

Р. ДЖ. ПИНЕЙРО
01.01.00
ЗНАКЪТ НА
ХИЛЯДОЛЕТИЕТО

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

В лето Господне 1998-о Земята се въртеше около оста си, също като през последните 4.5 милиарда години, след като под въздействието на гравитацията междувездната материя в един от спиралните ръкави на галактиката Млечен път се сгъсти във въртящ се обратно на часовниковата стрелка диск. Повечето от масата на този огромен диск се съсредоточи в центъра му, където гравитационните сили я сгъстиха до точката на запалване. Това доведе до раждането на слънцето, последвано от турбулентност в слънчевата мъглявина, която предизвика образуването на планетите.

Земята се въртеше около оста си и в същото време се движеше със скорост от почти 100 хиляди километра в час по елипсовидна орбита около слънцето. Завършваше обиколката си за над 365 дни и безкрайно повтаряше цикъла в продължение на сезони и векове, хилядолетие след хилядолетие. Предпазван от тънък слой азот и кислород, на повърхността на тази синя планета кипеше животът на милиарди хора по всички континенти. Нощем от космоса се виждаше блясъкът на милиарди светлини, докато земното кълбо продължаваше да се върти, продължаваше вечното си неуморно пътешествие, от изгрев до залез, от сини небеса до звездни нощи, и взаимодействието му с Луната намаляваше скоростта му с две милисекунди на всеки век. Докато преди 900 милиона години дните продължаваха 18 часа и бяха 481 на година, сега с приближаването на новото хилядолетие Земята се завърташе за 24 часа — човешкото денонощие.

Краят на хилядолетието, първият, на който щеше да присъства съвременният свят, пораждаше чувства на задоволство и надежда, любопитство и страх, вяра и радост у хората от всички земи, раси и религии и носеше единство на многоликата планета. Дните, оставащи до това трансцендентно събитие, случващо се само веднъж на хиляда години, броеше цялото земно кълбо, от Айфеловата кула в Париж до Таймс Скуеър в Ню Йорк, от Гинза в Токио до Пикадили Съркъс в Лондон. В Москва и Сидни, в Рим и Сингапур, в Багдад и Пекин

огромни, синхронизирани по Гринуич дигитални часовници отчитаха времето до това най-значимо и обединяващо събитие през последното хилядолетие. Дни, часове, минути, секунди и стотни от секундата, издигнати високо над най-известните булеварди и площади на света, напомняха на човечеството за този приближаващ миг. И докато планетата се въртеше и превръщаше настоящето в минало, часовниците продължаваха да броят, дигиталните им дисплеи се къпеха във вълни от кървавочервена светлина, постоянно се променяха и символизираха края на старата ера и зората на нов свят. Много хора живееха и работеха край тези монументални символи и често поспираха, за да помечтаят, да се зачудят, да си припомнят за хода на времето, за собствената си смъртност, преди да продължат с ежедневието си, както повеляваха законите на тяхното общество и техните лични амбиции. Четяха вестници, разговаряха по клетъчни телефони, тракаха по клавишите на лаптопи, проверяваха електронните си джобни календари, символизиращи настъпващата епоха, подобно на цифрите на внушителните дигитални дисплеи, които щяха да отбележат новото хилядолетие.

Един от тези хора с опитна вещина плъзгаше пръсти по тъмната клавиатура на ноутбук IBM. Аленото сияние на големия часовник отгатващо улицата в центъра на Вашингтон си съперничеше с ранните утринни лъчи, процеждащи се през прозореца на дневната му, и разливаше в малкия апартамент на единайсетия етаж оранжеви и жълто-златисти багри, които размиваха образите на течнокристалния цветен екран. Той настрои яркостта и продължи работата си.

Този човек беше хакер. Нещо повече, той бе последният останал на свобода член на Майсторите на измамата, хакерска група, отцепила се от злощастно прочулата се в началото на деветдесетте години тийнейджърска хакерска банда Гибелния легион. Казваше се Дейвид Канек, но след постъпването си в бандата прие името Ханс Кървавата брадва. След като ФБР я разби и прати повечето му другари в затвора, той напусна бизнеса. Само несравнимите му умения му позволиха да избегне ареста. Кървавата брадва изчезна от Интернет и постъпи в уважавана компютърна фирма във Вашингтон.

„Но сега се върнах, копелета.“

Почти цяла нощ беше работил върху своя шедевър и накрая изтощено се отпусна на дивана в дневната, където спа, докато преди

няколко минути будилникът не го събуди.

„Два часа са ми достатъчни“ — помисли си той, убеден, че истинският гений не се нуждае от много сън.

На екрана запоблясваха образи, докато стартираше поредица от програми, използващи хиляди редове код от директория, скрита дълбоко в харддиска на ноутбука и защитена от троен пласт софтуерни щитове. Хакерът не се страхуваше, че някой може да проникне в системата и да се добере до тайния му файл. Боеше се вирусният код във файла да не се освободи от софтуерните паяжини, които бе създал, за да го държи затворен. Фаталната серия от команди и данни можеше за секунди да неутрализира системата му и да погълне милиони байтове информация.

Програмите блестящо изпълниха задачата си, стигнаха до вируса с предпазливостта на биолог, работещ с епруветка ебола, и го преместиха в специално създаден редакционен екран. През следващия час той коригира кода, настрои адреса на вируса, скоростта му на възпроизводство и алгоритъма, определящ мутационния му порядък.

Докато се прозяваше и хвърляше поглед към огромния часовник на хилядолетието отгатък улицата, Ханс Кървавата брадва се изпълни с чувство за всесилност. Той плъзна очи към сгънатия вчерашен брой на „Уошингтън Поуст“. Тази седмица градските власти подготвяха нови съкращения. Мнозина от приятелите му щяха да останат на улицата, също като него преди две седмици, когато се оказа, че градът повече не се нуждае от компютърните му услуги.

„След като цели пет години се скъсвах от бачкане, за да модернизирам светофарната им система.“

Кървавата брадва гневно изскърца със зъби. Макар да не му беше отнело много време, за да осигури финансовото си положение с една частна фирма в Портланд, Орегон, той ненавиждаше града заради начина, по който бе уволнил него и още десетина програмисти в момента, в който новата система заработи, без дори да му предложи обезщетение за времето, докато си търси друга работа.

„И сега настъпи моментът да изпитате малко болка, копелета.“

Хакерът за пореден път прегледа кода и се увери, че ще действа точно според желанията му. Искаше да накаже градските управници, а не жителите на Вашингтон. Щеше да нападне тумора, без да навреди на пациента. И беше убеден, че притежава уменията и готовността да

го стори, също както много пъти в не толкова далечното минало, минало, което с много усилия бе скрил от света. След две години на безуспешно преследване полицията вече не го издирваше. Кървавата брадва знаеше, че днешният удар ще ги накара отново да се размърдат. Макар да нямаше намерение да се подпише под творбата си, той разбираше, че щом заловят копие на мутиращия вирус, властите ще са в състояние да сравнят шедьовъра му с предишните му изпълнения и да направят връзката, все едно идентифицират отпечатащи от пръсти. Но хакерът с готовност щеше да поеме този риск, за да даде на управниците урок.

Кървавата брадва се усмихна доволно и запечата копие на вируса в софтуерна паяжина, предназначена да го задържа, докато достигне адреса си.

Следващата стъпка беше да проникне през софтуерната защитна система на града — създадена така, че да не допуска хакери като него в някои директории — и да достави смъртоносния си програмен пакет.

Той влезе в Интернет и набра номера на един от няколкото модема, които подозираше, че все още съществуват в централния контролен клон на градската светофарна система. Те се използваха предимно от служители, които искаха да продължат работата си от къщи. Кървавата брадва също беше имал такъв, но след уволнението му администраторът на системата го изключи. Той обаче само бе изключил модема, без да изтрие номера от системата. Тъй като се страхуваше, че някой може да го заподозре, ако използва своя, хакерът избра номера на бившия си шеф, човека, на когото дължеше уволнението си.

„Поетична справедливост.“ Той се усмихна иронично.

Хубавото на модемите бе, че можеше да заобиколи първоначалната софтуерна бариера, предназначена да пази мрежата от незаконни потребители на Интернет, опитващи се да влязат през „входа“. Модемите се включваха по телефонна линия, свързана с някой от компютрите в мрежата, а не чрез обичайния сървър.

Когато на екрана се появи страницата на контролния клон на светофарната система, Кървавата брадва написа паролата, която си беше оставил в случай че се наложи да влезе незабелязано. Знаеше, че това е само половината от проблема. Спокойно можеше да изстреля торпедото си и смъртоносното му софтуерно съдържание в тази

система и да я унищожи, наред с десетки други, свързани с мрежата на стария му шеф. Но така нямаше да постигне основната си цел. Зад преградата се криеше софтуерна стена, през която можеха да проникнат само потребителите, знаещи основната парола. До този момент хакерът бе влязъл в сградата, обикаляше из коридорите и разглеждаше интериора, но нямаше достъп до вътрешните помещения с компютрите, които контролираха пътната мрежа.

Освен системния администратор с тази парола разполагаха само още двама души — началникът на охраната и техническият директор, неговият бивш шеф.

Кървавата брадва си пое дъх, за да овладее растящата си възбуда. От години не го беше правил и в известен смисъл тръпката му липсваше. С няколко удара на клавишите хакерът разби системата на шефа си и я накара да му даде основната парола. После само за няколко минути проникна вътре с помощта на собствен скрипт, сполучливо наречен „Екстрактор“. Системата на шефа му вече се бе презаредила и хакерът отново влезе в нея. Този път обаче отвори и входа към сървърите за директно изстрелване на торпедото. Преди да нанесе удара си, той промени основната парола и по този начин изключи системния администратор и всеки друг, който можеше да се опита да спре атаката му — поне за малко.

С едно-единствено кликване на мишката Кървавата брадва освободи паяжината и тя спокойно премина през многобройните защитни пластове, като разпръсна вирулентното си съдържание в сървърите на мрежата и потърси харддиските със сложните програми, които поддържаха уличното движение в столицата в този утринен час пик.

Вирусът бързо започна да се възпроизвежда в стотиците хиляди файлове и неутрализира създадените от самия Ханс автоматични поддържащи системи. След това кодът порази първичния алгоритъм. В резултат всички светофари в радиус от три километра заприимигаха с червена светлина.

„Ха сега да ви видя, копелета, как ще се справите с този проблем без помощта на програмистите, които изхвърлихте!“

Кървавата брадва отново погледна към дигиталния часовник оттатък улицата, който винаги използваше, докато готвеше или

правеше упражнения. Днес с негова помощ определи за колко време вирусът ще постави града на колене.

Триметровият дисплей пулсираше в кървавочервено и двете най-десни цифри, обозначаващи стотните, скоростно се променяха на фона на спокойния ритъм на секундите и почти постоянното сияние на минутите, часовете и дните.

След компютърната атака всички основни кръстовища започнаха да се задръстват. За дваисет минути Вашингтон беше напълно блокиран. Докато властите се мъчеха да задействат поддържащите системи, прииждащите в града автомобили наводниха всички входни артерии, от Ню Йорк Авеню до „Вирджиния“ и „Конститюшън“. Разярените шофьори на Дюпон Съркъл надуваха клаксоните си и какофонията от звуци и викове се сливаше с онези от другите части на града. Колкото и да бе удивително, първата катастрофа стана едва трийсет и една минути след саботажа, когато се задръсти изходът от магистрала 195. За нещастие, завоят не даваше видимост на жената зад волана на един микробус — тя многократно бе минавала оттук на път за Джорджтаунския университет, където преподаваше компютърни науки. Макар че имаше ограничителен знак за петдесет и пет километра в час, тя обикновено се движеше с шейсет и пет. Съпругът ѝ, федерален агент от министерството на финансите, пътуваше на седалката до нея. Двегодишната им дъщеричка седеше отзад. И тримата бяха с предпазни колани.

Тя удари спирачки, но въпреки това се блъсна в последния от спрелите на рампата автомобили. Въздушните възглавници се издуха и не ѝ позволиха да забие лице във волана. Системата спаси живота и на мъжа ѝ. Преметнатият през рамото на дъщеря ѝ предпазен колан задържа детето на място.

За съжаление микробусът се сблъска на завой. Ударът не спря колата, а само я отклони наляво и я прати към еднометровата мантинела. Тя прелетя над нея и падна от височина около три метра. Трите жертви бяха откарани в близката болница на Джорджтаунския университет. Съпругът почина по пътя от тежки травми на главата и тялото. Момиченцето умря същия следобед от вътрешен кръвоизлив. Жената остана два месеца в кома.

Преди да се събуди и да се озове в кошмар.

ГЛАВА 1

000001

12 декември 1999 г.

Земята продължаваше да се върти около оста си и бележеше зората на нов ден, също като през милиардите години от раждането на Слънчевата система. Под атмосферата големите дигитални дисплеи, издигнати над най-известните сгради в света, продължаваха да отчитат времето до края на хилядолетието, цифрите пулсираха в ритъма на компютърните си мозъци и хвърляха в небето кървавочервени отражения — поредици от постоянно променящи се числа, които танцуваха в пространството, докато Земята безспирно обикаляше по елипсовидната си орбита около слънцето.

Цифрите непрекъснато се сменяха, докато синята планета се подчиняваше на физическите закони и се въртеше, обръщайки към външния космос континент след континент, столица след столица с едни и същи монументални символи на хода на времето, всички синхронизирани по Гринуич.

Часовниците излъчваха енергията си във видимия диапазон на електромагнитния спектър и със скоростта на светлината я пращаха високо в горните атмосферни пластове, където тя се сливаше с електромагнитна енергия от други източници и се отскубваше от земното привличане. Електромагнитната енергия, съдържаща видимия спектър на тези величествени часовници, минаваше покрай лунната орбита и Марс, пресичаше астероидния пояс, заобикаляше последните планети и потъваше в далечния космос.

Земята продължаваше да се върти, продължаваше да излъчва електромагнитни импулси, продължаваше да праща тази енергия, кодираща алените образи на часовниците, извън Слънчевата система ден след ден, страна след страна, град след град, и така до безкрай в пулсиращ ритъм, който пътуваше в космоса, докато планетата обикаляше около слънцето, постоянно въртяща се, постоянно освобождаваща енергия, постоянно излъчваща световното отброяване на неизбежния край на хилядолетието.

Вашингтон

Полуавтоматичният „Валтер“ подбираше седем патрона, но Сюзан Гарнет вкара в пълнителя само един. После свали предпазителя и вкара патрона в цевта. Без да докосва спусъка, тя остави халата да се свлече в краката ѝ и влезе във ваната.

Тъмномаслинената ѝ кожа незабавно настръхна от хладката вода. Тя дълбоко си пое дъх, наложи си да се отпусне и внезапно откри, че я изпълва странен покой.

— Скоро — промълви Сюзан и котешките ѝ очи се насочиха към снимката, поставена на малката лавица над тоалетната. — Скоро вече няма да има значение.

Малкото оръжие съвършено лягаше в дясната ѝ длан. Ръката ѝ дори не трепваше. Това бе оръжието на покойния ѝ съпруг, агент от министерството на финансите — той винаги го носеше в кобур на глезена си. Със същия „Валтер“ я беше учил да стреля. Добре смазаната му повърхност отразяваше лампата, докато Сюзан бавно насочваше дулото към тавана, преди да го допре под брадичката си. Спомняше си, че мъжът ѝ ѝ бе разказвал за свой колега, самоубил се „по правилния начин“. Направил го във ваната, за да не цапа жилището си. Освен това заредил само един патрон. Когато го изстрелял, гилзата изхвърчала навън и оръжието останало празно и безопасно. Агентът насочил дулото под брадичката си, вместо към слепоочието, където черепът можел да отклони куршума и да не му позволи да достигне желаната фатална цел.

Сюзан затвори очи и си представи онова ужасно утро преди близо две години. Ребека пееше на задната седалка, а Том преглеждаше бележника си. Тя винаги първо оставяше детето в детската градина, после мъжа си, и накрая се насочваше към факултета по компютърни науки на Джорджтаунския университет.

Трийсет и пет годишната жена се разплака. Спомняше си онзи завой и внезапно изскочилата пред очите ѝ задна броня на автомобил.

Удара, разтворилите се въздушни възглавници. После нищо. Абсолютно никакъв спомен, докато не излезе от кома.

— И докато не започна кошмарът, който сега свършва...

Телефонът в спалнята иззвъня. Тя се намръщи, но продължи да стиска клепачи, поставила показалец на спусъка. Усещаше познатата му съпротива. През последните две години беше сдържала мислите за самоубийство с редовни посещения на стрелбището. Представяше си, че увисналият от релсата хартиен силует е...

Телефонът иззвъня повторно. На третия път се включи секретарят.

Показалецът ѝ се напрегна върху спусъка, докато слушаше собствения си глас, последван от три кратки сигнала.

— Вдигни, Сю. Знам, че ме чуваш.

Тя се намръщи на отекалия в малкия ѝ апартамент глас на Трой Рийд. Ветеран от ФБР, Рийд ръководеше отдела за компютърни престъпления. Сюзан бе една от най-добрите му служителки. След катастрофата беше постъпила на нова служба, за да отдаде цялата си енергия и опит за залавянето на хакери и на първо място на неуловимия Дейвид Канек, известен като Ханс Кървавата брадва, човека, виновен за смъртта на мъжа ѝ и дъщеря ѝ. Търсеше в работата си начин да забрави мъката, спомените, лицата. Да се пречисти от миналото, да насочи всичките си сили, за да отмъсти. Месеци наред слагаше клопки в хиляди сървъри с надеждата да открие своя хакер. Накрая го залови с един от софтуерните си капани, скрит дълбоко в един портландски сървър. За по-малко от две години в Бюрото Сюзан откри повече от сто хакери и си спечели репутацията на страхотно киберченге. Но славата и признанието не я спасиха от дълбоката депресия, в която изпадна, след като преди три месеца осъдиха Кървавата брадва на доживотен затвор. Тя осъзна, че огънят на мъстта, пламтял в душата ѝ, е бил единственият ѝ стимул. Сега, когато хакерът бе зад решетките, тя вече нямаше за какво да живее.

— Имаме глобален проблем, Сю. Хайде, отговори ми. Знам, че не си почивала шестнайсет часа, но положението е адски напрегнато. Трябва да поговорим.

„Глобален проблем ли?“ Сюзан изруга, свали пистолета и спусна с палец предпазителя. Остави го върху запечатания плик до снимката

на лавицата над тоалетната, наметна си халата, влезе в спалнята и вдигна слушалката. Ръката ѝ леко трепереше.

— Здравсти, Трой.

— Май си ядосана. Извинявай, Сю. Спеше ли?

Сюзан седна на леглото и погледна тъмното оръжие върху бялата лавица в банята. Сърцето ѝ се разтуптя и в гърлото ѝ заседна буца. Изпълни я внезапна топлина и главата ѝ се замая.

— Сю? Събудих ли те? Спеше ли?

По челото ѝ избиха капки пот. Най-после започваше да осъзнава какво е щяла да направи. Тялото ѝ реагираше на прилива на адреналин — все едно че някой я е заплашил с пистолет и после я е оставил на мира.

Опита се да овладее дишането си и избърса потта с ръкава на халата си.

— Какво... какво искаш? — попита тя.

— Слуша ли новините тази вечер?

— Ами... не. Виж, Трой, наистина съм уморена. Какво толкова се е случило, че не може да почака до утре?

— Само преди два часа, точно в осем и една минута, всички компютърни системи във Вашингтон блокираха за двацет секунди.

Мислите за самоубийство незабавно изчезнаха от главата ѝ и ученият в нея взе връх.

— Блокирали за двацет секунди ли? Не разбирам. Токов удар ли е имало?

— Не. Причината е софтуерна.

Стаята започна да се върти. Сюзан легна, отпусна глава на възглавницата и затвори очи, за да се справи със замаяването. Слепоочията ѝ пулсираха.

— Откъде... откъде знаеш?

— Изглежда някой е успял да спре всички мрежи за двацет секунди.

Тя дълбоко си пое дъх и отвори очи. Стаята вече не се въртеше. Сюзан преглътна и се опита да се съсредоточи.

— Какви са преценките за изгубената информация?

— Няма данни за изгубена информация.

— Никакви ли?

— Никакви. Нито пък имаше съобщения, изявления или предупреждения. Просто екраните замръзнаха за двайсет секунди. После даже часовниците работеха нормално.

Постепенно се почувства по-добре. Пулсът ѝ се нормализира.

— Странно.

— Още по-странно е, че започнаха да ни звънят от нашите представителства из целия свят. От Лондон, Париж, Берлин, Москва, Хонконг, Сеул, Тайпе, всички съобщават за същото явление в осем и една минута наше време.

Сюзан седна.

— Това е...

— Невъзможно ли? Няма съмнение, Сю. Но е истина. И е много страшно.

Тя не отговори. В кратката си, но успешна кариера във ФБР беше примамвала и залавяла много блестящи хакери, повечето от които пускаха вируси в Интернет или незаконно проникваха в частни и държавни мрежи. Всъщност най-опасен се оказа Ханс Кървавата брадва, авторът на вируса, изключил за няколко часа световната система във Вашингтон...

Погледът ѝ отново попадна върху оръжието и Сюзан за миг се зачуди дали наистина щеше да го направи. Навярно щеше. Дори ѝ се струваше, че все още трябва да го направи. След осъждането на Канек празнотата, която я изпълваше от мига на излизането ѝ от кома, се бе задълбочила още повече.

— Сю?

Тя върна мислите си към разговора. Трой се безпокоеше от това странно събитие, предизвикано от софтуер, навярно дело на опитен хакер. „Но пък да се случи едновременно по целия свят?“ Сюзан недоверчиво поклати глава. Дори ударът на Кървавата брадва се ограничаваше само до една географска точка. Идеята за едновременна глобална атака изглеждаше абсурдна, почти невъзможна без огромни технически ресурси.

— Сю? Чуваш ли ме?

— Просто се замислих. Виж, всеки хакер може да пусне вирус в Интернет. Повечето вируси обаче се откриват след седмици, даже след дни или часове и софтуерните компании разработват контрасредства, които се разпращат на много интернет-адреси. Потребителите могат да

ги качат и да изчистят компютрите си. Самият вирус методично се унищожава. За да пуснеш вирус, който да е в състояние незабелязано да зарази целия свят и после да нанесе едновременен удар, са нужни не само изключително специализирани умения, но и много софтуерни и хардуерни ресурси, пръснати в различни страни. На практика не е възможно да се постигне. Някой със сигурност ще се натъкне на вируса преди той да се активира и ще съобщи за откритието си в Интернет.

— В случая обаче няма такова нещо.

— Разполагаме ли с някакви следи?

— Не. Тъкмо затова ти позвъних. Трябва незабавно да се заемеш. Преди час от Белия дом телефонирали на директора. Очевидно, когато мрежите блокираха, президентът и съветниците му провеждали видеосъвещание с някого от Средния изток. Сателитната връзка прекъснала.

Сюзан въздъхна. Проблемът ѝ се струваше далечен и маловажен за човек, който наближава края на живота си. И в момента, кой знае защо, мисълта, че странното явление е прекъснало разговора на президента, ѝ се стори смешна. Може би изпадаше в истерия след като едва не се срещна със смъртта. Или пък изтощеният ѝ ум трудно разграничаваше чувствата ѝ.

— Просто кажи на президента да престане да се жалва и пак да се свърже с онези хора — не успя да се сдържи тя. — Да не би той да набира номера?

— Сюзан!

Рийд ѝ напомни за баща ѝ — когато ѝ беше сърдит, той използваше същия тон. Фактът, че шефът ѝ е на същата възраст като него, правеше забележката още по-въздействаща.

— Извинявай. Късно е и съм много уморена.

— Разбирам, но не можем да чакаме до сутринта. Трябва да дойдеш.

— Сега ли? Но...

— Сега, Сю. Моля те. Наистина е спешно. Изглежда, някой е в състояние да блокира мрежите в целия свят. Ами ако днешният инцидент е бил само опит? Ами ако следващият удар нанесе тежки загуби на информация? Става дума за глобално блокиране. Не можем да си го позволим точно преди края на хилядолетието. Всички си имат

достатъчно грижи с това. Веднага ела и се хващай на работа. Обещавам ти да те оставя да поспиш малко призори в някой от горните офиси. Вече пратих кола да те вземе. Би трябвало съвсем скоро да е при теб.

Тя тежко въздъхна, съгласи се и затвори. Изпразни валтера и го заключи в нощното шкафче. После взе запечатания плик. Вътре беше завещанието ѝ всъщност само няколко думи, освен обяснението за самоубийството ѝ.

Облече се с дънки, памучна риза и пуловер. Сгъна плика на две и го пъхна в задния си джоб. Докато си обуваше ботушите, на вратата се позвъни. На излизане тя взе якето, шала и куфарчето с компютъра си.

ГЛАВА 2

000010

13 декември 1999 г.

За залавянето на хакери се изискваха умения, които не се преподаваха в училище. Често се налагаше с тази задача да се заеме друг хакер. ФБР го знаеше и разполагаше с хакери в списъка си с тайни консултанти. Мнозина от тях бяха заловени от хора на Трой Рийд. На онези, които бяха извършили безвредни престъпления от рода на проникване в секретна държавна информация, само за да докажат на приятели, че е възможно, обикновено даваха възможност за избор: затвор или условна присъда и доживотно оказване на безплатни консултантски услуги, винаги и навсякъде. Повечето изобщо не се колебаеха.

Сюзан включи компютъра си и затърси името на един хакер, когото беше заловила преди половин година в един от сървърите на ЦРУ. Преди няколко години хлапето, студент предпоследна година в Калифорнийския университет, щеше да получи най-малко пет години в затвор със строг режим и престъплението завинаги щеше да остане в досието му, което нямаше да му позволи да постъпи на работа в компютърната област. Днес такива хакери се измъкваха лесно, стига да се откажеха от миналото си и да приемеха условията на Бюрото.

Седеше на бюрото си до прозореца на шестия етаж на сградата „Дж. Едгар Хувър“ в центъра на Вашингтон. Погледна към облаците, който се трупаха на хоризонта — гледка, която не бе очаквала да види отново. Всъщност снощи си бе мислила, че вижда залеза за последен път. Жадно беше поглъщала оранжевите и жълто-златисти огньове над паметника на Вашингтон, Белия дом и Капитолия. Бе плъзнала очи към далечния силует на магистрала 195, която се виеше в южната част на столицата. Спомняше си, представяше си и мислеше. После се прибра вкъщи — за последен път.

Или поне така смяташе.

Тя поклати глава. Не знаеше какво прави тук, зад това бюро, пред клавиатурата на портативния си компютър. Навън се разсъмваше и градът се раздвижваше. Премигваха светофари. Трафикът се усилваше.

Виеха клаксони. От изходите на метрото излизаха пешеходци. Сюзан наблюдаваше всичко това отдалеч, сякаш вече не принадлежеше на този свят.

„Тази вечер — каза си тя. — Просто ще оставя Трой да продължи с разследването и си отивам. Завинаги.“

Откри номера на пейджъра на Крис Логан, вече студент последна година и доживотен роб на Федералното бюро за разследване. Прати му съобщение да ѝ се обади веднага. Избра него от всички други хакери в списъка поради същата причина, поради която хлапакът беше получил само леко пошляпване преди ФБР да го върне обратно в университета: той бе гений. Беше успял да проникне през десетина защитни пластове на Централното разузнавателно управление и не само да разбие пасивните софтуерни прегради, но и да избегне активни програми, създадени от най-добрите мозъци на Америка, за да пазят от незаконни потребители безбройните директории в Лангли. С помощта на програма, която отразяваше образа на заобикалящите я програми, Логан се бе промъкнал незабелязано в сървъра. Но беше подценил активната софтуерна полиция, усъвършенствана само месец по-рано от самата Сюзан Гарнет в рамките на федерална програма за повишаване на сигурността в най-важните държавни институции. Защитната система проверяваше случайно избрани файлове, даже да изглеждаха нормални, със скорост хиляда файла в секунда, и търсеше ключов бинарен код, скрит във всеки файл на ЦРУ — дълбоко под софтуерната обвивка, която копираше отразяващата програма на Логан. Програмата на Сюзан проникна под хамелеоновата кожа на брауъра му и след като не откри кода, незабавно се задейства друга програма, която го копира и без да предупреждава продължаващия да обикаля из директориите натрапник, го подложи на дисекция. След секунди произходът на незаконния достъп беше проследен до едно от общежитията в Калифорнийския университет в Лос Анджелис.

Тя затвори програмата и с помощта на комбинация от общодостъпен антивирусен софтуер, търсещи програми и разработен от нея код започна да проверява интернет-доставчиците в радиус от осем километра за следи от вируса. Програмите сравняваха бинарните кодове на сървърите с файл в нейната директория за вируси. В зависимост от способността си да се самовъзпроизвеждат, крият и нанасят щети, вирусите можеха да достигат до няколко хиляди байта.

Макар и досадни, някои макровируси бяха почти безвредни, като „Кънсепт“ в Майкрософт Уърд, който принуждаваше потребителя да записва документите като маски. Други текстообработващи вируси променяха шрифтовете, полетата и форматирането или атакуваха операционните системи или файловете. По-сложните дебнеха на входа на някоя от мрежите в очакване на законни потребители и копираха номерата и паролите им. Те бяха особено опасни, ако проникнеха в системата на банка или инвеститорска фирма. Някои от незаконните копия съдържаха мощни пароли, например на системни администратори, които осигуряваха на хакера неограничен достъп до мрежата. Всички известни вируси съдържаха специфичен бинарен код, обикновено не повече от пет до дваисет байта, известен в бранша като „вирусна сигнатура“.

Сюзан Гарнет провери всички обществени сървъри във Вашингтон, като търсеше специфичните бинарни кодове. Използваше скриптове или малки програми, които влизаха в Интернет, проникваха в конкретния сървър и търсеха вирусната сигнатура. Вместо да извършва всичко това на ръка и сървър по сървър, тя задействаше много скриптове, които автоматично постигаха същото, но едновременно, при това само за няколко минути.

Докато чакаше резултатите от проверката, Сюзан отново зарея поглед към облаците. Изпълни я безразличие към всичко наоколо. Чувстваше се като пътник, пропуснал транзитния полет, който просто чака на портала на чуждо летище следващия самолет.

Извади от задния си джоб сгънатия плик и го погледна. Написването на предсмъртно писмо беше едно от най-трудните неща в живота ѝ. „В крайна сметка, как бих могла да обясня на приятелите и роднините си защо съм го направила, особено след като всички си мислят, че съм успяла да се преборя с мъката?“ През седмиците след изписването ѝ от болницата родителите ѝ се бяха преместили във Вашингтон. Но дори тяхната обич и подкрепа не успяха да надделеят над желанието ѝ да сложи край. Приятелите ѝ също се опитваха да помогнат и постоянно я посещаваха. В онези дни ѝ се струваше, че не искат да я оставят сама, защото се боят, че може да направи нещо глупаво.

Бе успяла да ги заблуди, че е преодоляла скръбта по смъртта на Том и Ребека, че с постъпването на нова работа е започнала нов живот.

Беше се справила с работата. Но що се отнасяше до личния ѝ живот... е, някои рани не заздравяваха толкова лесно.

Сюзан удари с плика по бюрото и си пое дъх, примирила се с факта, че не е в състояние да се пребори с непреодолимото желание незабавно да сложи край на всичко. Съжаляваше, че предишната вечер е вдигнала телефона. Трябваше просто да натисне спусъка. Вече всичко щеше да е свършило. И този плик щеше да е стигнал до родителите ѝ в Мериленд.

Тя се намръщи. Това беше единствената част от проблема, която я измъчваше. След загубата на Ребека вече знаеше какво ще преживеят родителите ѝ, ако се самоубие. Но не можеше да направи нищо. Болката я задушаваше и бавно щеше да я убива като някакъв емоционален рак, щеше да къса парче по парче разума ѝ, докато тя не изпаднеше в такова състояние, че да се наложи да се грижат за нея. Това щеше да е още по-тежко бреме за семейството ѝ, отколкото погребението.

„Щом трябва да си ида, ще го направя, без да обременявам никого.“

Но предишната вечер не беше успяла да реши проблема. Вместо това отново гледаше към същото проклето небе над същия проклет град и от същия проклет прозорец. Дълбоко в себе си обаче знаеше защо е устояла на порива да се самоубие, макар и за кратко: въпреки че Ханс Кървавата брадва лежеше в затвора, желанието да залавя хакери очевидно продължаваше да има превес над емоционалния удар, който щеше да нанесе на родителите си. Това ѝ даваше възможност да вдъхне нова сила на решението да остане жива.

„Особено залавянето на хакер, който явно е в състояние да нанесе ужасни щети по целия свят.“

Когато на екрана се появиха резултатите от първите няколко скрипта, тя прибра плика в джоба си. Проверките не бяха установили нищо необичайно, с други думи, в сървърите не бяха регистрирани известни вируси. Разбира се, имаше голяма вероятност там да се крие нов вирус в очакване да нанесе следващия си удар. Това бе едно от най-големите предизвикателства за производителите на антивирусен софтуер: засичането на нови вируси с неизвестни сигнатури. Обикновено трябваше да чакат вируса да се активира, да копират някоя от мутациите, да я анализират, да извлекат сигнатурата и да пуснат

антидот по Интернет. Това означаваше, че преди да го хванат, вирусът нанася известни поражения. Наистина опасните вируси се таяха седмици наред, понякога дори месеци, и през това време просто се самовъзпроизвеждаха, копираха се в различни файлове и мрежи, докато не настанеше моментът да се активират. Ловците на вируси разполагаха със съвсем малко време, за да реагират.

Докато четеше информацията на екрана, Сюзан се намръщи.

Нищо. Абсолютно нищо.

Тя си погледна часовника и прати второ съобщение на Логан. Реши да му даде десет минути. После щеше да се свърже с лосанджелиския офис на Бюрото, който щеше да прати кола с двама агенти да го вземат от университета.

В момента, в който затваряше програмата, телефонът иззвъня.

— Гарнет слуша — каза Сюзан.

— Здравсти, Сю.

— Крайно време беше, Крис. Защо се забави толкова?

— Ами... тук е четири сутринта. Първия път докато чуя пейджъра...

Тя затвори очи. Беше забравила за часовата разлика. Седем сутринта във Вашингтон означаваше едва четири в Лос Анджелис. И все пак сключената от ФБР сделка покриваше цялото денонощие седем дни седмично, така че Сюзан не се извини.

— Търсиш ме заради проблема, нали?

— Какво знаеш по въпроса?

— Нищо. Чист съм.

— Не ме баламосвай, Крис. Каж ми какво знаеш.

— Сериозно бе. Нищо друго, освен онова, което видях по новините. Изглежда гаден номер.

Сюзан сведе поглед към nelaкираните си нокти, докато обмисляше следващия си въпрос. Спомняше си този хлапак — нисък, слаб, луничав, но адски умен. Дори прекалено умен.

— Добре, Крис. Ще опитам по друг начин. Ако искаше да пуснеш такъв глобален вирус, какво щеше да направиш, за да не те хванат?

— Хм... щях да напиша някакъв код за самоунищожаване, за да прикрия следите си.

В това нямаше нищо ново. Кодът за самоунищожаване се използваше от години.

— Друго?

— Виж сега как виждам нещата. Този тип трябва да е вкарал кода в конкретните адреси, понеже според новините вирусът е плъзнал по света, но не навсякъде, нали?

— Да.

— Добре. Значи вирусът се разпространява почти по целия свят. Това само по себе си е страхотно постижение. Този пич е майстор. Сигурно са му трябвали месеци да напише кода, да го усъвършенства, да направи опити в някой малък град, да успее да не го засекат, пак да го усъвършенства и накрая да е готов за големия удар. Значи той праща копията на различни интернет-адреси. На негово място аз щях да ги синхронизирам по Гринуич. И после, бам, активирам ги едновременно, след като съм им дал около месец да се самовъзпроизвеждат, да си направят много бебенца и да се зароят надълбоко.

Сюзан се отегчи. Гледаше ноктите си, които бе престанала да лакира преди много време.

— Всичко това ми е ясно, Крис. Какво знаеш за кода за самоунищожаване?

— Не е трудно да се напише. Значи в края на вируса прибавяш команда да изтрие всеки ред след като изпълни основната си цел. Сигурен съм, че този пич трябва да е използвал двайсетте секунди, по време на които компютрите са блокирали, за да унищожи всички следи от работата си.

Сюзан Гарнет въздъхна.

— Крис, ако не престанеш да ми дрънкаш глупости за начинаещи, ще пратя агентите да те хвърлят в затвора.

— Ама аз не съм направил нищо!

Тя се усмихна.

— Тогава ми кажи нещо, което не зная.

Мълчание, последвано от:

— Обещавах ли, че за известно време ще ме оставиш на мира?

— Обещавам ти, че ако не изплюеш камъчето, след петнайсет минути ще пратя в общежитието агенти. И ще ти сложат белезници и ще те хвърлят в пандиза — в килия с един-двама бабаити. Налага ли се да продължавам?

— Не. Единствената възможност да спипаш този пич е, ако се опита пак да го направи.

— Как?

— Като заложиш софтуерни капани на входовете на Интернет в някой от засегнатите градове, например във Вашингтон.

— И аз така си помислих. А как ще си сигурен, че вирусът няма да се самоунищожи в софтуерния капан? — Софтуерният капан представляваше нещо като ловджийска клопка — чакаше отворен, докато не се появи жертвата. После щракваше и не ѝ позволяваше да избяга.

— Ще напиша капана така, че в момента на затварянето да направи пасивно копие на вируса.

Въпреки настроението си, Сюзан Гарнет се усмихна. Пасивното копие не притежаваше връзките на активния вирус и следователно не можеше да се самоунищожи.

И в същото време я изпълни разочарование. Трябваше да се сети сама и преди половин година навярно щеше да го направи. Но напоследък я занимаваха други неща. Сюзан благодари на младежа, предупреди го да внимава и затвори.

„Софтуерен капан с вграден пасивен репликатор.“

Върна се при лаптопа си и влезе в библиотека с кратки програми с общо предназначение, които бе създала, за да може бързо да пише скриптове или други програми. През следващите няколко часа отваряше стотици файлове, редеше и пействаше, пренареждаше и преформатираше, прибавяше и триеше. Софтуерният капан бавно започна да се оформя. Вратата му щеше да остане отворена, докато някоя програма не се опита да се закачи за него, както обикновено действаха вирусите. Тогава щеше да се захлопне и да хване вируса, да го копира и да скрие копието от оригинала. Този изкуствен метод на възпроизвеждане даваше резултат, различен от копирането на вируса в съответствие с оригиналното му програмиране. Всички негови мутиращи елементи, включително основната му цел и способността му за по-нататъшно самовъзпроизводство, се прехвърляха в копието, но в пасивно състояние.

Сюзан изпита софтуерната си паяжина с „пробен“ вирус от библиотеката си, като преди това изключи кабела от компютъра, за да не позволи на вируса случайно да проникне в мрежата. Вече беше

създаде специална директория, нещо като колба, в която можеха да се обработват вируси. Ако нещо се объркаше и програмата започнеше да се самовъзпроизвежда, директорията щеше да я задържи в себе си. Ако вирусът успееше да се измъкне от нея, изолираната система нямаше да допусне разпространяването му в мрежата.

Колбата съдържаеше десетина файла, които трябваше да примамят вируса. Един от тях бе софтуерният капан. Вирусът незабавно се закачи за най-близкия и започна да се самовъзпроизвежда, като зарази файла за хилядна от секундата. Той беше изключително токсичен, рожба на хакер от Флорида, който в момента работеше в „Майкрософт“, но завинаги щеше да остане длъжник на Сюзан Гарнет и ФБР, след като преди година го бяха хванали в крачка. В изпълнение на основната си цел, вирусът поглъщаше всеки файл, до който се докоснеше, и го превръщаше в случайни поредици от единици и нули. Докато вършеше унищожителното си дело, специалният файл се превърна в паяжина, обгърна вируса, незабавно го копира и го изолира от копието.

„Пипнах те.“

Сюзан доволно кимна, протегна се и се прозя. Коремът ѝ къркорееше. Почти цяло денонощие не бе слагала нищо в уста. Беше възнамерявала да се самоубие на празен стомах, за да улесни хората, които щяха да чистят след нея. Съпругът ѝ бе казвал, че убитите с огнестрелно оръжие винаги изпразват червата си.

Тя отново насочи вниманието си към екрана и написа скрипт, който автоматично направи копия на софтуерните ѝ паяжини, всяка с различен интернет-адрес в района на Вашингтон. Опитва се да покрие всички входни точки в столицата.

Докато паяжините проникваха в местната мрежа и образуваха пръстен около града, Сюзан прати имейли с молба за помощ на всички хакери, сътрудничащи на ФБР. Знаеше, че в този момент поне още десетина държавни инстанции в страната и други в чужбина също се опитват да проследят произхода на вируса. Засега никой не съобщаваше за успех.

Сюзан се насочи към автоматите за закуски и пътъм надникна в кабинета на Трой Рийд.

— Чук-чук.

Седнал с гръб към прозореца, той повдигна сбръчканото си лице от пръснатите по бюрото документи и я погледна над сребърната рамка на кацналите на върха на носа му очила. Имаше вид на десет години по-възрастен и беше започнал кариерата си в Бюрото през последните месеци от управлението на Дж. Едгар Хувър. Бе завършил инженерство в Университета на Вирджиния и криминология в Джорджтаунския университет. Макар и вечно заобиколени от тъмни кръгове, сините му очи излъчваха изключителен интелект. Десетте години зад бюрото обаче бяха превърнали някога атлетичното му тяло в маса от тлъстина, която засега височината му компенсираше. В съчетание с ръста му, плешивата му глава и покритото му с дълбоки бръчки лице напомняха на Сюзан за баща ѝ. Рийд трябваше да се пенсионира следващата година.

— Откри ли нещо? — попита той с дрезгавия глас на закоравял пушач и посочи с незапалената пура в дясната си ръка един от столовете срещу бюрото.

— Всъщност почти нищо. — Сюзан влезе в кабинета и седна. Усещаше плика в задния си джоб, но за момента се опитваше да не мисли за него. През следващите няколко минути тя му обясни тактиката си на Рийд.

Облегнат на въртящия се стол, Рийд тежко въздъхна и прокара длан по лъскавото си теме. Навярно е бил красив мъж на млади години, но трите десетилетия на стрес и напрегнат живот на оперативен работник, а после и работата зад бюро бяха взели своето.

— Страх ме е от хакерите, Сю. Тези копелета всеки ден измислят нови трикове и като че ли не можем да вървим в крачка.

Сюзан кръстоса крака.

— По-скоро сме им по петите, особено откакто започнахме да ги привличаме, вместо да ги хвърляме зад решетките.

— Това отчасти беше твоя идея.

Тя сви рамене. Нямаше значение. Всъщност вече нищо нямаше значение. За пореден път се запита какво прави в този офис, защо обсъжда поредното престъпление с шефа си. Бе се заклела предният ден да ѝ е последен. Плати всичките си сметки, купи парцел в градското гробище, сложи всичките си дела в ред и дори включи номерата на банковите си сметки в завещанието си. Парите щяха да покрият не само погребението, но и пътните разходи на роднините ѝ.

Дори опакова личните си вещи, за да улесни родителите си да ги откарат в Мериланд.

— А сега? — попита Рийд.

— Ще чакаме хакерът да нанесе нов удар.

— Това също ме безпокои — рече той, остави пурата, сплете пръсти и отпусна ръце върху документите, които четеше. — Какво е искал да направи този тип? Защо просто е блокирал системите? Щом е бил в състояние да го направи, спокойно е можел да пусне някакво съобщение по екраните, да каже нещо. Освен това няма никаква загуба на данни. Никакви щети. Не разбирам. И защо само за двайсет секунди, вместо за час или повече? Има ли някакъв смисъл?

Сюзан не се бе замисляла за мотивите. Беше залавяла толкова много хакери, че вече просто не обръщаше внимание на това. А този случай я интересуваше още по-малко. Все пак смяташе, че е задължена на Трой Рийд заради подкрепата му през последната година и половина. Може би тъкмо заради отношението му днес тя седеше тук, вместо да лежи гола в моргата преди да пристигнат родителите ѝ, за да я идентифицират.

Побиха я тръпки, когато си представи сивкавото си тяло, покрито с чаршаф в една от онези хладилни камери, навярно с отнесено от куршума лице.

„Наистина ли го искаш?“

Тя се насили да се съсредоточи върху разговора. Рийд разсъждаваше за вероятността атаката да е дело на терорист, опитващ се да хвърли в хаос Интернет в навечерието на новото хилядолетие.

— Виж статистиката, Сю. Само Съединените щати почти напълно са решили „Проблема 2000“. Франция и Германия все още са на равнището на седемдесетте процента. Япония е някъде около осемдесет. Държавите в Югоизточна Азия едва минават шейсет процента. И Господ да е на помощ на страните от Южна Америка и Източна Европа, които по последни данни са на нивото на петдесетте процента. Възможно е някоя от тях да саботира усилията ни, за да изравни донякъде резултата.

Сюзан за миг се замисли и реши, че Трой Рийд определено има основания за безпокойство.

— Може би си прав. Но все още се надявам да е само хакерска банда, която се опитва да привлече вниманието.

— Ако е така, защо не са заявили целите си? Защо не са ни пратили съобщение?

Тя наклони глава.

— Е, със или без съобщение, те определено привлякоха вниманието ни.

— Боя се, че наистина успяха. И не само нашето. Тази сутрин директорът още два пъти разговаря с Белия дом. Президентът се свързал с лидерите на десетина държави и всички били много загрижени. Някои страни обвинявали враговете си, че атакували мрежите им. Всъщност Ирак и Иран вече направили изявления срещу Израел. Северна Корея обвинила Южна Корея. Китай обвинил Тайван. Япония обвинила Китай. Даже ЦРУ подозират някого.

— Кого?

— Не казват. Нали ги знаеш какви са шпионите.

— А може би тъкмо това са се опитали да постигнат, Трой. Да всеят смут, да накарат всеки да подозира останалите.

Рийд захапа пурата си и се загледа в стената вдясно от бюрото. Там, освен университетските му дипломи висяха различни грамоти, награди и няколко поставени в рамки снимки, на които той се ръкуваше с видни личности, включително двама президенти.

— Може и да си права. Това странно събитие определено раздвижи духовете.

— Е, засега това са само предположения. Ако последва нов удар, би трябвало да успеем поне да извлечем някаква информация. — Червата ѝ изкъркориха.

Рийд се усмихна и се изправи.

— Кога си яла за последен път?

Сюзан сви рамене.

— Хайде да идем до кафенето. Аз черпя.

Тя въздъхна и също стана. Вече не знаеше какво да прави и какво да мисли. Очевидно бе гладна, но не искаше да слага нищо в уста, защото нямаше да може да извърши чисто самоубийство. От друга страна, ако скоро не се нахранеше, сигурно щеше да припадне. Тази сутрин вече на няколко пъти пред очите ѝ бяха плували черни петна и ѝ се бе налагало да седне.

Примирила се с факта, че ще трябва да поживее малко повече, отколкото е очаквала, Сюзан последва шефа си към асансьорите.

Ла Серена, Чили

Ишигуро Накамура, доктор по астрофизика от Станфордския университет, се втурна в главната сграда на обсерваторията „Черо Толо“ в Андите, изтича нагоре по витото стълбище и стигна на втория етаж, останал без дъх. Петте години напрегната работа по разработването на магистърската и докторската му теза, както и усиленият труд за превръщането на „Черо Толо“ в радиотелескопска обсерватория от световна класа не бяха оставили на родения в Осака учен много време за физически упражнения. Макар и все още строен благодарение на разумното хранене с риба и зеленчуци, Ишигуро безнадеждно беше изгубил форма. Като студент, докато учеше компютърно инженерство в Станфорд преди да се влюби в астрофизиката, редовно ходеше да тича.

Той запъхтяно влезе в централната зала, осветена само от мъждукащото сияние на десетина монитора „Хюлет-Пакард“ 735. Модерните космически обсерватории не използваха обикновени телескопи.

— Ишигуро-сан! Какво се е случило? — попита представителят на „Сагата Ентърпрайзис“, японската корпорация, която в момента наемаше голямата обсерватория от чилийското правителство. Младият бизнесмен Куоши Хоничи се беше опитал да го настигне пред сградата, където детето чудо от Станфорд изпусна радиостанцията си. Куоши прекарваше в „Черо Толо“ по около седмица на всеки месец и половина, за да наблюдава работата на групата. През останалото време сновеше между централата в Осака и други три японски обекта, занимаващи се с търсене на извънземен разум.

— Кога е... станало? — попита ученият жена си, Джаки Накамура. Тя също имаше докторат от Станфорд. Другите членове на екипа бяха техници от „Сагата Ентърпрайзис“.

Джаки хвърли поглед към Куоши, поклати глава и отпи от кутия диетична кола. После отново насочи вниманието си към екрана.

— В шест и една минута вечерта местно време. Един и една след полунощ по Гринуич. — Тя си погледна часовника. — Преди около четири часа. Засякъл го е автоматичният скенер. Току-що го забелязах, докато преглеждах телеметричните данни от днес.

— Ишигуро-сан! Какво...

— Почакайте, Куоши-сан — рязко прекъсна Ишигуро младия бизнесмен, после пак се обърна към жена си. — Къде... къде е? Покажи ми го.

— Ето тук — отвърна тя и посочи един голям цветен монитор на пулта си. Тя беше второ поколение японка от Северна Калифорния. Блясъкът на екрана обливаше нежното ѝ лице. Косите ѝ очи бяха наследство от баща ѝ, японец от Сан Франциско. Кестенявата си коса, заоблените си скули и пълните си устни дължеше на майка си, коренячка калифорнийка.

Докато Куоши нетърпеливо очакваше обяснение, Ишигуро се опитваше да успокои дишането си и да овладее растящата си възбуда. Мисълта за откриване на извънземен разум ускоряваше пулса му също толкова, колкото и бързото изкачване. Преди четири години „Сагата Ентърпрайзис“, същата компания, от която беше получил стипендия за Станфорд, бе назначила него и жена му за ръководители на проекта. С приближаването на новото хилядолетие такива опити, изглежда, правеха всички държави. Американците имаха своята „Космическа мрежа“ в НАСА. Немците извършваха проучвания в легендарния институт за извънземна физика „Макс Планк“. В Австралия действаше проектът „Финикс“, частна организация, използваща радиотелескоп „Паркс“ с диаметър шейсет и четири метра, разположен в Ню Саут Уелс. Руснаците и китайците полагаха подобни усилия. Япония не можеше да си позволи да изостане. Освен огромните радиотелескопи в Нобамая, Кашима и Мизусава, с финансовата подкрепа на „Сагата Ентърпрайзис“ правителството не само беше наело за десет години „Черо Толо“ от Чили, за да разшири възможностите си за работа в южното полукълбо, но и бе инвестирало огромни средства, за да оборудва остарялата обсерватория с най-модерна техника.

Ишигуро си придърпа стол и седна до Джаки. Тъмните му очи поглъщаха графиката на екрана. Неотдавна „Сагата“ бяха построили два радиотелескопа, единият с диаметър сто и шест метра, по-голям от

австралийския. Това превръщаше „Черо Толо“ в най-обещаващата обсерватория в света.

За разлика от обикновените телескопи, които можеха да се използват само за засичане на радиация с видима за човешко око вълнова дължина, радиотелескопите покриваха целия електромагнитен спектър, от който светлината представляваше съвсем малка част. Тяхното изобретяване разтваряше портата към космоса и позволяваше на учените да проучват все по-далечни райони от вселената. Ограничаваха ги единствено възможностите за обработване на милиардите байтове информация. Доскоро това беше сериозна пречка. Докато някогашните астрономи бяха гледали през телескопите си и бяха възнаграждавани с живи образи, днес радиоастрономите насочваха сложните си уреди към звездите и после трябваше да чакат с часове, дни или дори повече, докато компютрите смелят електромагнитните данни и ги преобразуват в изображение. Все пак появата на скоростния микропроцесор и мултипроцесорното обработване драстично бе съкратила тези периоди до няколко секунди.

Въоръжени с тази свръхмодерна апаратура, Ишигуро и групата му пресяваха небето и се вслушваха за микровълнови сигнали, съзнателно или случайно предадени от друга планета. Японският екип съсредоточаваше проучванията си в честотния диапазон около 1.4 гигахерца, покриващ честотата, излъчвана от водородните атоми. Според общоприетата теория, тъй като водородът представляваше най-масовият елемент във вселената, извънземните разумни същества логично биха избрали тази честота. Японците разделяха този честотен диапазон на съвсем малки части от по 20 херца, с други думи, на милиарди радиоканали, които свързаните им в мрежа компютри следяха едновременно. Можеха да наблюдават само по една точка в космоса и при скорост на търсене един милиард канала в секунда; системата обхващаше всички канали за десет секунди.

Ишигуро Накамура беше избрал 210 подобни на слънцето звезди, отдалечени на не повече от 140 светлинни години от Земята. Всяка система бе сто пъти по голяма от Слънчевата. В зависимост от размера ѝ Ишигуро ѝ определяше брой сканирания. Всяко сканиране представляваше пълно честотно засичане с времетраене десет секунди. Според неговия модел система с големината на Слънчевата подлежеше на 10 хиляди сканирания, равномерно разпределени в целия ѝ обхват, с

надеждата да уловят радиосигнал между планетите. Това отнемаше малко повече от ден скоростно наблюдение. Искаше му се да може да отдели повече време на всяка система, но прилагането на този модел със сигурност оставяше много непокрита територия и въпреки това проектът щеше да отнеме на екипа му почти седем години.

— Ето го сигнала — каза Джаки и посочи с курсора серия от линии на екрана на един от десетината монитори с висока разделителна способност. В средата се намираше визуалният телескоп. — Продължи само двайсет секунди и го засякохме на честота едно цяло четиристотин и двайсет гигахерца.

— Точно честотата на водорода!

— И беше много силен.

— Виждам — отвърна Ишигуро. — Тази вълнова ширина е много по-тясна от най-тесните мазерни линии, което предполага, че може да е изкуствено генерирана.

— Освен това сигналът беше накъсан и силно поляризиран, което още повече доказва изкуствения му произход.

— Провери ли за земни смущения?

Жена му кимна и отново отпи от диетичната кола. Освен големия радиотелескоп в „Черо Толо“, по искане на Ишигуро „Сагата Ентърпрайзис“ бяха построили втори осемдесет километра на юг. Дистанционно управляемият телескоп имаше диаметър само двайсет и един метра и служеше за филтриране на генерираните на Земята сигнали. Този иначе тих сектор от електромагнитния спектър беше изключително шумен заради всевъзможни устройства — от микровълнови фурни до сателитни антени. Поради ограничения си обхват, вторият радиотелескоп не можеше да засича далечни сигнали от определената за сканиране зона. Ето защо приемаха, че всички регистрирани от него излъчвания имат земен произход.

— Ако не го бях направила, нямаше да те повикам. Определено идва от нашата зона.

— Сигнал ли сте открили? Откъде е? — попита Куоши. Младият бизнесмен изглеждаше нервен.

Ишигуро не му обърна внимание.

— Локализира ли го? — попита той, въпреки че вече знаеше отговора. Джаки бе единствената, която можеше да съперничи на огромните му познания по съвременна астрофизика. Тя беше не само

великолепен учен, но и феноменален изследовател. И отгоре на всичко бе прекрасна и в блестяща форма. За разлика от Ишигуро, който водеше уседнал живот, жена му продължаваше да спортува, за да се бори със скуката, често съпътстваща такива продължителни проучвания.

— Ишигуро-сан! Ще ми кажете ли най-сетне какво става? — настойчиво попита Куоши.

Накамура го изгледа с присвити очи. Защо трябваше да е тук точно по време на първото им интересно наблюдение от месеци?

— Спокойно, Куоши — отвърна Джаки преди Ишигуро да успее да отвори уста. — Би ли отишъл да ни донесеш нещо за пиене от хладилника?

Бизнесменът се отдалечи, като ругаеше на японски.

Ишигуро се усмихна и намигна на прелестната си съпруга. Тя му прати въздушна целувка. Една от основните причини да се влюби в нея бе фактът, че макар външно да приличаше на азиатка, в характера ѝ нямаше нищо японско.

— Трябва да държим тези японски бюрократи на мястото им.

— Моля те, недей да забравяш, че те ни плащат сметките.

— Ако искат парите им да не отидат на вятъра, най-добре да не ни се бъркат в работата. — Тя сниши глас и прибави: — И в семейството ни. — „Сагата Ентърпрайзис“ бяха поискали да я прехвърлят като ръководител на проекта в Нобамая. Тя отказа и напомни на шефовете си, че двамата с Ишигуро са един екип. Когато от компанията я заплашиха с уволнение, Ишигуро подаде оставка. От „Сагата“ незабавно се извиниха и ги помолиха да продължат проучванията си в „Черо Толо“.

— Никой не може да ни раздели. — Джаки прокара ръка през косата му, както правеше, когато се любеха, и присви очи. Прекрасна, блестяща и страстна, Джаки Накамура сгряваше този иначе безнадеждно отдалечен район в студените Анди.

Ишигуро забеляза, че двама от техниците ги гледат, и се прокашля.

— Е, скъпа, установи ли точката на произход?

Тя кимна, допи колата си и хвърли кутията в кошчето за смет.

— Утре сутрин ще трябва да сверя резултатите с компютрите в Осака, но засега анализите ми определят произхода на излъчването

между HR4390A и две звезди от южното съзвездие Кентавър на сто четирийсет и девет светлинни години от Земята, точно в края на нашата зона на търсене. — Тя избра две опции от менюто и мощният „Хюлет-Пакард“ преобразува милиардите байтове информация в изображение на далечната галактика. Джаки набра координатите и на екрана се появи червено кръстче. — Ето тук.

Ишигуро се вгледа в огромното съзвездие.

— Увеличи образа.

Тя кликна върху още няколко менюта и не само приближи радиотелескопа към двете звездни системи, но и използва специален софтуерен пакет, за да изчисти увеличеното изображение.

Замислен над възможностите, Ишигуро дълго се взира в екрана. Но преди да се свърже със „Сагата“ и да съобщи, че е получил изкуствено генериран сигнал от далечния космос, трябваше да се увери в действителността му, като го засича постоянно от същата звездна система.

— Провери ли данните ни от...

— Да, и отговорът е отрицателен. Тези две звездни системи са приблизително пет пъти по-големи от нашата, което означава около шест дни търсене при петдесет хиляди десетсекундни сканирания на система. Когато се получи сигналът, вече бяхме свършили сканирането на HR4390A и почти бяхме готови с HR4390B. Проверих данните от сканиранията до днес. Сигналът не е засичан.

Ишигуро кимна.

— Е, тогава ще разширим търсенето в тази система, ще се съсредоточим върху тази честота и ще започнем сканиране около точката на произход.

— Известно ти е, че за да променим стандартната си процедура, трябва да подадем молба. И може да я одобри само онова тъпо японче ей там. — Тя посочи с палец през рамо към Куоши, който разговаряше по клетъчния си телефон в другия край на залата.

Ишигуро се усмихна.

— Сигурно пак се жалва в Осака от твоята любезност.

Джаки сви рамене.

— Не е мой проблем, че тази шовинистка свиня не знае как да се държи с жените.

— Той не е шовинист. Просто е японец.

Тя въздъхна и разроши кичурите над челото си.

— Слава Богу, че мама се е оженила за американец. Ако не беше татко, щяха да ме възпитат като нея. Сега щях да съм покорна, раболепна и през остатъка от живота си щях да ти пера бельото, да ти глася костюмите и да съм твоя сексуална робиня.

— Последното ми харесва.

— Голяма късметлийка съм — засмя се Джаки и извади служебна бланка от едно от чекмеджетата под плота. — Жалко, че в момента трябва да напиша молбата.

— Аз ще я занеса за подпис. Куоши не е нищо повече от подвижен гумен печат.

— Какъв срок да поискам?

— Двайсет и четири часа. За да видим дали няма пак да го засечем.

Той целуна жена си по бузата, а после се запъти към Куоши Хоничи, който продължаваше да бълва японски думи по телефона. Изражението му подсказваше, че разговорът с Ишигуро няма да е приятен.

ГЛАВА 3

000011

13 декември 1999 г.

Някои събития оказват силно въздействие върху човешкия живот и могат завинаги да го променят. Брак, раждане, развод, смърт, дори нова служба или уволнение се превръщат в повратни точки за мнозина. Сюзан Гарнет смяташе смъртта на съпруга и дъщеря си за такова преобразяващо събитие, при което животът ѝ за частица от секундата завинаги се беше променил към лошо. Започна да измерва всичко от тази нова перспектива и откри, че след събуждането ѝ от кома светът изобщо не е същият. Слънцето не грееше толкова ярко. Небето не ѝ изглеждаше толкова синьо. Цветовете ѝ се струваха помътнели, храната не ѝ доставяше удоволствие, звуците долитаха приглушени, приятелите бяха далечни, дори собствените ѝ родители като че ли не бяха действителни. В този нереален нов свят, в който вече не можеше да се справя с ежедневието и над дните ѝ господстваше страхът да не изгуби разсъдъка си, Сюзан Гарнет бе оцеляла почти две години благодарение на още по-могъща сила, пламтяща дълбоко в душата ѝ.

Възмездие.

Тази дума безспирно отекваше в съзнанието ѝ, рикошираше в стените на мозъка ѝ и ѝ помагаше да се съсредоточава, да не обръща внимание на този сякаш извънземен свят, в който даже най-основните ѝ чувства бяха осакатени. Всъщност тя вече не живееше, не чувстваше, не се вълнуваше. Изпитваше едно-единствено желание — да прати виновника за целия този ужас зад решетките, да му покаже какво ѝ е отнел. Но след като си отмъсти, гневът, последното човешко чувство, което все още гореше в сърцето ѝ, беше изтлял и остави душата ѝ пуста, мрачна и самотна. Просто нямаше за какво да живее.

Сюзан Гарнет седеше на леглото в апартамента си. Слушалката на телефона бе вдигната, за да не могат Рийд и другите от ФБР да я безпокоят. Тя мислеше за живота си, за възможностите си, за лъскавия „Валтер“ на нощното шкафче — и стискаше в дясната си ръка пълнителя и един-единствен патрон.

Беше си тръгнала от Бюрото в три следобед, когато вече не можеше да си държи очите отворени. Не изпитваше угризения, че оставя Трой Рийд при телефоните, които се скъсваха да звънят и всички от президента надолу настойчиво искаха обяснения. В крайна сметка бе направила всичко възможно, за да залови хакера. Сега само трябваше да чакат — нещо, което напоследък ѝ се струваше особено трудно, защото ѝ даваше възможност за размисъл, подхранваше опасни идеи. Един от служебните автомобили я беше оставил пред блока ѝ и тя незабавно си легна. Беше се събудила преди половин час и сега се чудеше какво да прави.

Вчера сериозно бе разглеждала възможността да натисне спусъка. Тази вечер не се чувстваше уверена, че това е правилното решение.

Сюзан остави пълнителя и патрона до пистолета, взе дистанционното управление и запревключва каналите, без да търси нещо конкретно. Погледът ѝ попадна върху часовника на видеото над телевизора. 19:59, почти двацет и четири часа след снощния глобален компютърен удар.

Трой Рийд пиеше кафе и преглеждаше получените оперативни доклади, за да нахвърли ежедневния си отчет до непосредствения си шеф, началника на сектор „Следствен“. На свой ред той щеше да го съкрати още повече, да го обобщи с тези от криминалния, разузнавателния, лабораторния, тренировъчния и вътрешния отдел и да го предаде на заместник-директора. Заместник-директорът щеше да допълни информацията от началниците на другите сектори и да прати „пълната картина“ на директора, който щеше да информира президента.

Рийд вдигна поглед към компютърния екран в ъгъла на бюрото си и бързо прочете няколкото реда, които бе написал. За съжаление до този момент нямаше много за докладване. Почти денонощие след странното събитие ФБР все още не разполагаше с никакви следи. И не само Бюрото. В отговор на имейла на Сюзан до хакерите не бяха получили нова информация. Или не искаха да кажат, или, подобно на ФБР, никой нямаше представа кой е автор на снощния удар. Полученият преди два часа доклад от ЦРУ показваше, че и там не знаят нищо. В подобно неведение бяха и разузнавателните служби на няколко приятелски държави.

Рийд разтърка очи. Беше тук от почти трийсет и шест часа. Нямаше търпение да приключи доклада и да се прибере при жена си. Бе му позвънила преди час, за да види как е.

Той се протегна и се прозя. Имаше късмет, че е случил на толкова предана и проявяваща разбиране съпруга, която вече трийсет години споделяше живота му с неговата втора любов, Федералното бюро за разследване. Като млад оперативен работник през седемдесетте и осемдесетте години, Рийд отсъстваше седмици наред и често спеше в колата си или дори на улицата. И жена му винаги го чакаше, седеше до леглото му, когато на два пъти лежаше в болница с пневмония от измръзване, и в още няколкото случая, когато го бяха пребивали, намушквали с нож и ранявали в рамото с пистолет. Изстреляният от дванайсетгодишно гангстерче куршум строши

ключицата му и облиза брадичката му, като отчупи парче от костта и отнесе няколко сантиметра плът. Но това не го интересуваше. Той с гордост носеше белезите на професията си. Жена му обаче бе подложена на ужасно напрежение и тъкмо поради тази причина Рийд подаде молба за пенсиониране на петдесет и пет, вместо на шейсет години — искаше донякъде да компенсира изгубените мигове от личния им живот. Съпругата му вече броеше дните до следващото лято. Странно, но той също с нетърпение очакваше промяната на ритъма. Трите десетилетия в Бюрото му стигаха.

Загледан в отчета, Рийд поглаждаше белезникавия белег на брадичката си. После се наведе и затрака на клавиатурата, за да довърши работата си, но компютърът не реагира. Удари още няколко клавиша. Същият резултат. Беше блокирал. Трой се намръщи и тъкмо се канеше да натисне CTRL, ALT и DEL, за да го рестартира, когато забеляза замръзналия часовник на екрана: 20:01, точно като предишната вечер.

„По дяволите! Пак същото!“

Той грабна слушалката, но нямаше сигнал. Изправи се и тръгна към вратата. Телефонът иззвъня.

Рийд се върна до бюрото. Ударът можеше вече да е свършил. Той вдигна слушалката и погледна екрана на компютъра. Часовникът отново работеше.

— Господине, току-що имаше нов...

— Знам. Незабавно ме свържете със Сю. Да видим дали нейните софтуерни капани са свършили нещо.

Рийд пак седна на бюрото и изруга:

— Копеле! Кой си ти? Какво искаш? — Замисли се за смисъла на втория удар. Хакерът имаше дързостта да го нанесе по едно и също време в два последователни дни. И също като предната вечер, в компютърната система нямаше очевидни щети. Рийд прегледа основните си директории в търсене на признаци за загуба на информация, но не установи нищо необичайно. После стартира антивирусната си програма, която провери всеки файл във всички директории. Нищо.

Телефонът иззвъня.

— Сю?

— Дава заето, господине.

— Всичко ли трябва да върша сам?

— Но, господине, тя не е...

— Остави. Аз ще ѝ позвъня. Връщай се на работа. Искам го този проклет хакер!

— Доб... слушам, господине.

Рийд затвори, после набра нейния номер. Заето. Той изруга, свърза се с централата, но телефонистката не успя да му помогне. Сюзан беше оставила слушалката отворена. Трой позвъни на един от помощниците си.

— Да, господине?

— Прати кола да вземе Сю Гарнет, незабавно.

— Слушам, господине.

Силно чукане по вратата я откъсна от мислите ѝ. По телевизора повтаряха някаква комедия.

— Госпожа Гарнет? Госпожа Сюзан Гарнет? Отворете, ФБР.

— Майтапите се — измърмори тя, изключи телевизора и прибра пистолета, пълнителя и патрона в чекмеджето на нощното шкафче. — Защо най-после не ме оставите на мира?

Отново чукане, последвано от:

— Госпожо Гарнет? Моля, отворете. Спешно е.

— Винаги е спешно — рече Сюзан, докато навличаше халата върху пижамата си.

Тя отметна назад кестенявата си коса, отвори вратата и намръщено изгледа двамата млади агенти на прага. Единият приличаше на латиноамериканец, другият бе русокос и със сини очи.

— Покажете си картите.

И двамата бръкнаха в саката си и извадиха ламинираните си служебни карти. Специални агенти Стив Гонзалес и Джо Тримбъл.

Сюзан почти не ги погледна.

— Не оставяте хората на мира, а, момчета?

— Съжалявам, госпожо Гарнет, но господин Рийд... — с прекалено мек за огромния си ръст глас започна Гонзалес. Беше висок за латиноамериканец, близо метър и деветдесет, и започваше да оплешивява. Напомняше ѝ за актьора Джими Смитс.

— Работих почти четирийсет и осем часа без почивка — прекъсна го тя. — Какво иска той? Да ме убие ли? — Осъзна иронията на думите си едва след като ги произнесе.

— Вижте, госпожо — каза агент Тримбъл, също толкова висок, но с по-широки плещи от Гонзалес и с по-дебел глас. — Имаше нов удар. Всички в службата са полудели. Звъняхме ви, но даваше заето. Затова господин Рийд ни прати да...

— Да, да, да — отвърна Сюзан. — Ей сега идвам. — Тя затвори вратата и започна да навлича първите дрехи, които ѝ попаднаха — изтъркани дънки, бяла тениска и дебел вълнен пуловер. Минута по-

късно отново се появи на вратата. На лявото ѝ рамо висеше куфарчето с лаптопа ѝ. — Да вървим. Не трябва да караме господин Рийд да чака, нали?

Агентите се спогледаха и я последваха навън. Гонзалес ѝ отвори задната врата. Тя хвърли куфарчето на седалката, седна и погледна жилищния си блок. Кога ли щеше да свърши всичко това? Мислено се укори, че още е жива, че не е достатъчно силна, за да натисне спусъка.

Колата потегли. Шофираше Тримбъл. Опрял лакът на облегалката, другият агент се завъртя към нея и направи опит да се усмихне.

— За нула време ще ви върнем вкъщи, госпожо.

Сюзан разсеяно кимна, без да откъсва поглед от старата тухлена сграда. Бе се преместила тук след като продаде къщата в Бътезда, както и много други неща, които ѝ навяха прекалено мъчителни спомени. Направи всичко, за да забрави миналото си, премебелира жилището от традиционен в модерен стил, захвърли консервативните дрехи на университетски преподавател заради дънките, ризите и маратонките на ловец на хакери, замени коженото дипломатическо куфарче с чанта за лаптоп, подстрига дългата си коса в пънкарска прическа. Но миналото не я оставяше на мира. Спомените отказваха да избледнеят, задушаваша я, преследваха я, измъчваха я. Нощите я ужасяваха. Спеше настрани, прегърнала възглавницата, липсваше ѝ прегръдката на Том, топлият му дъх, който милваше тила ѝ.

„Скоро“ — помисли си Сюзан и избърса отронилата се от миглите ѝ сълза.

— Добре ли сте, госпожо? — попита Стив Гонзалес.

Тя кимна.

— Нещо ми влезе в окото. И се казвам Сюзан.

— Да, госпожо.

Сюзан въздъхна и продължи да гледа през прозореца.

„Черо Толо“, Чили

Ишигуро Накамура седеше на тревата между сградата на обсерваторията и огромната чиния на радиотелескопа на един от върховете на Андите в сърцето на Чили. Вдигна ципа на скиорското си яке. Макар че в южното полукълбо декември беше по средата на лятото, заради височината нощем температурата падаше до пет-десет градуса.

Звездна нощ обгръщаше дългия планински хребет. Нямаше градски светлини, които да скриват великолепната гледка. Тъкмо поради тази причина преди много години бяха построили „Черо Толо“ високо над облачната покривка, която често скриваше зелените долини към Тихия океан в тази дълга и тясна страна. Над облаците се извисяваха стотици върхове — изсечените им силуети тъмнееха в нощта, а над тях трилиони далечни звезди като безброй свещи хвърляха бледата си светлина над планетата, блещукаха в свръхестествен вселенски танц и обливаха с енергията си величествените Анди.

С помощта на монтиран върху тринога телескоп с диаметър двайсет и пет сантиметра Ишигуро наблюдаваше тази удивителна гледка. Бе го насочил към южното съзвездие Кентавър. Тази галактика се намираше на разстояние 139 светлинни години, което означаваше, че достигащата в този момент до телескопа му светлина е пътувала 139 години.

Той сведе поглед към преносимия компютър „Компак“ в скута си и посочи с курсора една от иконките на екрана. Кликна я и отвори поредица от цветни изображения. Първото беше същото съзвездие, но видно с пълно увеличение от основния радиотелескоп на „Черо Толо“ предишната вечер, когато Джаки бе търсила произхода на тайнствения двайсетсекунден сигнал. Ишигуро се възхити на красотата му.

В това се криеше прелестта на астрономията, особено с новото поколение телескопи. Като отправяше поглед далеч в космоса, той всъщност гледаше назад във времето. Но 139 светлинни години не бяха

нищо в сравнение с безкрайността на вселената. Ученият насочи телескопа малко по-надалеч — към мъглявината Андромеда. С голо око тя се виждаше като валмо мъглява светлина. През телескопа обаче се превръщаше в рояк вихреци се звезди, над сто милиарда, някои млади, други сияещи поразително ярко преди неизбежната си смърт. Звездите прекарваха живота си в борба с гравитацията, която притегляше цялата им маса към ядрата им. Тези ядрени реакции, водещи до невъобразимо високи температури и насочено навън налягане, не позволяваха на звездите да колабират и милиарди години балансираха насоченото навътре гравитационно притегляне. Ядрените реакции обаче бавно преобразуваха масата в по-тежки елементи, докато вече нямаше източник за ядрена енергия, която да ги задържа заедно. Звездата изпадеше в конвулсии, издуваше се и плюеше външните си пластове в зрелищни фойерверки от пламтяща междузвездна материя преди да пръсне нажеженото си до бяло сърце из космоса и да осее вселената с въглерод, кислород и водород, основните елементи на живота.

Ишигуро се любуваше на тази галактика, отдалечена приблизително на 2.7 милиона светлинни години, доста близо в сравнение с други, но достатъчно далеч, за да му позволи да се отправи на поредното си пътуване назад във времето. Той превключи следващото изображение на мъглявината Андромеда, направено от радиотелескопа с увеличение, равняващо се на поглед от средата на разстоянието между далечната галактика и Земята — около 1.3 милиона светлинни години. Сега я виждаше така, както беше изглеждала по времето на гигантските бозайници и въртящите тояги хора от каменната ера. Астрофизикът я сравни с малко по-различния образ през двайсет и пет сантиметровия си телескоп и забеляза звезди, които вече не съществуваха, но чиято светлина продължаваше да сияе през бездната на времето и пространството. Възхити го издуването в средата на спиралната галактика, дължащо се на синьо-белите слънца, които образуваха звездна дъга към външните краища на мъглявината, ефирни лилави, зелени и мътночервени пръстени, избледняващи в мъглявата далечина.

Ново кликване и се появи образ на Андромеда отпреди 2.7 милиона години. Малко по-млади, гигантските слънца в средата ѝ

пламтяха в лилаво-бяло и бяха заобиколени от мъгляв зеленикав диск, обгърнат от кървавочервен ореол.

Ишигуро продължи пътуването си във времето и пространството, като се насочи към галактиката Въртележката, отдалечена на 50 милиона светлинни години, бледо петно светлина през двайсет и пет сантиметровия телескоп, но величествена гледка на екрана, датираща от времето на динозаврите. Той затаи дъх, поразен от този небесен облак, оживял от свръхнови звезди, чиято огромна енергия кондензираше газовете и елементите и отново запламтяваше в бурен цикъл, водещ до образуване на нови звезди.

За миг се почувства като космически археолог, разкопаващ пластовете на историята и откриващ находки от минали времена, съхранени от огромните разстояния, които трябваше да изминава светлината. Ученият сравняваше регистрираната от радиотелескопа електромагнитна енергия в целия спектър, от времето на формирането на галактиките до днес, като правеше наблюдения, водеше си бележки, развиваше теории за разширяването на вселената, за гаснещото сияние от Големия взрив, чудеше се, дивеше се, мислеше и мечтаеше.

Накрая изключи компютъра и се отпусна по гръб на тревата, отправил поглед към звездите, замечтано замислен за раждането на вселената, за началото на началата, за Големия взрив, за онзи миг във времето, в който безкрайно малката вселена се бе свила в пространство, много пъти по-малко от протон, за да избухне с мощта на трилиони звезди и да нулира времето и пространството, да отбележи раждането на небето. Оформен от гравитацията, електромагнетизма и ядрения синтез, този невръстен космос бе започнала да се разширява. Бяха се образували кварки, електрони и антиматерия, бяха се слели материя и антиматерия. Кварките се бяха съчетали в протони и неутрони, още повече бяха уголемили вселената и установили физическите закони, които Ишигуро бе учил в Станфорд. Електроните бяха образували ядра, бяха се родили първите елементи водород и хелий, които под въздействието на силите на вселената бяха създали първите звезди. Ядреният синтез на тези звезди от първо поколение бе дал по-тежки елементи, берилий, желязо, цинк и мед, бе ги слял в звезди от второ поколение и така бе започнал безкраен цикъл на свръхнови, довел до първите галактики, първите мъглявини, вечно разширяващи се, вечно растящи, вечно променящи се.

„И продължава да се разширява“ — помисли си той и внезапно се намръщи, чул припрени стъпки по каменната алея между радиотелескопа и обсерваторията.

— Ишигуро-сан! Ишигуро-сан!

Ученият въздъхна. Смяташе усамотяването си със звездите за свято. Тези кратки периоди на откъсване от ежедневните проблеми в „Черо Толо“, от опитите да задоволява с напредъка си компанията, бяха действителната причина да се отдаде на изучаването на вселената. Имаше нужда от тях, за да мисли, да се вглежда в себе си, да попива огромните познания, да ги тълкува и анализира. Ако подобно на Галилео Галилей, Николай Коперник и Йохан Кеплер имаше повече време да оставя ума си да блуждае, да разглежда нови възможности, нови идеи, да оценява нови философии, да разсъждава над стари теории и да формулира нови, отговарящи на последните наблюдения... Ако...

— Ишигуро-сан!

— Да, Куоши-сан? — търпеливо попита астрофизикът, като положи всички усилия да овладее гласа си. Ужасяваше се от тези едноседмични посещения на представители на компанията. Куоши поне не бе такъв бюрократ като предшественика си, когото преди осем месеца бяха прехвърлили на нова работа. Но нещо в него го безпокоеше, макар че не можеше да разбере какво точно. Струваше му се, че крие нещо. — Какво има?

— Опитавме се да се свържем с вас по радиостанцията, но...

— Никога не излизам с радиостанция. — Ишигуро се изправи и започна да си събира вещите. — Е, казвайте.

— Още един! — запъхтяно изрече бизнесменът. — Засякохме още един сигнал... от същия произход.

Ишигуро незабавно забрави цялото си презрение към застаналия пред него корпоративен робот, остави телескопа и лаптопа, грабна бележника си и забърза по алеята.

— Ами тези неща? — попита Куоши.

— По-късно ще ги вземем.

— Но това е скъпо оборудване! Ами ако завали?

Ишигуро се усмихна. Типично за бизнесмен — да се безпокои за цената на оборудването, когато предстои да направят откритието на хилядолетието.

— Вземете ги! — извика той, докато влизаше в сградата.

Тази сутрин, по време на поредната си ежедневна екскурзия в Интернет, Джаки бе установила, че снощният сигнал от южното съзвездие Кентавър съвпада по време с глобално блокиране на компютърните мрежи, причината за което се отдавала на нов вид вирус. За щастие на екипа на Ишигуро вирусът не беше достигнал до техните системи в Андите и по този начин не само ги бе пощадил от този опасен удар, но и им беше позволил да регистрират сигнала от далечния космос. Ако компютрите им бяха блокирали, подобно на много други по целия свят, радиотелескопът щеше да престане да засича излъчванията и да пропусне, както изглеждаше, едно от най-важните астрономически събития на хилядолетието.

Като прескачаше по две стъпала наведнъж, той се качи на втория етаж. Осветлението бе изключено. Джаки и трима техници се бяха скупчили край един от мониторите, чието пулсиращо сияние се процеждаше в пролуките помежду им и хвърляше сенки в голямата зала. Тракането на токовете му наруши тишината и се сля с бръмченето на десетките вентилаторчета, които охлаждаха апаратурата.

Ишигуро надзърна между двама техници, които любезно му направиха място. Джаки работеше с мишката и избираше опции от менютата на един прозорец, докато в друг се виждаше представеният с червено първи сигнал. Днешният бе наложен отгоре в синьо. Под този прозорец имаше карта на южното съзвездие Кентавър с две кръстчета, едното червено, другото, почти точно върху първото, синьо. Застъпването им му напомни за лилавия пръстен на мъглявината Андромеда.

— Технически погледнато, не са точно от един и същ произход — каза тя, като увеличи точката в пространството между HR4390A и HR4390B. — Но са ужасно близо, на около три милиона и двеста хиляди километра.

Ишигуро се замисли, после отвори бележника си и започна да си записва.

— Интересно.

— Какво правиш? — попита жена му.

Той затвори бележника.

— Да приемем, че сигналът идва от планета, която обикаля около по-малката от двете звезди, HR4390A, приблизително два пъти по-голяма от нашето слънце. Ако приемем също, че тази планета обикаля около слънцето си със същата скорост като Земята, деветдесет и шест хиляди километра в час, това прави малко под два и половина милиона километра за двайсет и четири часа...

— Какво става? — попита Куоши, който се появи в залата, помъкнал двайсет и пет сантиметровия телескоп и лаптопа.

— Почакайте, Куоши-сан. Така или иначе, фактът, че сигналите са на три милиона и двеста хиляди километра един от друг, би трябвало да се очаква, ако излъчването идва от друга планета. Можеш ли да увеличиш образа и да го изчистиш, за да видим дали ще успеем да определим планетата?

Джаки поклати глава.

— Опитах, но това е оптималният резултат. — Тя кликна няколко пъти с мишката и образът на екрана стана почти съвсем тъмен, ако не се броеше лилаво-бялата мъглявина отдясно.

Ишигуро се наведе и се опита да различи кръглите очертания на планета. Не успя.

— Има още някои интересни неща — каза жена му и почука по екрана с молива си. — Вчерашният сигнал пулсира двайсет секунди. Днешният — само деветнайсет.

— Като...

— Броене ли? — попита тя.

— Възможно е. Може просто да се дължи на междוזвездни смущения. Успя ли да разбереш нещо от съдържанието му?

Джаки отново поклати глава.

— Сигналът е толкова поляризиран и лъчът е толкова тесен, че за да го засечеш, трябва да си точно на съответното място на Земята.

— Значи можете да го регистрирате, но не сте в състояние да го разберете, така ли? — попита Куоши Хоничи.

— Да — потвърди тя. — Все едно покрай теб да мине автомобил с тъмни стъкла. Виждаш колата, но не и шофьора. За да го видиш, трябва да се намираш на мястото, където ще слезе.

— Къде е тази точка на Земята? — попита Ишигуро.

Джаки сбърчи лице.

— Това е последният въпрос. Тъй като не бяхме сигурни дали сигналят ще се получи пак, насочихме усилията си към сканиране на небето около точката на произхода му. Ясно е, че е насочен към нашата планета. Всъщност, изглежда, целта му е някъде на американския континент, на север от екватора и на юг от Канада.

— Страхотно — каза Куоши и разпери ръце. — Много точен отговор! И какво да съобщя в Осака сега?

— Вижте... — Джаки понечи да стане, насочила показалец към бизнесмена. Ишигуро я натисна по рамото и бързо се намеси:

— Ние сме учени, Куоши-сан, и сме по следите на нещо, което може да се окаже откритието на хилядолетието. Единственият начин да успеем, е като си сътрудничим и проявяваме разбиране към трудностите на тази задача. Сега се нуждаем от вашата помощ. Смятаме, че сме установили точката на произход, но трябва да локализираме местоназначението на лъча. За триангулирането ще имаме нужда най-малко от три сателита.

Джаки тежко въздъхна и остана на стола си, привидно доволна от дипломатичната намеса на съпруга си. Куоши кимна.

— Добре — каза Ишигуро. — Трябва да го направим според правилата. Налага се да се свържем с друг учен, разполагащ с подходящ радиотелескоп, който да потвърди наблюдението ни.

Куоши отново кимна.

— Нобамая. Най-добрият радиотелескоп в Япония.

— Чудесно. Ами сателитното покриване на следващия сигнал?

— Който би трябвало да е утре — прибави Джаки. — Ако приемем, че ще има такъв.

— Ще трябва да се свържа с Осака и да уредя нашите сателити.

— Добре. А сега, Джаки, обади се в Нобамая, след което прати подробен имейл. Ако сигналят се потвърди, ще информираме Международния астрономически съюз и генералния секретар на Обединените нации. Такива са международните правила за извънземни контакти.

— Не — отсече Куоши. — Стъпка по стъпка. Първо да се потвърди сигналят. После ще чакаме инструкции от Осака.

— Какво искате да кажете? — попита Джаки.

Бизнесменът скръсти ръце, готов този път да отстои позицията си.

— Този проект се финансира от „Сагата Ентърпрайзис“. След като Нобамая потвърди контакта, нашите директори ще определят курса на действие. Такива са правилата. Ако ги нарушите, ще бъдете уволнени. А сега трябва да се свържеш с Осака.

Японските техници от „Сагата“ сведоха очи. Куоши напусна залата.

— Гадни... гадни копелета! — възкликна Джаки. — Знаех си, че ще направят нещо такова, ако засечем сигнал!

— Спокойно, спокойно. Стъпка по стъпка. Първо да получим потвърждение на контакта. Утре ще установим и произхода. Ела. Трябва да глътнеш малко свеж въздух преди да се обадиш в Нобамая.

Двамата излязоха от сградата не само за да се махнат от задушната зала, но и за да останат насаме. Ишигуро не вярваше на техниците от „Сагата“ повече, отколкото на Куоши Хоничи.

Кристалното небе подежда успокоително на Джаки Накамура. Тя поглъща няколко глътки от най-чистия въздух на планетата. Беше студен и сух. Далечните, покрити със сняг върхове ги гледаха.

— Наблюдението на този сигнал не е изключително право на директорите на „Сагата Ентърпрайзис“ — каза тя.

— Най-добре засега да играем по техните правила — отвърна Ишигуро. — Така няма да ни изхвърлят от играта. Възможностите ни остават открити. Щом научим достатъчно, можем да ги притиснем да разгласят откритието.

— Защо имам чувството, че вече са помислили за тази възможност?

Той я потупа по бузата.

— Прекалено се тревожиш. В момента би трябвало да си във възторг, че първа си засякла вчерашния сигнал. Съзнаваш ли, че може да си първият човек на планетата, засякъл сигнал от далечния космос — и можеш да го докажеш с научни данни, разбира се.

Джаки се усмихна.

— Погледнато така... имаш право.

— Естествено. И не се безпокой за „Сагата“. Куоши просто изпълнява заповеди. Те не могат да го крият дълго, а когато се разчуе, ти ще си на кориците на „Нюзуик“ и „Тайм“. По дяволите, може би дори ще поставят снимката ти до Джоди Фостър. Актрисата до истинската жена. — Той се усмихна.

— Точно затова те обичам — каза Джаки. — Защото винаги намираш начин да ме успокоиш, даже навремето в колежа, когато не можех да заспя заради някой изпит или дисертацията.

— Нали затова съм до теб.

Ишигуро прегърна жена си и загледа звездите.

ГЛАВА 4

000100

13 декември 1999 г.

— Опитах се да ти се обадя — каза Трой Рийд в момента, в който Сюзан влезе в кабинета му — но телефонът...

— Бях го оставила отворен. Надявах се да се наспя и утре сутрин да дойда свежа на работа. Но ти явно си имал други планове.

Трой Рийд изглеждаше ужасно. Тъмни кръгове заобикаляха кървясалите му очи. По лицето му беше наболо двудневно стърнище и на Сюзан ѝ се стори, че усеща миризмата на потта му.

— Изглежда, нашият приятел се върна — с по-дрезгав от обичайния си глас рече той.

— Така ми казаха и твоите момчета, но не ми съобщиха подробности.

— По същото време като вчера, точно в осем и една вечерта местно време.

— Пак ли продължи двайсет секунди?

Рийд бавно поклати глава.

— Отначало и аз си мислех така, но официалното време е деветнайсет секунди.

Тя вдигна вежди.

— Деветнайсет, а? Точно деветнайсет ли?

— Абсолютно.

— Не мислиш ли, че е...

— Броене ли?

Тя кимна.

— Защо имам чувството, че утре по същото време компютрите пак ще блокират?

Рийд се намръщи.

— И сигурно за осемнайсет секунди. Знам. Това е първото, което ми хрумна. Затова пратих да те доведат.

Сюзан се замисли. Странното откритие я караше да забрави за умората и за раздразнението си от това, че е тук. Тя отвори лаптопа.

Колкото по-рано започнеште, толкова по-рано щеше да има за какво друго да мисли, освен за самоубийство.

— Ще проверя съдържанието на паяжините.

— Съобщи ми какво си открила. То се е видяло, че няма да си ходя.

Системата се зареди и Сюзан Гарнет стартира програма, за да влезе в информацията на всички паяжини.

„Търсенето завършено. Желаете ли да разгледате съдържанието? Да/Не“

Сюзан отговори утвърдително. Скриптът автоматично прочете адреса на всяка паяжина и го свърза с бинарен код, играещ ролята на ключ за достъп, който ѝ позволяваше да види съдържанието му. Както подозираше, във всеки от тях имаше само по един файл. Оригиналният вирус бе проникнал във всеки от стотиците ѝ софтуерни капани, за да зарази файловете, примамки. В момента на заразяването капанът автоматично беше правил копия на файловете и ги бе изолирал в отделна директория. Самият вирус се беше самоунищожавал.

Сюзан сравни копие на оригиналния, незаразен файл примамка със заразен вариант в паяжините. Разликата даваше пасивно копие на самия вирус. Тя го отдели в специална директория, която играеше ролята на колба, в случай че поради някаква непредвидена причина той реши да се разбуди. Трябваше да внимава. Очевидно си имаше работа с невероятно опитен хакер, навярно един от най-добрите на света.

Програмата започна да сравнява вирусите, като търсеше разлики в сигнатурите им. Процесът отне по-малко от секунда. Сюзан прочете резултатите на екрана.

ИЗОЛИРАЩА ПРОГРАМА
ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ
© 1998, Сюзан Дж. Гарнет
12-13-99 21:05:00

СС1 01011010.10101010.01011001.01110100.10111010.01000110.11010101
СС2 01111011.00101000.01011001.01110110.01111010.01000110.11010101
СС3 01001010.11101010.01011111.01101100.10111011.01000110.11010101
СС4 01101011.10101010.01111001.01110100.00100010.01000110.11010101
СС5 01110010.10101100.01001001.01111100.11111001.01000110.01010101
СС6 01111110.11101010.01111000.01110100.10111010.01000110.01010101

Тя провери сигнатурите на вирусите от първите шест паяжини за няколко минути. Невероятната сложност на вируса я накара да затаи дъх. Прегледа още три екрана със сигнатурни файлове и се върна към началото. Подчертаванията под отделните битове в даден байт посочваха разликите между вирусите, заловени във всяка паяжина.

— Заповядай — каза Трой Рийд зад гърба ѝ и постави на бюрото пред нея чаша кафе.

— Благодаря. — Тя отпи глътка. Черно и много горещо.

— Откри ли нещо?

Сюзан остави чашата до подложката на мишката и посочи екрана.

— Лоша работа. — Трябваше ѝ минута, за да му обясни подробностите.

— По дяволите — изруга Рийд. — Сигнатурите на вирусите във всяка от паяжините са различни.

— Да — потвърди тя. Вирус, мутирал толкова много между отделните си копия, почти не можеше да се залови, особено с толкова дълга сигнатура, защото възможните комбинации възлизаха на астрономическо число. Въпреки че положението изглеждаше безнадеждно, Сюзан не се ядосваше. — Няма начин да го изчистим, даже да знаехме принципа на мутиране.

— Ами ако напишем формула, за да се справим с всички възможни мутации?

Тя поклати глава и надраска няколко цифри на лист хартия.

— Няма да се получи. Виж.

1 байт = 8 бита
7 байта = 56 бита
Възможни комбинации = 2^{56} или 7.2×10^{16}

— Астрономическо число — измърмори тя. — Това са... колко е дълго това число... един трилион, повторен седемдесет и два милиарда пъти.

— Ясно — въздъхна Рийд.

— Почти безкрайно е. Естествено, мога да напиша програма, която ще убие неколкостотин мутации, но няма начин да унищожим всички. Те постоянно мутират и не можем да им попречим да изпълняват целта си... което ме навежда на следващата стъпка. Да видим каква част ще успеем да откъснем от основното тяло на вируса. Възможно е това да ни даде ключа към проблема.

Сюзан активира софтуер, който използваше единиците и нулите, разбираеми за всички компютри — също известни като бинарен или машинен код — и ги представяше като серии от инструкции и данни, разбираеми за човек.

На екрана се появи нов надпис:

СТАТИСТИКА
ДЪЛЖИНА: 1270 БАЙТА
СЪСТАВ: 7 % АСЕМБЛИРАЩ КОД, 93 % НЕИЗВЕСТЕН
ПРОИЗХОД: НЕИЗВЕСТЕН
СТАТУС НА ПРИЕМНИКА: НЕЗАСЕГНАТ
НЕФИЛТРИРАН ВАРИАНТ:

100010110101010010110011111010101010100110001111000111010101010110011011
0101101011101011001010101010100101011101010110010101011101010101010
100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110111010100010
01101010010100101010010100101011011111001010010101001111001010100100010
01011001101101011101011001010101010100101011101010110010101010111
010101011010100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
01011001101101011101011001010101010100101011101010110010101010111
010101011010100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
100010110101010010110011111010101010100110001111000111010101010110011011
010110101110101100101010101010010101110101011001010101011101010101110
100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110111010100010
011010100101001010100101001010110111111001010010101001111001010100100010
0101100110110101110101100101010101010100101011101010110010101010111
010101011010100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110
111010100010011010100101001010100101001010110111111001010010101001111001
0101100110110101110101100101010101010100101011101010110010101010111
010101011010100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110
111010100010011010100101001010100101001010110111111001010010101001111001
0101100110110101110101100101010101010100101011101010110010101010111
010101011010100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110
111010100010011010100101001010100101001010110111111001010010101001111001
0101100110110101110101100101010101010100101011101010110010101010111
0101010110101001101101001010101001010111110010111001010101011101001100110
111010100010011010100101001010100101001010110111111001010010101001111001

ПРОДЪЛЖАВАТЕ ЛИ ТЪРСЕНЕТО? ДА/НЕ

— Не е преведено много — отбеляза тя и отпи от кафето.

— Седем процента е по-добре от нищо — отвърна Рийд, докато Сюзан отговаряше отрицателно на компютъра.

Миг по-късно по екрана плъзнаха къси части от кодове и данни, вмъкнати между дълги серии машинни кодове, които програмата не можеше да преведе. Тя спря на първия текст.

— Какво е това? — попита Рийд и посочи кодовете. Можеше да го прочете само Сюзан — и двамата помощници, които беше обучила, за да има кой да работи, след като се самоубие.

В продължение на минута тя разглежда информацията.

— Тази част от кода може да се изрази по следния начин. — Сюзан се пресегна за бележника и химикалката си.

10	START
20	A = PREV
30	A = A + 1
40	IF A > 86400 THEN GOTO 70
50	PAUSE 1 SECOND
60	GOTO 30
70	CONTINUE EXECUTION

После прибави:

— Ако засега приемеш, че стойността на PREV е нула, тогава A стартира като нула и започва да се увеличава с по една единица. Докато стойността на A е по-малка или равна на осемдесет и шест хиляди и четиристотин, вирусът остава в границите на съответния цикъл и не може да продължи нататък в програмата. Всеки цикъл продължава по една секунда.

— Какво определя стойността на PREV?

— Не зная. Може би нещо по-нататък във вируса. — Тя вкара още няколко команди и получи сегашната стойност на A. Беше 86400, което означаваше, че цикълът е завършен и вирусът е продължил с остатъка от кода си.

— Значи този код е нещо като софтуерна забавяща верига, така ли?

— Точно така. — Сюзан се пресегна за калкулатора си, набра няколко цифри, за всеки случай повтори изчислението и после вдигна поглед към Рийд. — Забавянето е определено на осемдесет и шест хиляди и четиристотин секунди, с други думи, двацет и четири часа.

— Това обяснява защо се задейства само веднъж на ден.

Тя кимна.

— След изпълнението на цикъла сигурно някак се пренастройва и чака до следващия път.

Сюзан продължи, прескочи много редове машинен код, който програмата не можеше да преведе, и спря на следващите кодове.

— Разбираш ли ги?

Тя кимна, докато пишеше в бележника си:

START			
WAKE = MASTER. DATE			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.20
12.12.99			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.19
12.13.99			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.18
12.14.99			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.17
12.15.99			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.16
12.16.99			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.15
12.17.99			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.14
12.18.99			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.13
12.19.99			
IF	WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.12

12.20.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.11	
12.21.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.10	
12.22.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.09	
12.23.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.08	
12.24.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.07	
12.25.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.06	
12.26.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.05	
12.27.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.04	
12.28.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.03	
12.29.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.02	
12.30.99			
IF WAKE	=	THEN GOTO FREEZE.01	
12.31.99			
IF WAKE	=	THEN CONTINUE	MAIN
01.01.00		EXECUTION	

Тя кимна, потърси следващата операция и нахвърли превода:

10	FREEZE.13
20	A = 0
30	EXECUTE LOCKKEYS

40	EXECUTE DISPLAYLOCK
50	A = A + 1
60	IF A > 13 GOTO 90
70	PAUSE 1 SECOND
80	GOTO 50
90	EXECUTE RELEASE KEYS
100	EXECUTE DISPLAY RELEASE
110	PREV = 13
RETURN	

— Ето къде значи е дефиниран PREV — отбеляза Рийд и потърка брадичката си. Разнесе се звук като от шкурка.

— Да — потвърди Сюзан и кликна с мишката. — Това позволява на вируса всеки ден да се активира в осем и една минута местно време. Адски изобретателно.

Тя прегледа файла до края и не откри други преведени откъси.

— Е, знаем само, че вирусът се задейства веднъж дневно по едно и също време, в осем и една минута вечерта — каза Сюзан, като плъзна поглед по двете страници с бележките си. — Започнал е вчера, на дванайсети декември, и е продължил дваисет секунди. Днес е продължил деветнайсет. Тази информация отговаря на откритията във вируса.

Рийд кимна и намести с показалец очилата си.

— Броенето започва дваисет дни преди края на хилядолетието с блокиране, продължаващо дваисет секунди. После деветнайсет секунди на деветнайсетия ден преди първи януари.

— И така нататък. Блокиращият алгоритъм също е сравнително елементарен. Той заключва клавишите и дисплея, докато броячът на вируса отмери съответното време в зависимост от деня. И не знаем нищо повече.

— Страхотно. Значи потвърждаваме онова, което вече подозирахме, но нямаме представа какво ще се случи на първи януари.

— В общи линии е така.

— Как да открием откъде е дошъл?

Тя поклати глава.

— Досега си имах начин. Хващам вируса в капан, анализирам го, пускам антидота по Интернет и в деветдесет и девет процента от случаите това ме отвежда при източника. Така залових и Кървавата брадва. Този път обаче не разполагам с нищо. Имам чувството, че утре моите паяжини ще дадат същия резултат. А после и вдругиден.

— Някакви съвети от нашите хакери?

Сюзан сви рамене.

— Всички компютри в мрежата са блокирали. Няма нищо, което да не знаем.

— Ами Кървавата брадва?

Сюзан Гарнет се вцепени, после бавно завъртя глава към шефа си.

— Какво имаш предвид?

— Смяташ ли, че е възможно да знае нещо?

В гърлото ѝ заседна буца. Тя преглътна. Стомахът ѝ се сви.

— Не сме сключвали сделка с него, забрави ли? Този тип е...

Рийд постави ръка на рамото ѝ. Изражението му омекна. С наболата си бяла брада, кръгло лице и едро тяло приличаше на Дядо Коледа.

— Знам какво е направил, Сю. Нали аз убедих директора да не сключва сделка, спомняш ли си?

Сюзан успя да кимне.

— Всички искаме това копеле да изгние в затвора. Но този случай не е по силите ни. Светът на модерната техника е в най-уязвимия си момент от историята. Ясно ти е, че когато часовникът превърти от хиляда деветстотин деветдесет и девета на двехилядната, ще наизскочат цял куп неочаквани проблеми. Точно сега нямаме нужда от някакъв глобален вирус. Това е въпрос на национална сигурност. Трябва да открием какво ще направи това нещо и да измислим как да го спрем. А имаме само осемнайсет дни.

Погледът на Сюзан Гарнет блуждаеше в далечината. Тя си спомняше за последния път, когато видя Ханс Кървавата брадва. Беше закопчан в белезници и двама полицаи го извеждаха от съдебната зала след като съдебните заседатели го обявиха за виновен по всички обвинения и го осъдиха на доживотен затвор заради убийството на нейното семейство, както и на още трима души в района на Вашингтон, пешеходци, прегазени от автомобили. Копелето си бе получило

заслуженото и не само щеше да излежи остатъка от дните си във федерален затвор, но и нямаше право на достъп до компютърна система. Последното наказание беше може би най-тежкото, защото отнемаше на хакера смисъла на живота му, все едно да лишиш музикант от любимия му инструмент, пилот от самолета или художник от платното и боите — завинаги.

Докато съдията произнасяше това неочаквано допълнение към присъдата, Сюзан се вгледа в сините очи на Кървавата брадва. Абсолютно спокойното му до този момент лице пребледня. Ако не бяха полицаите от двете му страни, хакерът щеше да се свлече на пода. Съзнанието, че му е причинила толкова силно страдание, най-последно уталожи копнежа ѝ за мърт. А сега Рийд предлагаше да сключат сделка с него!

— Сю? Добре ли си?

— Разбираш какво ще поиска, нали? — рязко отвърна тя. — На това копеле не му пука от доживотната присъда. И без това е прекарал по-голямата част от живота си в някаква тъмна стая. Вече е бил отшелник. Най-страшният му кошмар е, че е компютърен наркоман, а никога повече няма да получи дрогата си. Отнехме бонбоните на детенцето и това сигурно го побърква. Това е истинското наказание на Ханс Кървавата брадва за убийството на семейството ми. Ако го помолиш да ни помогне, в замяна ще поиска достъп до хардуер и софтуер. Сериозно ли смяташ да се съгласиш?

Трой Рийд си свали очилата, дъхна върху стъклата и замислено ги остави в скута си.

— Ако е в състояние да ни помогне да попречим на вируса да изпълни целта си — след малко каза той, — ще обмисля възможността да му позволя известен достъп под постоянен контрол, за да сме сигурни, че няма да направи някоя беля. Като оставим личните въпроси настрана, според мен това е честна сделка в замяна на жизненоважна информация по случая. С нищо не се различава от предишните сделки на ФБР с осъдени престъпници.

Сюзан скръсти ръце.

— А обмислял ли си възможността именно Кървавата брадва да е организиран всичко, като застраховка в случай че някога го заловят? Прекалено голяма случайност е, че само няколко месеца след осъждането му този вирус ненадейно изскочи от нищото. И ето че сега

сме готови да облекчим присъдата му в замяна на помощ за един от собствените му вируси.

Рийд сбърчи лице, после едва не се засмя.

— Трябва да ти го призная, Сю. Определено знаеш как да пуснеш мухата на човек. Наистина ли смяташ, че би могъл да го е направил?

— Той е блестящ... не, той е несравним. Кървавата брадва е единствен по рода си. Спокойно може тайно да е работил месеци наред, даже години, за да сътвори големия си шедьовър, вирус, с който е способен да се справи единствено той. И по този начин да принуди властите да му предложат сделка.

— По дяволите! Започвам да си мисля, че си напипала нещо.

— Възможно е дори това да е само един от много вируси, които да е скрил на различни места в Интернет. Навярно има намерение да ги пуска един по един, за да ни принуди да преговаряме. След година или още по-скоро може да ни накара и да го освободим от затвора.

— Интересна и страшничка теория. Но... в състояние ли си да я докажеш?

— Има само един начин да разберем — отвърна тя и допи кафето си. — Само един начин.

ГЛАВА 5

000101

14 декември 1999 г.

Големият часовник на хилядолетието, издигнат над Националната галерия с лице към Трафалгар Скуеър в сърцето на Лондон, Англия, обливаше утринното небе с кървавочервените си багри и пулсиращото му сияние се сливаше с бляскавите празнични украси на града.

Антонио Строк слезе от едно такси в края на Нортъмбърланд Авеню до паметника на Чарлз I и се смеси с тълпата ранобудни туристи, които вече правеха снимки на възседналия кон крал и на внушителния паметник на Нелсън отатък улицата.

Строк вдигна поглед към часовника на хилядолетието и неговият почти хипнотичен ритъм за миг го разсея. От невидими тонколони се носеше коледна музика и се опитваше да сгрее иначе студеното и мрачно декемврийско утро.

Строк се намръщи, пресече улицата и поспря, за да погледне към статуята на Нелсън. Очите му разсеяно се плъзнаха по бронзовите релефи на пиедестала, които представяха най-големите битки на героя от войните с Наполеон.

Заявката се бе получила преди три часа по нормалните канали и стигна до него под формата на адрес, надраскан на салфетка в кафене в отсрещната част на града. В съответствие с професионалните си навици Строк запомни номера наизуст и прибра салфетката в джоба си. По-късно я скъса и я хвърли в една улична шахта. Преди да дойде тук се качи на метрото и смени три поредни таксите, за да се убеди, че не го следят. И все пак не можеше да е сигурен. Последното такси го остави на четири преки от целта му, но дотам Строк щеше да мине по много заобиколен маршрут. В неговия бизнес заобикалянето имаше огромна стойност.

Той се облегна на пиедестала под един от лъвовете и продължи да наблюдава реката от хора, пресичащи прочутия площад. Бизнесмени с ръкавици, тъмни шлифери и куфарчета енергично крачеха, видимо раздразнени от мудните туристи, особено от онези,

които внезапно спираха, за да разгледат някаква забележителност или да направят снимки, обречени да потънат в забравени кутии от обувки по тавани и мазета. Червен двуетажен автобус се приближи по Нортъмбърланд Авеню и зави надясно по Странд.

Като се консултираше с малък пътеводител, Строк тръгна по Странд, мина покрай Чаринг Крос Стейшън, пресече Виктория Ембанкмънт Гардънс и стигна до оживения кей. Тук бе пълно с туристи и местни, насядали по пейките край Темза.

Според инструкциите, трябваше да го потърсят по телефон до обелиска на Клеопатра, най-стария паметник в Лондон. Издигнат близо до Кайро от фараона Тутмос III около 1500 г. преди Христа, през 12 година преди новата ера обелискът бил преместен заедно със своя близък в Александрия. Един от двата накрая стигнал до Лондон. Вторият се издигаше в Сентръл Парк, Ню Йорк.

Стигна до мястото в девет без петнайсет, за да има време в случай че телефонът е зает.

Оказа се точно така. Две млади американки се опитваха да позвънят в Съединените щати за сметка на абоната. За миг Строк сподели раздразнението на бизнесмените от туристите.

Обмисли възможностите и бързо се спря на една от тях, когато забеляза двама полицаи, патрулиращи по кея. Реши да застане на известно разстояние от американките, достатъчно далеч, за да не ги смуцава, и в същото време достатъчно близо, за да е ясно, че е следващият на опашката. Пъхна пътеводителя в задния джоб на дънките си и се облегна на една улична лампа. Деветмилиметровият „Зиг Зауер“ се вряза в гърба му.

Изтекоха няколко минути. Вече започваше да се безпокои, защото момичетата очевидно не успяваха да се свържат. Чувстваше се уязвим на това място, известно поне на десетина души, половината негови хора, останалите делови познати, които редовно се ползваха от услугите му. Ала Строк не им вярваше. Не вярваше дори на собствените си хора, а още по-малко на гласове по телефона, които правеха поръчката си и след изпълнението ѝ прехвърляха съответната сума в швейцарските му банкови сметки.

Той нервно пристъпваше от крак на крак и търкаше пистолета в стълба на лампата в подсъзнателен опит да намери увереност в оръжието, закопчано в кобур от вътрешната страна на дънките му. Но

това не му помогна и Строк постоянно си поглеждаше часовника, докато американките се бавеха с телефона. След минута едната от тях се завъртя към него.

— Господине?

Той хвърли поглед към нея. Колежанка. Средна на ръст, стройна, руса, със сини очи. Носеше дънки, поло и дънково яке. Строк отново вдигна очи към двамата полицаи и реши да се държи любезно. Не искаше да привлича излишно внимание. Макар че лицето му бе променено от най-добрите пластични хирурзи в Германия и документите му го представяха като венецуелски бизнесмен на почивка, Антонио Строк не можеше да поема никакви рискове.

— Да, какво има?

— С приятелката ми се опитваме да...

— Да позвъните за сметка на абоната ли?

Момичето се усмихна.

— Бихте ли ни показали как? Не разбираме инструкциите.

Той скри удивлението си. Инструкциите бяха предвидени за петгодишни деца. Това обаче го доведе до една идея.

— Проблемът е, че този телефон е само за градски разговори. Международните се намират от отсрещната страна на кея.

Американката погледна приятелката си, после отново се завъртя към него и се плесна по бедрото.

— Значи затова не успяхме!

— Чувствам се тооолкова глупаво. Казвах ти да позвъним от хотела — обади се другото момиче.

Строк се усмихна и сподави растящото си раздражение.

— По-добре ще е. Външните телефони не са сигурни.

Момичетата му благодариха и се отдалечиха.

Той си погледна часовника. Девет без четири минути. Като натискаше вилката с показалец, Строк вдигна слушалката, притисна я към ухото си и се престори, че слуша, докато оглеждаше кея. Възрастна жена продаваше цветя от бяла кофа. Двата полицаи разговаряха с турист и му сочеха нещо на картата. Двама влюбени се държаха за ръце и гледаха лодките по Темза. Строк беше напрегнат. Имаше от какво да се страхува в случая с този клиент, който беше взискателен като либийците, колумбийците и ирландците, но и също толкова щедър. Често му възлагаха задачи, които взимаха много

жертви. Като онази преди три месеца в Колумбия. Наложил се да убие над петдесет души, някои от които американски туристи, в претъпкан нощен клуб в Богота само месец преди президентските избори в страната. Направил го, за да убеди гласоподавателите, че президентът им не е способен да гарантира безопасността им. Месец след това президентът загубил от по-млад кандидат, поддържан от политическата партия, наела Строк като застраховка по време на изборите. За разлика от едно време, когато правителствената фракция открито мамеше, за да вземе или задържи властта, днес колумбийците бяха усвоили изкуството на манипулирането и заблудата, за да постигат политическите си цели, урок, научен от по-развити нации.

Телефонът извън точно в девет. Строк пусна металната вилка.

— Вали ли в Лондон? — попита мъжки глас с френски акцент.

— Не, но в Париж има буря — отговори на паролата Строк.

— В Националната галерия — продължи гласът. — Зад кошчето за смет до „Водните лилии“ на Моне.

Връзката прекъсна. Строк спокойно затвори и проведе кратък телефонен разговор преди да се върне на Трафалгар Скуеър. Пътном се отби в едно от околните кафенета за чаша еспreso и поничка. Движението по Странд и Нортъмбърланд се увеличаваше.

Макар през последните десет години да действаше извън Лондон, Строк знаеше, че Националната галерия отваря в десет часа. В девет и четирийсет и пет той излезе от кафето и тръгна по Странд, зави наляво по Дюканън, мина покрай черквата „Сейнт Мартин“ и спря сред десетина туристи, за да се възхити на конната статуя на Джордж IV. Зад монумента играеха деца. Вкопчило се в крачола на баща си, едно петгодишно момиченце зяпаше възседналия кон чичко в римска тога.

Строк ги изгледа със стоическото безразличие на човек, който е способен да убива без угризения, който се е смял на мъже, жени и деца, стенещи в предсмъртна агония, който никога не се е нуждаел от приятели, който вярва не на лоялността, а на страха. Малката му армия се боеше от него. Плащаше им щедро за услугите им, а те му се подчиняваха безпрекословно. Всички знаеха какво сполетява онези, които посмеят да подведат Антонио Строк — възможното най-жестоко наказание.

Десет часът.

Бившият офицер от руския Спецназ слезе по стълбището, което водеше към главния вход на Националната галерия, като за миг вдигна очи към огромния часовник на хилядолетието. Почти триметровите цифри премигваха там повече от година.

Той се огледа. Вече се беше събрала малка тълпа. Покрай него мина жена с черни дънки и тъмнокафяво кожено яке. Преди бързо да се отдалечи, тя незабележимо за всички останали направи рязко движение с лявата си ръка. Строк се увери, че е извадила пистолета от кобура му, влезе във фоайето на галерията и мина между детекторите за метал, инсталирани там преди години, за да пазят безценните произведения на изкуството от куршумите на безумци. Щеше да си вземе пистолета след като получи инструкциите. В случай че се наложеше да се защити, докато е в сградата, ръцете и краката му бяха достатъчно смъртоносни оръжия, също като ножа от фибростъкло на левия му глезен или гаротата, която можеше да откачи от кожения си колан за секунда.

След няколко минути стигна до първата зала и закрачи по широк коридор, по чийто стени висяха прочути картини. Той стигна до творбите на Моне и Ван Гог и тъмните му очи се спряха върху кошчето за смет до отсрещната стена. В този ранен утринен час тук имаше само още трима души — мъж и жена, които тихо разговаряха и сочеха някаква картина, и пазач, застанал в единия край на коридора.

Бе забелязал шест камери, по една в двата края и две към средата на дългата широка галерия.

Строк се приближи до „Водните лилии“ на Моне. Картината на френския художник не го интересуваше, но той се престори, че ѝ се наслаждава, докато всъщност разглеждаше металното кошче за смет. Небрежно се приближи и стъпи на него, все едно че си завързва връзките на маратонката. Видя зад кошчето кафяв плик и бързо го пхна под якето си. После се запъти към най-близкия изход.

Щом излезе, Строк си взе пистолета от същата жена и двамата се насочиха право към Чаринг Крос Стейшън и взеха метрото до Кенсингтън Стейшън на Хай Стрийт.

— Lo encontre? — попита Селина Строк. Беше висока колкото брат си и имаше късо подстригана руса коса и слабо лице, което подчертаваше кафявите ѝ очи и пълните ѝ устни и ѝ придаваше малко грубоват, но привлекателен вид. Светлата ѝ кожа загатваше за руския ѝ

произход, но заради латинските си черти тя повече приличаше на испанка, отколкото на славянка. Можеше да се представя и за двете, защото също като Антонио знаеше няколко езика.

— Si — отвърна той и се потупа отдясно по якето. Двамата често разговаряха на родния си език.

Пътуването с метрото мина нормално. Излязоха през овалния тунел, чийто тухлени стени бяха напластени с реклами, и стигнаха до дългия ескалатор, водещ към повърхността. После продължиха по Кенсингтън Хай стрийт към Холанд Парк и завиха наляво по Ърлс Коурт Роуд.

Строк имаше тайна квартира на три преки оттам, двуетажна къща с фасада от червеникавокафяв пясъчник близо до пресечката на Пемброук и Ърлс Коурт Роуд.

Щом влязоха, той седна на кухненската маса. Селина се зае да приготви кафе. Антонио разкъса плика и проучи съдържанието му — два отпечатани на пишеща машина доклада, карта на Вашингтон и околностите и шест снимки, направени с телеобектив. Прочете първия документ, доклад на Европейската икономическа общност, отнасящ се за софтуерната подготовка за двехилядната година. Когато сестра му сложи на масата две чаши тъмно колумбийско кафе, Строк вече преглеждаше втория доклад, описващ глобалния вирус и текущото следствие на ФБР. На обратната страна на всяка от снимките имаше обяснение.

— Quien es ella? — попита Селина и седна до него.

Той погледна няколкото снимки на служителка от ФБР — казваше се Сюзан Гарнет.

— Агентката, която води следствието за странния компютърен вирус, дето предизвика такава суматоха.

Сестра му протегна ръка зад гърба си и остави на масата пистолета си, „Берета“ 92FS. После опря лакти върху полирания махагон и повдигна чашата към устните си.

— И каква е задачата ни?

— Същата като с онзи калифорнийски бизнесмен миналата година.

Тя сбърчи вежди.

— Ясно.

Строк посочи лаптопа върху малкото бюро в отворената дневна.

— Провери сметката.

Селина си взе кафето и затрака на клавиатурата.

Когато чу модема да набира, Антонио върна поглед към снимките. Средна на ръст слаба жена на около трийсет и пет години. В краткото досие на гърба на най-голямата цветна фотография се споменаваше, че преди две години загинали съпругът и дъщеря ѝ, жертви на автомобилна катастрофа, предизвикана от компютърен вирус. Строк би могъл да изпита състрадание към нея, стига да му бяха останали такива чувства. За бившия руски офицер от Спецназ това беше просто поредната работа и утвърдителният знак с палци нагоре, който му даде Селина, постави началото на операцията.

Докато сестра му изключваше компютъра, той се изправи.

— Събери групата. Тръгваме незабавно. По обичайния маршрут.

Париж, Франция

Порой от фиати, рена, БМВ-та и мерцедеси се стичаше покрай туристите, събрали се край обелиска по средата на площад „Конкорд“ в южния край на Шанз-Елизе. Широкият булевард, известен на парижани като „Триумфалният път“, започваше при Лувъра, минаваше през тучните градини на Тюйлери, пресичаше площад „Конкорд“ и стигаше до Триумфалната арка.

По обед този познат на целия свят район от френската столица кипеше от оживление. Виеха клаксони. Кресяха улични търговци. Нежните звуци на саксофон пред американското посолство се сливаха с гласовете на деца, пеещи коледни песни на стълбището, водещо към терасата над Лувъра и Сена. Над авеню „Клебер“ се издигаше Айфеловата кула. Високо горе беше монтиран часовник на хилядолетието, който отброяваше приближаването на нова епоха, нови хиляда години от човешката история. Мощният му дисплей обливаше стоманените греди с кървавочервена светлина, пулсирането му ги съживяваше и този свръхестествен ефект можеше да се види дори отвъд Лувъра, от световноизвестния хотел „Крильон“, градините около Елисейския дворец, Министерския съвет и сградите на различните министерства.

Министърът на промишлеността и икономиката Филип Лафурше стоеше до прозореца и гледаше към Елисейския дворец, президентската резиденция отатък булевард „Сен Оноре“. Днес президента го нямаше — беше заминал за Брюксел на среща с лидерите на другите държави от Европейската икономическа общност, за да обсъдят последните приготовления за двехилядната година, включително степента на готовност на огромните европейски компютърни мрежи.

При мисълта за състоянието на компютърните системи във Франция Лафурше сви устни. Всичко се дължеше на неспособността на президента да наложи строга политика, която да принуди корпорациите и държавните институции да разработят общ план, за да

посрещнат компютърния „Проблем 2000“, както бяха направили американците.

— *Que imbécile* — без да откъсва очи от двореца, измърмори Лафурше. Неговият президент, както и президентите на другите европейски страни, бяха подценили тази задача и не бяха помислили за тежките икономически последици. Поведението им го бе принудило да се свърже с колегите си в държавите от ЕИО, за да измислят как да получат секретните американски алгоритми за бързото усъвършенстване на системите. Не беше тайна, че в това отношение Съединените щати са взели преднина. Мрежите им наближаваха готовност от деветдесет процента. ЕИО, от друга страна, все още се движеше в границите на седемдесетте процента, отчасти заради липсата на методи за почистване на компютърния код. Един от начините да ги настигнат бе да научат тайните на американците и да се възползват от години на проучвания и развитие, а именно от разработените със съвместните усилия на няколко американски корпорации и правителството на САЩ сложни алгоритми за автоматично търсене на кода за разпознаване на годините в мрежите и незабавното му коригиране.

Лафурше се усмихна. Още малко и щеше да получи тези алгоритми с помощта на Дирекцион женерал де ла секюрите екстериор (ДЖСЕ), френския аналог на ЦРУ. Но освен осигуряването на самите алгоритми, които възнамеряваше да разпространи в европейските мрежи, за да сведе до минимум отрицателния ефект, министърът смяташе, че средството за борба с глобалния вирус, очевидно броящ дните до двехилядната година, е ключът към предпазването на мрежите в полунощ на 31 декември. Ако американците се справеха с вируса и защитаха само своите системи, Франция и другите европейски държави щяха да останат напълно уязвими.

Филип Лафурше се завъртя към седналия пред бюрото петдесетинагодишен мъж и каза:

— Значи всичко е уредено, така ли? — И също седна, кръстоса крака и хвърли уморен, раздразнен поглед към посетителя си. Този вирус ужасно усложняваше работата му.

Шефът на ДЖСЕ Анри Журден — едър, пълен човек — кимна.

— Той би трябвало вече да е на път, господин министър.

Лафурше погледна компютъра на бюрото.

— Задачата ясна ли е?

Опитният разузнавач кимна.

— Задачата му се състои от три части. Първо ще шпионира опитите на ФБР да се справят с този глобален вирус. Второ, в случай на успех, ще бъде готов да открадне антивирусната програма и да ни я предаде навреме, за да защитим системите си. И трето, ако е възможно, ще саботира американския план да предпазят собствените си мрежи и по този начин ще подобри положението на Европейската общност в надпреварата преди двехилядната година.

Без да откъсва очи от компютъра, Филип Лафурше кимна.

— Използвали ли сте го по-рано?

— Да, господин министър. Миналата година в Калифорния постигна изключително задоволителни резултати.

Министърът си спомняше операцията, при която бяха получили информация, необходима за производството на по-бърз видеоконтролер. Техният човек беше принудил бизнесмена от Сънивейл да му предостави схемите, след което го бе убил.

— Той ли беше?

— Да, господин министър, и пак ще се справи. Ако американците открият антидот преди френските учени, той незабавно ще ни го осигури.

— Ами периодичните доклади?

— Осигурено му е необходимото оборудване, за да ни информира за събитията.

Лафурше погледна шефа на ДЖСЕ в очите. През последните два дни френски, немски, италиански и швейцарски учени денонощно работеха, за да установят произхода на мистериозния вирус, но напразно, и тъкмо това бе принудило министъра да предприеме такива отчаяни мерки — да наеме независим изпълнител, който да шпионира американците.

Четвъртият по влияние човек във Франция тежко въздъхна и отново зарея поглед през прозореца към президентския дворец, към градините, водещи към Шанз-Елизе, към цялата тази страна, чието ежедневно оцеляване бе станало прекалено зависимо от компютрите. Ужас заемаше мястото на облекчението, изпълнило го само преди два дни, когато Анри Журден му съобщи чудесната новина, че Франция

съвсем скоро ще разполага с алгоритмите. Сега трябваше да започне всичко отначало. Предстояха му напрегнати дни и безсънни нощи.

ГЛАВА 6

000110

14 декември 1999 г.

Сюзан Гарнет пиеше кафе и чакаше пазачите да доведат Ханс Кървавата брадва в една от стаите за свиждане в затвора „Хейнесвил“, само на един час път от Вашингтон.

Олющени бели стени, осветени от сивкави флуоресцентни лампи, заобикаляха компютърната аналитична от ФБР. В средата на стаята имаше метална маса, завинтена за бетонния под. На нея с големи болтове беше монтирана стоманена халка. Седнала на един от четирите метални стола, Сюзан разсеяно се зачуди за предназначението ѝ. Убиецът на семейството ѝ скоро щеше да влезе през стоманената врата и тя се боеше, че няма да успее да сдържи дълбоката си омраза към него.

Остави чашата на масата и удивено поклати глава. „Какво точно правиш тук, Сю? Какво очакваш да постигнеш?“

„Следи, улики, предположения, каквото и да е! — бе извикал Трой Рийд преди да я прати в «Хейнесвил». — Просто се върни с нещо, което да подхрани разследването! Белият дом ни виси на главата и непрекъснато иска отговори!“

Тя си пое дъх и си погледна часовника. Почти пет. Вирусът щеше да се активира след три часа, а тя нямаше представа какво да направи, за да научи нещо ново. Софтуерните ѝ капани вече бяха поставени и...

Вратата изскърца и се отвори. Тя се поизправи на стола и погледът ѝ се впи в мъжа с белезници, облечен в сив гащеризон. Водеха го двама огромни пазачи — огромните им бицепси опъваха късите ръкави на тъмнозелените им униформи. И двамата носеха пистолети.

Мъжът в сиво вдигна глава и кафявите му очи проблеснаха. Беше я познал. Внезапно спря и понечи да се върне, но пазачите с лекота го повдигнаха и го сложиха да седне на стола срещу нея.

Сюзан дълбоко си пое дъх и се опита да скрие гнева и опасенията си от срещата с този човек. В ноздрите ѝ запари мирис на евтин одеколон.

— Ти... какво става, по дяволите? — Кървавата брадва, който след процеса си беше пуснал брада, обърна слабото си лице към пазача отляво. — Какво става, мамка му? Мислех си, че ме водите при адвокатата ми! Не искам да се виждам с тая!

Пазачът, афроамериканец, го шляпна по тила.

— Кротко, кретенче. Заповед на директора. Дръж се любезно с госпожата, иначе пак ще те ступам.

— Госпожа ли? Наричаш госпожа тая? Тя е причината да ме хвърлят тук, по дяволите!

Пляс!

— Стига бе!

Пляс!

— Добре де, добре! — рече Кървавата брадва, разтри тила си и подозрително изгледа Сюзан Гарнет. Чернокожият пазач застана точно зад него. Колегата му излезе.

Докато наблюдаваше представлението, Сюзан остана спокойна. Нервната реакция на затворника към присъствието ѝ я изпълни с увереност.

— Бихте ли ни оставили насаме, моля? — обърна се към пазача тя.

— Сигурна ли сте, госпожо?

Сюзан кимна.

— Ако ви потрябвам, чакам пред вратата. — Той пристъпи до хакера. — Добре, кретенче. Заеми позата. Ръцете на масата.

Кървавата брадва въздъхна и се подчини, като се разкрачи и отпусна длани върху масата. Сега Сюзан разбра какво е предназначението на голямата метална халка.

Пазачът освободи едната ръка на хакера, прокара веригата на белезниците през халката и отново го закопча. Тъй като масата бе завинтена за пода, затворникът не можеше да стигне до Сюзан.

Афроамериканецът излезе и ги остави сами.

— Е, на какво дължа това удоволствие?

Сюзан се насили да остави настрана личните си чувства и да запази професионализма си пред този човек.

— Нуждая се от услуга.

Той се изсмя, после стана сериозен.

— Сигурно се майтапиш... госпожо.

— Никога през живота си не съм била по-сериозна.

Хакерът поклати глава и се усмихна.

— Чудни хора сте вие. Спомняш ли си кой ме прати тук? — Той повдигна ръце, доколкото му позволяваха белезниците. — Копелета гадни, сключват сделки с всеки друг хакер, но решихте да ме затворите тук и да изхвърлите ключа. Кажи ми поне една причина да ти помогна.

— Например това, че уби семейството ми.

Продълговатото му лице се напрегна.

— Не съм искал да убивам никого — отвърна той. — По време на процеса го казах поне сто пъти. Пуснах вируса само за да прееба светофарите, но така, че да не станат катастрофи. Искан да накажа копелетата от общината. Мразя ги тия типове. Назначават те, използват те и когато вече нямат нужда от услугите ти, те уволняват. И после постъпват по същия начин с някой друг. Трябваше да им дам урок.

Слепоочията й пулсираха — тя ясно си спомняше позицията на адвокатите му по време на процеса. Бяха се опитали да го представят като жертва на корпоративната алчност — жалко усилие да оправдаят постъпката му. Въпреки това съдебните заседатели го бяха обявили за виновен за смъртта на много хора. С известно насърчение от страна на Федералното бюро за разследване, съдията го прати в затвора с доживотна присъда без право на помилване. Хакерът си бе получил заслуженото.

Тя се помъчи да запази спокойствие, да не се остави да бъде въвлечена в този безполезен спор.

— Не съм дошла да обсъждаме възгледите ти по онзи случай.

— О? — вдигна вежди Кървавата брадва.

— Тук съм, за да разговаряме по друг въпрос.

— Нима? — На лицето му се изписа самодоволна усмивка. — Не ми казвай, сам ще позная. Вирус, с който не можете да се справите, нали?

— Преди два дни започнаха глобални удари — без да обръща внимание на забележката му, прибави тя.

— И аз така чух. Ежедневна програма. По едно и също време. Нищо ново.

— Значи знаеш — каза Сюзан.

— Това, че вие не ми позволявате да използвам компютър, не означава, че не вървя в крак с бизнеса.

— Какво ти е известно?

— Я по-полека. Първо ми кажи ти какво знаеш.

— Само онова, което пише във вестниците.

Кървавата брадва се усмихна.

— Не на мене тия.

Сюзан обмисли следващите си думи. Ако вирусът наистина бе негово дело, той очевидно се опитваше да разбере какво са открили до този момент. Ако беше невинен, въпросите му имаха основание. И в двата случая за него бе очевидно, че Бюрото трябва да знае много повече от материалите в пресата.

— Успяхме да засечем копие на вируса.

— Вече се досетих. — Хакерът се наведе напред. — И?

— Открихме двайсет и четири часов брояч, което обяснява ежедневно му активиране.

— И?

Тя му разказа за блокирането на системите и броенето до 1-ви януари.

— И?

— И това е всичко.

— Ами сигнатурният файл?

— Променя се с всяко мутиране.

— Определи ли последователността?

Сюзан поклати глава.

— Броят на комбинациите е астрономически. Нашите системи не са в състояние да я установят. Изглежда случайна.

Самодоволната му усмивка бе изчезнала. Лицето му изглеждаше напрегнато, очите му блуждаеха като очи на лекар, който слуша симптомите на пациент преди да постави диагноза. Или наистина беше заинтригуван, или се преструваше, за да измъкне повече информация.

— Откри ли генератор на случайно число?

— Не.

— Тогава откъде знаеш, че е случайна?

Тя стисна устни.

— Или е случайна, или е скрита надълбоко.

— Скрита е.

— В такъв случай е скрита на няколко равнища, което е също толкова лошо, освен ако не се натъкнем на ключа случайно. Иначе на съвременните системи ще им трябват векове, за да проверят всички възможни мутации за основната последователност.

Хакерът се усмихна.

— Последователност в последователността в последователността. Имаш право. Възможно е да е скрита на много равнища. Предполагам, че са най-малко седем-осем. Така последователността изглежда случайна, но всъщност не е. Както сама казваш, проблемът е, че при днешните компютри не е възможно да се установи без ключ. Как го засече?

Тя му обясни, че след всяко активиране вирусът се самоунищожава, което я е принудило да постави софтуерни капани, за да хване пасивната му версия.

Кървавата брадва се намръщи.

— Естествено. Трябваше да се сетя. Какво друго успя да разбереш?

— Почти нищо. След последното блокиране на трийсет и първи декември кодът ще изпълни последната си задача. Според мен тази последователност ще нанесе глобален унищожителен удар в момент, в който световните мрежи ще са във възможно най-уязвимо положение: първи януари две хилядната година.

— Вирусът нанася удара си на нула първи, нула първи, нула нула. Конгениално! Имаш си работа с адски подло и хитро копеле, ако, разбира се, приемем, че вирусът наистина ще направи нещо повече, а няма само да вдигне прах.

— Трябва да приема, че е замислил нещо много по-лошо от това да ни покаже уменията си.

— Разбира се, че трябва. Вие, федералните, винаги мислите за хората най-лошото. — Хакерът повдигна заключените си с белезници ръце.

— Е, ще ни помогнеш ли?

Кървавата брадва отпусна длани върху масата от двете страни на металната халка.

— Защо да ви помагам?

— Вече ти казах защо.

— Не ме разбра. Какво ще получа аз, ако ви помогна?

— Това, че изкупваш всички страдания, които си причинил на обществото.

— Вече ги изкупвам! — възрази той. — Поне така ми каза съдията, когато издаваше присъдата с онова жестоко допълнение, което трябва да е дошло от ФБР... от теб.

Възможностите на Сюзан се изчерпваха. Бе обещала на Трой Рийд да предложи на хакера достъп до компютър в замяна на информация, с помощта на която да получат антидот за неуловимия вирус и да заловят автора му. Но не му беше обещавала, че преди това няма да опита по друг начин, например като се обърне към съвестта му.

— Може би нощем ще спиш по-спокойно, като знаеш, че уменията ти наистина са помогнали на обществото и навярно даже са го спасили от хаос, ако този вирус се окаже толкова опасен, колкото си мисля.

— Не е достатъчно. И сега си спя като младенец. Давам ти последен шанс да ми кажеш какво ще получи, ако ти помогна. — Кървавата брадва се наведе напред и сниши глас. — И хубавичко си помисли. Иначе ще повикам оная горила отвън да ме върне в килията.

Тя затвори очи. Знаеше, че да му даде достъп до компютър е все едно да отмени присъдата му. Замисли се. Ако хакерът не бе автор на вируса, но им помогнеше и неговата помощ попречеше на глобалния вирус да предизвика пандемониум в края на хилядолетието, сделката щеше да е справедлива, колкото ѝ да не ѝ харесваше тази идея. От друга страна, ако това копеле беше създадо вируса като средство за изнудване, Сюзан щеше да се погрижи не само да използва получената от него информация, за да унищожи този негов вирус, но и да открие начин да я обърне срещу него и да докаже, че е негово дело. Имаше само един проблем. Кървавата брадва можеше да е предвидил, че ще го заподозре, и да е взел превантивни мерки, за да попречи на ФБР да го свърже с вируса. В такъв случай пак изглеждаше най-добре да получи информацията от него, най-малкото, за да унищожи вируса и да установи произхода му без помощта на хакера.

— Готови сме да ти предложим достъп до компютър.

Мършавото лице под рошавата брада се отпусна, очите на Кървавата брадва възбудено запримигваха.

— Те това вече е приказка.

— Разбира се, под постоянно наблюдение.

Той кимна.

— Разбира се. Не искам да си мислите, че ще се възползвам и за отмъщение ще създам нов вирус, нали така?

— Да речем, че първо трябва да заслужиш доверието ни.

Хакерът се замисли за миг, после каза:

— Става. Сделката е честна.

— Сега е твой ред — рече Сюзан. — Кажи ми нещо, което да не зная.

— Ти си предприела очевидната първа стъпка и си засякла пасивна версия на вируса, която е потвърдила вече известната ти информация. Броенето. Блокирането. Но всъщност не си научила нищо, което да ти помогне да го унищожиш.

Тя поклати глава.

— Надявам се, че не дрънкаш просто така.

— Проблемът е, че не си хакер. За да залавяш хакери, трябва да разсъждаваш като тях. През годините явно си събрала достатъчно от нашите, за да ти помагат да хващаш други. Изградила си машина, чийто продукт всъщност не е резултат на твоите блестящи способности, а на блестящите способности на други.

Сюзан се намръщи.

— Ако не те познавах, щях да си помисля, че просто искаш да ме обидиш.

— Не ме разбирай погрешно. Ти си адски умна. Всъщност си достатъчно умна не само за да преподаваш в университета, но и за да използваш предишни разследвания на Бюрото и да ме пипнеш. Но пак ти казвам, професорите и аналитиците от ФБР не са хакери. Ти не знаеш как да нарушаваш правилата. Тъкмо затова се нуждаеш от нас. Но като че ли истината те отегчава.

— Истината ли? Да не би да си мислиш, че знаеш нещо за истината?

Кървавата брадва я изглежда твърдо.

— Ти си дошла тук, Сюзан — колкото и трудно да ти е било това, — защото никой от твоите хакери не е успял да измисли нещо повече от мухлясалата ви паяжина. Сигурно си се съпротивлявала на това неизбежно идване, също както си се борила с чувствата си след като съдията произнесе присъдата ми, прати ме тук и по този начин

уталожи желанието ти за мъст. Но проблемът е, че хвърлянето ми зад решетките няма да ги върне. Те са мъртви и няма никакво значение дали имам нещо общо, макар и неволно, с тяхната смърт. Така че животът ти внезапно е изгубил смисъл. Постъпила си във ФБР, за да ме пипнеш. Е, вече успя и сега не знаеш какво да правиш, къде да идеш, как да запълниш празнотата, която те измъчва всяка нощ. Какво ще кажеш, това може ли да мине за истина, Сюзан Гарнет?

Сюзан не се съмняваше, че ако носеше валтера, щеше да натисне спусъка и завинаги да изтрие от живота си това чудовище. Връхлетяха я образи от последните мигове преди катастрофата. Ребека пееше... Том четеше... ударът... небето и рампата, които си размениха местата. После нищо, само пустота, самота, отчаяние — чувства, които беше заменила с непреклонната решимост да залови това копеле.

Тя се овладя и не отмести очи от въпросителния поглед на хакера.

— Много си проникателен, Ханс. Но достатъчно ли си проникателен, за да ни помогнеш да унищожим този вирус?

Лицето му внезапно стана мрачно и той кимна.

— Да.

ГЛАВА 7

000111

14 декември 1999 г.

Вашингтон

Антонио Строк седеше на мръсния бетонен под в един студен, пълен с дървени сандъци склад на няколко преки северно от Дюпон Съркъл.

Не беше сам. До него бяха трима от хората му, както и сестра му Селина, всички облечени в черни найлонови гащеризони, плътно опънати по ръцете им ръкавици и черни маратонки. До тях лежаха черни качулки.

Бяха пристигнали през деня на международното летище „Дълес“ с три отделни самолета от Лондон и се събраха в този склад, тайна квартира на агентите на ДЖСЕ. Точно както пишеше в инструкциите, в три от сандъците имаше оборудване, което щеше да им трябва за изпълнение на задачата.

Строк взе автомата „Узи“ и го насочи към ръждясалия метален таван. После го разгледа. Оръжието беше добро, балансирано и мощно. Той го разглоби и педантично почисти всички части с парче мек плат, напоен с фино масло. После го сглоби и монтира на дулото дълъг заглушител.

Плъзна поглед по хората си — всички бивши бойци от руските специални сили, Спецназ. Самият той бе служил в поделение на Спецназ под чадъра на някогашния КГБ — събираше разузнавателни сведения за да се използват за благото на Родината. Хората му също бяха работили в части, подчинени на руското министерство на вътрешните работи. Двама бяха от „Витяз“, една от най-добрите специални групи в министерството. След разпадането на Съветския съюз обаче повечето от тези групи бяха разформирвани или обединени с други, за да служат по-добре на нова Русия. Но Антонио Строк предпочете да инвестира дарбите и опита си, като продава услугите си на онзи, който предложи най-висока цена. Отначало го правеше сам и стана наемен убиец. Най-често действаше в бившите съветски републики. После към него се присъедини Селина и

разшириха обхвата си на действие в Германия и Франция. С времето репутацията му растеше, той привличаше нови членове, елиминираше по-големи цели, навлизаше в нови територии. Накрая обхвана целия свят и се изкачи до най-горните ешелони на международната терористична общност.

Въпреки полевия си опит Строк изпитваше известна възбуда. Тази акция щеше да му позволи не само да очисти неколцина американци, но и да проникне в компютърната мрежа на ФБР — с вещата техническа помощ на Селина, която в момента сглобяваше снабдения си със заглушител автомат.

Антонио Строк беше резултат от случайна връзка между Николай Строк, полковник от КГБ, военен аташе при съветското посолство в Каракас, Венецуела, и местна жена, която работеше в посолството. Антонио и Селина бяха от различни майки. Очевидно полковникът имаше слабост към красиви латиноамериканки, но и определено не бе лишен от чувство на отговорност, защото плащаше за образованието им в частни училища. Когато децата станаха на девет, Николай Строк въпреки волята на майките им ги взе със себе си в Русия и ги записа в най-добрите московски училища. Антонио избра военната кариера и постъпи в Спецназ. Селина завърши технически университет, след което я вербуваха в техническия отдел на КГБ и тя работи там до разпускането му през 1989 година.

Строк се изправи, прехвърли узито през широкия си гръб, провери дали зигзауерът му е закопчан в кобура и надигна крачола си, за да види дали двайсет и пет сантиметровият нож е закрепен както трябва на левия му глезен.

Точно в 19:30 часа вратата на гаража автоматично се отвори и бусът, форд „Еъростар“, потегли по Шестнайсета улица към Белия дом и спря в една тъмна уличка на три преки от сградата „Дж. Едгар Хувър“. Въпреки ранния вечерен час наоколо почти нямаше хора главно заради високата престъпност в столицата.

— Проверка на оръжието — нареди Строк и очите му обходиха мрачната уличка. Докато говореше, от устата му излизаше пара. Антонио отвори закачената точно над пояса му чантичка и извади миниатюрни слушалки. Тъмен кабел ги свързваше с двупосочна радиостанция, закрепена в чантичката. Отстрани на слушалките

имаше гъвкав, активиран с глас микрофон. Той го нагласи така, че едва да докосва долната му устна.

— Радиопроверка — прошепна Строк и ясно чу отговорите на членовете на групата си.

Той взе тъмната си качулка, нахлузи я на главата си и намести отворите за очите. Топлината на памучната тъкан му достави удоволствие.

Хората му последваха примера му.

— Часовниците — каза Антонио и групата стартира дигиталните си хронометри. По негови изчисления тази фаза от акцията трябваше да завърши за осем минути. Не повече, не по-малко. В буса оставаше един човек. Останалите, включително Селина, тръгнаха с него.

Четиримата се движеха бързо и безшумно. Тъмните им силуети се плъзнаха по мръсната алея, стигнаха до пустата улица и заобиколиха малко баскетболно игрище, оградено с телена мрежа. Насочили автоматите си напред, те пресякоха занемарената морава пред тухлената сграда до игрището. Два бора хвърляха сенки над петметровата ивица трева, разделяща оградата от гърба на малка постройка. Нататък имаше паркинг с пет-шест автомобили.

Строк посочи с два пръста към него. Селина и още един от групата изчезнаха зад дърветата, а Антонио и последният от хората му заобиколиха отпред и за кратко спряха отстрани на сградата до няколкото кабела, минаващи покрай стената и потъващи в земята.

— Една минута — каза по микрофона Строк. — Внимавайте при стрелбата. Не повреждайте техниката.

Пулсът му се ускори. Антонио бавно се изкачи по дървеното стълбище и застана пред вратата, до която висеше табела с надпис „CAPITAL.COM“. Долепи ухо до дървената каса, стиснал с дясната си ръка включения на единична стрелба автомат. Отвътре се чуваше телевизор.

— Заехме позиция — чу гласа на Селина. Бяха покрили задния изход.

Той отстъпи назад и остави спътника си да отключи с шперц, после бавно натисна бравата.

— Започнете фаза „Елиминиране“ — прошепна Антонио и се втурна вътре. Пазачът, който дъвчеше сандвич пред малък телевизор,

рязко се изправи и очите му се разшириха от изненада. Той изпусна вечерята си и понечи да извади пистолета от кобура си.

Строк стреля два пъти. Куршумите безшумно пронизаха гърдите и шията на пазача и го запратаха обратно на стола. По разхвърляното бюро рухна кръв.

Тъмните силуети пресякоха антрето, мебелирано с очукани столове, хлътнал диван, табла за обяви по стените и сиви флуоресцентни лампи.

Строк взе ключовете от пазача и отключи дебелия врата към вътрешността на сградата, в която се помещаваха сървърите на местния интернет-доставчик, и заедно с помощника си влезе в главното помещение. При вида на въоръжените с автомати мъже настъпи очакваният хаос. В осветената от премигващото сияние на десетина цветни дисплея стая отекнаха викове и ахкания.

Строк се прицели в най-близката фигура и стреля два пъти. От гърдите и шията на жертвата изригна облак кръв и човекът се свлече на килима и заразмахва ръце. Още един куршум в главата и движенията престанаха.

Антонио автоматично натискаше спусъка и убиваше техниците един по един с прецизността на хирург, без да поврежда компютрите. Изпълваше го радост, че нанася мощен удар на американците и тяхната модерна техника. Бившият офицер от Спецназ изпълняваше задачата си с ледена ефикасност — избухваха черепи, експлодираха гърди, по пода, бюрата и до стените се валяха трупове.

Някой изтича към задния изход, отвори вратата и се опита да избяга, но невидима сила го отблъсна обратно вътре.

Всичко свърши за трийсет секунди. Когато Селина седна пред един от компютрите, Строк и другите двама от групата организираха защитата. Под черния си гащеризон един от тях носеше униформа на пазач. Той зае мястото на убития, когато Антонио довлече в главното помещение. Другият почисти кръвта по бюрото и стола и след това излезе и зае позиция зад сградата, скрит в сенките на боровете, откъдето можеше да наблюдава входа.

Строк още веднъж огледа резултатите от работата си, после придърпа един стол и седна до сестра си.

Сюзан Гарнет седеше в кабинета си на три преки оттам и се опитваше да пригответи всичко преди крайния срок, когато вирусът отново щеше да се активира: осем и една минута вечерта. Сега беше седем и петнайсет и опитната компютърна аналитичка бе закачила на вратата табелка с надпис „Не ме безпокойте“.

Над столицата се беше спуснала нощ. Луната в третата си четвърт лееше бледата си светлина през прозорците и тя се сливаше със сиянието на цветния екран на лаптопа.

Основната идея на Кървавата брадва бе да включат „мирисен“ код в началото на всеки софтуерен капан из интернет-доставчиците не само в района на Вашингтон, но и в цялата страна. По време на нормалния трафик в мрежата „миризмите“ щяха да се закачат за програми, съдържащи последователността, извлечена от пасивния вирус, който Сюзан беше уловила в една от софтуерните си паяжини. Този алгоритъм гарантираше, че „миризмата“ ще преследва само тайнствения вирус, докато той се самовъзпроизвежда в мрежите в подготовка за следващия удар. Хакерът предполагаше, че скоростта на заразяване постоянно нараства и че инфектирането става в последните минути преди удара, като достига до кулминация в наносекундата преди системите да блокират.

В 19:40 Сюзан Гарнет написа програма, която автоматично качи хиляди „мирисни“ файлове в по-голяма програма, напомняща Троянски кон, и пусна по Интернет десетки хиляди троянски файлове, които се разпространиха по интернет-доставчиците в Съединените щати и покриха всички възможни входни и изходни пътища, включително десетина сателита на „Теледесик“ в ниска земна орбита и осемте космически сателита на „Хюз Електроникс“ в геостационарна орбита.

При проникването си в съответните сървъри Троянските коне напоиха с „мириса“ си всички файлове в мрежата. Според друга теория на Кървавата брадва не всички мутации автоматично се самоизтриваха по време на блокирането и не позволяваха на властите да проследят източника им. Хакерът смяташе, че сред тези самоунищожавачи се варианти, освен „войници“ има и „царици“, изключително сложни

версии на вируса, предназначени да наблюдават разгръщането на войските преди удара. Той предполагаше, че докато войниците използват блокирането, за да се самоунищожат, цариците се връщат в първоизточника си. „Миризмите“ щяха да оставят следа, която ФБР можеше да проследи с помощта на „Следотърсач“, друга гениална програма на Ханс Кървавата брадва. Сюзан бе открила „Следотърсача“, „Миризмата“ и още десетки програми в сървър в Орегон, където хакерът криеше най-ценните си творения. Беше й дал адреса след като подписа договор, позволяващ му да използва персонален компютър под наблюдението на местен софтуерен специалист. Това право щеше да му бъде отнето, ако помощта му не доведеше до унищожаването на вируса.

В 19:50 Сюзан се разкърши и разтри слепоочията си. Беше успяла. Информацията от сървърите показваше, че „миризмите“ са стигнали до местоназначението си. Сега трябваше да чака.

Тя се изправи, протегна се и се прозя. После излезе от кабинета си и потъна в океан от бюра, заградени с ниски сиви стени под безброй флуоресцентни лампи. Запъти се към стайте за отдых в отсрещната част на огромното помещение, но един глас я спря.

— Всичко готово ли е?

Беше Трой Рийд. Стоеше със скръстени ръце, облегнат на една от сивите стени. Носеше същия панталон и бяла риза като сутринта. Изглеждаше още по-зле, небръснат и навярно вмирисан на пот като самата нея.

— Така ми се струва. — Тя си погледна часовника. — Остават по-малко от десет минути. Ще заспя, ако не се наплискам с вода и не пия едно кафе. Веднага се връщам.

— Ще дойда с теб.

По пътя Сюзан му обясни положението и на входа на дамската тоалетна каза:

— Мисля, че тук ще успея да се справя и сама.

Когато излезе, Рийд я чакаше с чаша димящо черно кафе. Докато се връщаха, Сюзан го изпи. В 19:59 отново седеше пред лаптопа си.

— Добре — каза тя и погледна дигиталния таймер, синхронизиран с последния удар на вируса. — Петнайсет секунди... десет... пет... три... две... една.

Екранът замръзна. Сюзан не откъсваше очи от часовника до лаптопа.

— Осемнайсет секунди — каза тя в мига, в който компютърът заработи отново. Пръстите ѝ затракаха командите, необходими за освобождаването на десетки хиляди „следотърсачи“, които щяха да се втурнат след вирусите царици. — Да се надяваме, че Кървавата брадва има право.

„Следотърсачите“ разширяваха периметъра си радиално във всеки сървър в района като глутница хрътки, преследващи миризмата на пляката си. През първите няколко секунди пакетите с кодове се разпространиха в Нова Англия, пет секунди по-късно стигнаха до южните щати и Средния запад. Последни бяха Калифорния и Вашингтон, приблизително десет секунди след началото на операцията.

— Засяхох един в южно Колорадо — след малко рече Сюзан, когато един от „следотърсачите“ ѝ прати имейл или „лай“, съобщаващ за откриването на гореща следа, точно съответствие на кода в „миризмата“ и в „следотърсача“. „Лаят“ посочваше координатите на сървъра с географската дължина и ширина. Внезапно я изпълни увереност. Ловът продължаваше.

През следващите трийсет секунди електронните ѝ хрътки „лаеха“ от стотици сървъри из Съединените щати, докато следяха миризмата, оставена от завръщащите се в първоизточника си вируси царици. Сюзан можеше да наблюдава напредването им в електронен атлас на света, който четеше постъпващите координати и автоматично ги нанасяше на екрана, като в същото време записваше видеоинформацията в паметта си.

Като начало беше избрала карта на Северна Америка, но бе готова да се насочи натам, накъдето отидат хрътките. Черни точки представяха „следотърсачите“, преследващи пляката си привидно случайно, като скачаха от сървър на сървър, пресичаха пътищата си, разделяха се и се връщаха, но в крайна сметка всички бавно се придвижваха на юг. Точките започнаха да се групират около един от космическите сателити „Хюз“ в геостационарна орбита над южно Мексико и Гватемала. Сюзан премести картата и разположи иконката на сателита в средата на екрана. Сега се виждаше цяло Мексико, заливът и части от Централна Америка. Точките се отдалечиха от сателита и се насочиха към район в центъра на полуостров Юкатан.

И после изчезнаха, бележейки първоначалния произход на вируса.
— Къде е това? — попита Рийд.

— Според последния засечен „лай“ вирусът идва от... — Тя увеличи мястото, където точките се бяха слели преди да изчезнат. — Деветдесет градуса и трийсет минути западна дължина. Седемнайсет градуса и четири минути северна ширина.

Сюзан увеличи образа още повече и избра опция, прибавяща имената на районите, градовете, реките и планините.

— Но това е наскрел пустошта. Там не би трябвало да има никакви сървъри.

— Наскред джунглата — разочаровано го поправи тя. — В равнините на Петен, за да сме точни. — Сюзан посочи името на екрана. — В Гватемала, на стотина километра от границата с Мексико.

— Кои са най-близките големи градове?

— Вилаермоза на запад в Мексико, Гватемала Сити, четиристотин километра на юг, или Кампече, на север на полуостров Юкатан. Най-близките по-малки населени места са Ел Субин на изток и Теносике на запад, на Рио Сан Педро, и двете на около осемдесет километра от координатите.

— Нещо не е наскред. — Рийд се изправи. — Няма никаква логика. Как е възможно най-сложният вирус на света да идва от такова затънтено място?

Сюзан кликна два пъти върху иконка в горния ляв ъгъл. Отвори се прозорец, който приличаше на дистанционно управление на видео. Тя кликна върху бутона „PLAY“ и проследи дигиталния запис на преследването. „Лайовете“ идваха от стотици сървъри и се движеха хаотично преди да се насочат на юг. После оградиха сателита на „Хюз“ и се върнаха надолу към петенската джунгла.

— Не зная какво да кажа. „Следотърсачите“ се сляха само в една точка.

— Не вярвам — отвърна Рийд и нави ръкавите на ризата си. — Защо не се обадиш в „Хейнесвил“ и не поискаш помощ? Възможно е нещо да е заблудило „следотърсачите“ и да ги е пратило в погрешна посока.

Сюзан не отговори и за трети път проследи лова.

— Смяташ ли, че вирусът царица може да има собствена миризма? По-силна от нашата?

— Възможно е. Но няма как да разберем.

Точно в този момент на екрана се отвори съобщение. hansb@haynes.gov искаше да разговарят в Интернет.

— Странно съвпадение — изхъмка Рийд.

— Не съвсем. Той каза, че ще се обади веднага след удара. — Сюзан кликна върху адреса.

hansb@haynes.gov:	Какво стана?
sgarnett@fbi:	Виждам, че не ти е отнело много време да влезеш в мрежата.
hansb@haynes.gov:	И това е като с велосипеда. Човек не забравя как се кара. Е, разправяй.
sgarnett@fbi:	Мисля, че „следотърсачите“ са проследили миризмата не докъдето трябва.
hansb@haynes.gov:	Какво искаш да кажеш?
sgarnett@fbi:	Струва ми се, че вирусите царици са имали собствена миризма, която е била по-силна от нашата.
hansb@haynes.gov:	В такъв случай „следотърсачите“ нямаше да отидат никъде. Така ли беше?
sgarnett@fbi:	Не. Всички се сляха в една точка.
hansb@haynes.gov:	Значи не са се заблудили. Не е възможно да са се слели в точка, която да няма този мирис. Такъв е характерът на програмата. Те зависят един от друг. „Следотърсачът“ има само една цел: да проследи и открие източника на миризмата. Нищо друго. Вирусът идва от мястото, което са посочили „следотърсачите“.
sgarnett@fbi:	От джунглата в средата на полуостров Юкатана ли?

hansb@haynes.gov:	Ясно. Обясни ми всичко.
sgarnett@fbi:	Най-добре да ти го покажа. Почакай.

Сюзан стартира софтуера си за имейл и прати на Кървавата брадва видеозаписа.

hansb@haynes.gov:	Получих го. Дай ми една секунда.
-------------------	----------------------------------

Тя пусна записа за четвърти път и посочи образите.

— Знаеш ли, той има право. Ако миризмата беше променена или напълно елиминирана от друга, „следотърсачите“ щяха да останат в Съединените щати като сега. — Сюзан докосна с показалец течнокристалния екран. Черните точки бяха хаотично пръснати по цялата карта. — Но после се сливат, виждаш ли? Открили са съответствието и тръгват след него чак до мястото на произхода му... ето тук. — Тя още повече увеличи образа, прибави топонимите, включително на обекти с историческо значение и измърмори: — Интересно.

— Какво?

— Това. — Тя посочи с курсора координатите, предадени от „следотърсачите“ преди да изчезнат. — Точно наскре развалините на Тикал.

— Тикал ли? Това бяха ацтеките, нали?

Сюзан поклати глава.

— Не. Маите.

— Откъде знаеш.

— От Джорджтаунския университет. Освен че преподавах, поддържах университетската уебстраница. Помагаха ми неколцина студенти. Направихме страници на много факултети, включително на този по естествени науки. За да не сбъркаме някъде, първо трябваше да правим някои проучвания. Две от моите хлапета прекараха седмици в ровене из историята от доколумбовата епоха. Въпреки че това беше

преди около пет години, все още си спомням, че майте са обитавали полуостров Юкатан, части от южно Мексико и по-голямата част от Гватемала. Ацтеките са населявали главно централните и северните райони на Мексико, не южните.

Преди Рийд да успее да отговори, Ханс Кървавата брадва прати ново съобщение.

hansb@haynes.gov:	Сега съм по-сигурен отпреди. Колкото и странно да изглежда, готов съм да се обзаложа, че това е точката на произхода.
sgarnett@fbi:	Вярвам, че това е мястото, където са отишли „миризмите“. Ами ако ти кажа, че координатите отговарят на руините на Тикал, останали от времето на майте?
hansb@haynes.gov:	Би било странно. Има друго възможно обяснение. Мисля, че цариците някак са разпознали „миризмите“ и са ги изхвърлили наред с фалшиво местоназначение и са пратили всичките ми кутренца в земята на бананите. Все пак предлагам да накараш приятелчетата си да проверят района със сателити. Може пък нещо да изскочи. Утре ще опитаме нещо малко по-различно.
sgarnett@fbi:	Какво?
hansb@haynes.gov:	Мутираща миризма, която може да бъде проследена само от „следотърсач“, програмиран специално за тази мутационна последователност. Все едно да пратиш вирус срещу вируса. Има вероятност самите царици да са

	мутационни последователности, което означава, че всички се различават една от друга. Прикрепването на една и съща миризма към всички може да е предизвикало някаква обща тревога. Може би просто си имаме работа с някакъв аварийен механизъм, вграден в цариците, за да противодейства точно на такъв вид проследяване.
sgarnett@fbi:	В такъв случай авторът на вируса трябва да е засякъл общата тревога и навярно очаква контраатака.
hansb@haynes.gov:	Възможно е. Но нямаме друг избор. Тази вечер ще приготвя вируса и до утре сутрин ще ти го пратя.
sgarnett@fbi:	Ще чакам. Успя ли да преведеш кода от програмата на вируса, който не успях да дешифрирам?
hansb@haynes.gov:	Работя по въпроса. Не е използван никой от познатите езици. Затова ще приложа малко по-различен подход.
sgarnett@fbi:	Какъв?
hansb@haynes.gov:	Още не съм съвсем сигурен. Просто различен от онова, което съм опитвал досега. Ще ти съобщя, когато открия нещо. Вече трябва да свършвам. Не забравяй да накараш момчетата от Пентагона да проверят онова място. Има вероятност вече да сме открили точката на произхода.

Сюзан прекъсна връзката.

— Като че ли има желание да помогне — отбеляза Рийд.

Напрежението и умората ѝ тежаха като тонове тухли. Затворила очи, Сюзан повдигна рамото си и започна да описва кръгове с глава, за да се поотпусне.

— Така изглежда. Досега изпълнява своята част от сделката. Всичко това ми е адски трудно. Не мога да повярвам, че сме му позволили отново да работи с компютър.

— Знам, че е трудно, и ти се възхищавам, че успя да се дистанцираш от личните си чувства, че запази професионализма си. Все още ли мислиш, че е възможно той да стои зад този вирус?

— Вече не зная какво да мисля, Трой. От една страна, Ханс, изглежда, полага искрени усилия да ни помогне. Но от друга... как да вярваш на човек, който е виновен за смъртта на семейството ти?

Рийд не отговори. Просто я потупа по гърба и с бащински глас каза:

— Продължавай така, малката. Страхотно се справяш. За нула време ще решим проблема.

Сюзан кимна.

— Трябва да поискаме сателитни снимки на района. Би било чудесно и да го сканираме за следи от електронна апаратура.

— Ще се погрижа. С малко късмет до утре сутрин ще получим снимките.

— А сега да видим нашия нов вирус — каза тя и качи пасивната версия в колбата си, за да провери мутационната последователност.

**ИЗОЛИРАЩА ПРОГРАМА
ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ**

© 1998, Сюзан Дж. Гарнет

12-14-99 21:15:00

CC1 01011010.10101010.01011001.01110100.10111010.01000110.11010101
CC2 01111011.00101000.01011001.01110110.01111010.01000110.11010101
CC3 01001010.11101010.01011111.01101100.10111011.01000110.11010101
CC4 01101011.10101010.01111001.01110100.00100010.01000110.11010101
CC5 01110010.10101100.01001001.01111100.11111001.01000110.01010101
CC6 01111110.11101010.01111000.01110100.10111010.01000110.01010101

— Изглежда ми много познато — измърмори Сюзан и стартира анализиращата програма. — Да видим дали ще научим нещо ново.

СТАТИСТИКА
ДЪЛЖИНА: 1270 БАЙТА
СЪСТАВ: 7 % АСЕМБЛИРАЩ КОД, 93 % НЕИЗВЕСТЕН
ПРОИЗХОД: НЕИЗВЕСТЕН
СТАТУС НА ПРИЕМНИКА: НЕЗАСЕГНАТ
НЕФИЛТРИРАН ВАРИАНТ:

```
100010110101010010110011111010101010011000111100011101010101010011011
0101101011101011001010101010100101011101010110010101010111010101011010
100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110111010100010
01101010010100101010010100101011011111001010010101001111001010100100010
0101100110110101101011101011001010101010100101011101010110010101010111
01010101101010011011010010101010010101111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
01011001101101011010111010110010101010101001010111010101100101010111
01010101101010011011010010101010010101111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
1000101101010100101100111110101010101001100011110001110101010110011011
01011010111010110010101010101010010101110101011001010101011101010101010
100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110110010100010
01101010010100101010010100101011011111001010010101001111001010100100010
0101100110110101101011101011001010101010100101011101010110010101010111
01010101101010011011010010101010010101111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
1000101101010100101100111110101010101001100011110001110101010110011011
01011010111010110010101010101010010101110101011001010101011101010101110
100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110111010100010
01101010010100101010010100101011011111001010010101001111001010100100010
0101100110110101101011101011001010101010100101011101010110010101010111
01010101101010011011010010101010010101111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
0101100110110101101011101011001010101010100101011101010110010101010111
01010101101010011011010010101010010101111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
0101100110110101101011101011001010101010100101011101010110010101010111
01010101101010011011010010101010010101111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
0101100110110101101011101011001010101010100101011101010110010101010111
01010101101010011011010010101010010101111001011100101010101110100110110
11101010001001101010010100101010010100101011011111001010010101001111001
```

— Май е същият като снощи — отбеляза Рийд.

Сюзан се намръщи. Програмата беше разшифровала абсолютно същия процент като предната вечер, което означаваше, че няма да открие нищо ново.

— Да видим дали не се е променила някоя от неразшифрованите части.

С помощта на специален скрипт тя направи проверка и за своя изненада установи, че един сектор от 260 байта драстично се е преобразил: от байт 367 до 627. Останалата част от вируса, включително онази, която определяше активирането в полунощ на 31 декември, оставаше същата.

— Разбираш ли нещо?

Сюзан сви рамене.

— Трудно ми е да кажа, без да зная каква е основната задача. — Тя разтърка очи и се облегна назад, като потисна прозявката си.

— Защо не се прибереш да поспиш? — предложи Рийд. — Ще повикам кола — след няколко минути ще те чака отпред.

Сюзан кимна, но когато шефът ѝ излезе от кабинета, се взря неவிждащо в екрана. Не знаеше какво ще прави, когато се прибере в апартамента си и остане сама. Тъкмо се канеше да затвори лаптопа, когато забеляза премигваща иконка в горния ляв ъгъл на екрана.

— Мамка му! — Тя незабавно кликна отгоре ѝ и отвори прозорец на програма, която трябваше да следи за незаконни прониквания през създадената преди година от нея защита на мрежата на ФБР. Интернетските връзки спазваха определен протокол. Подателят предава първоначален сигнал, съдържащ SYN-флаг, поредица от единици и нули, използвани за синхронизиране на връзката. Получателят прочита SYN-флага и отговаря с ACK, с което потвърждава контакта. Когато го получи, подателят праща свой ACK-флаг. После започва действителната връзка. Накрая подателят праща FIN-флаг, даващ знак за завършване на контакта, и получателят отговаря със заключителен ACK, който прекъсва електронната връзка.

Програмата на Сюзан бе засякла потребител на Интернет, пращаш преждевременни FIN-флагове във всички портове на мрежата на ФБР. Те му бяха отговорили с RST, което показваше на хакера, че никой не ги охранява. Три от портовете принадлежаха на потребители, които не бяха изключили системата преди да си тръгнат — сериозно

нарушение на компютърните правила на Бюрото, — и по този начин оставяха вратата широко отворена за незаконни потребители със съответния FIN-скенер. След като беше проникнал в един от портовете, за да извлече необходимата му информация, включително паролите, хакерът бе влязъл в друг порт, наречен „Леонардо“, и с помощта на откраднатите пароли беше преодолял защитата.

Сюзан започна дистанционно да изключва потребителите, но знаеше, че вече е късно. Някой бе проникнал в системата. Тя отвори системен файл, който ѝ даде електронен запис на дейността на всички портове в мрежата. Един от тях показваше пробив. Вторият не даваше данни за активност. Третият, „Леонардо“, беше изпълнил търсене в системата с ключова дума *ГАРНЕТ*. В резултат хакерът разполагаше с имейл адреса на Сюзан: sgarnett@fbi. После „Леонардо“ бе направил копие на нейната имейл-директория, както и на файловете с транскрипцията на интернет-чатовете ѝ през последната седмица.

Сюзан се вцепени. Някой вече знаеше за глобалния вирус също толкова, колкото и самата тя, включително вероятното местонахождение в джунглите на Петен.

Тя удари с длан по бюрото.

— Не!

Бясна, Сюзан изключи незаконния потребител, но преди това качи логфайла на „Леонардо“ в своя директория и прочете интернетския протоколен адрес на хакера, сочещ към интернет-доставчик близо до сградата „Дж. Едгар Хувър“, „Capital.com.“ Тя вдигна слушалката и започна да набира номера на екрана. Пръстите ѝ трепереха.

Даваше заето.

Сюзан изхвърча от кабинета си, откри Рийд и го предупреди за последствията от незаконното проникване. Шефът ѝ незабавно прати кола с агенти в „Capital.com“.

След пет минути телефонът в кабинета на Рийд иззвъня. Сюзан гледаше през прозореца с чаша кафе в ръце.

— Да? — обади се шефът ѝ и натисна бутона на високоговорителя.

— Току-що повиках линейка, господине. Един още е жив, но умира.

Сюзан се завъртя толкова бързо, че разля кафе по дънките си. Парещата болка за миг я накара да потръпне. Тя избърса капките с длан

и се приближи до разхвърляното бюро на Рийд.

— Кой е жив? Какво... какво става?

— Тук е... истинска касапница, господине. Страшна касапница, по дяволите!

Антонио Строк седеше на предната дясна седалка във взетия под наем форд и наблюдаваше с бинокъл входа на сградата „Дж. Едгар Хувър“ от съседната пряка. По тротоара се сипеше сняг и се трупаше край стените, около основата на стълбовете на уличните лампи и пожарните кранове.

— Es ella? — попита Селина, която бе на волана. Също като брат си, тя носеше обикновени дрехи: дънки и кожено яке. На задната седалка беше разтворена туристическа карта, в джобовете им имаше американски пътнически чекове, а паспортите им ги представяха като мексикански младоженци на меден месец. Тъмните униформи и оръжието им вече бяха в тайната квартира, където през следващия час двамата му помощници щяха да извлекат нужните данни от информацията, качена от Селина на шест дискети преди да напуснат сградата трийсет минути по-рано. Преди десет минути помощниците бяха съобщили на Строк за разговора на Сюзан и Ханс Кървавата брадва в Интернет, както и за напредъка им в разследването на глобалния вирус.

— Тя е — кимна Антонио Строк.

Сюзан Гарнет трепереше на тротоара. Най-после служебната кола дойде, тя се вмъкна отзад и за миг затвори очи, наслаждавайки се на топлината.

— Към вас ли? — попита Стив Гонзалес, който седеше на дясната седалка. Шофираше Джо Тримбъл. След неочакваните убийства Рийд бе наредил на двамата агенти да я придружават навсякъде.

Сюзан им даде друг адрес.

— Къде искате да отидете? — попита Гонзалес. Тримбъл я наблюдаваше в огледалото. — Това не е вашият...

— Вече се разбрах с Рийд. Някой ни следи. Налага се да повишим мерките за сигурност и да ускорим следствието.

Агентите се спогледаха.

— Нямаме много време, момчета. Да тръгваме.

Тримбъл потегли. Гонзалес се извъртя и опря лакът на облегалката.

— Кой живее там?

— Приятел на един приятел. — Сюзан се загледа през прозореца и заразтрива с показалец лявото си слепоочие. Събитията от последния час продължаваха да я изпълват с ужас. Някой беше убил единайсет души от местния интернет-доставчик само за да получи информация за нея. Единственият оцелял бе починал на път за болницата.

„Единайсет души!“ Тя затвори очи и се опита да се овладее. Всички избити като животни.

„Нещастниците не са имали никакъв шанс — беше казал Рийд. — Ударът е бил професионален. Техниката не е повредена.“

„Професионален удар ли? С какви хора си имаме работа?“

— Моля?

Сюзан запримигва. Агент Гонзалес я гледаше.

— Какво?

— Попитахте: „С какви хора си имаме работа“.

— Не ми обръщайте внимание. Просто мисля на глас.

Латиноамериканецът се обърна напред. Сюзан насочи вниманието си към снежинките, които се сипеха по тротоара.

Нито един от двамата агенти на ФБР не забеляза форда, който потегли след тях. Селина Строк поддържаше разумна дистанция, достатъчно надалеч, за да не бъдат разкрити, и в същото време достатъчно близо, за да не откъсват поглед от плячката си.

Антонио Строк се отпусна. Сестра му го беше правила много пъти в десетки страни и резултатите винаги бяха били блестящи. Никога не бяха изпускали жертвата си.

Той взе миниатюрната лазерна система за аудионаблюдение със сто и петдесет метров обхват. Устройството регистрираше вибрациите на стъклениите прозорци, предизвикани от нормален разговор. Бе поискал конкретна марка и модел, защото тази система бе най-надеждна и миналата година беше показала отлични качества в Москва, Сънивейл и Токио.

Клетъчният му телефон извъня. Строк отговори на втория сигнал и каза:

— Господин Холанд?

— Тук е господин Уортън. Господин Джеймс Холанд е зает — отвърна гласът. През следващите пет минути подчиненият му събщи информацията от имейл-сметката на Сюзан Гарнет, включително за молбата ѝ за помощ, отправена към много хакери в страната. Някои ѝ отговорили с технически съвети, но никой не можел да се сравнява с Кървавата брадва. До този момент разследването се насочвало към руините на Тикал в джунглата Петен.

Бившият офицер от Спецназ разочаровано въздъхна. Очакваше американците да са стигнали много по-далеч. Макар че бяха достатъчно опитни, за да засекат пасивна версия на вируса и да разшифроват нейни части, потвърждаващи ежедневните им наблюдения, компютърните аналитици от ФБР не бяха успели да се доберат до основното: действието, което щеше да се активира в последния ден. И все пак интуицията му подсказваше да не ги подценява. Веднъж вече беше допуснал тази грешка и плати за нея висока цена.

Докато сестра му шофираше в центъра на Вашингтон, Строк гледаше покрития със сняг тротоар и си спомняше за Афганистан. През 1979 година бе участвал в атаката срещу двореца на Хафизула Амин в началото на инвазията и бе убил президента и телохранителите му. По-късно действаше в планините, разработваше и изпълняваше удари срещу муджахидините. Неговата група от Спецназ с кодово име „Скорпион“, наречена така заради използваните от тях чешки „Скорпион“ CZ65, се отличаваше с прилагането на средновековни методи за мъчение при изтръгването на информация от местните и осигуряваше разузнавателни сведения, които им позволяваха да откриват муджахидинските скривалища. Но после американците се включиха във война, която не ги засягаше. ЦРУ въоръжаваше бунтовниците и ги снабдяваше не само с модерна бойна техника, включително противосамолетни ракети „Стингър“, но и със сателитна информация за придвижването на съветските войски в района.

Гняв изпълваше този наполовина руснак, наполовина венецуелец, докато сградите профучаваха покрай форда и снегът биеше стъклото в ритъма на чистачките, в ритъма на хеликоптера Ми-24, който откарваше групата му в планините на юг от Баглан в северен Афганистан.

Сведенията за скривалището бяха потвърдени и от сателитното, и от авиоразузнаването. Местните партизани смятаха, че могат да се крият във високите планини след ударите си срещу руските конвои за Сейган. Мислеха си, че тесните, недостъпни за танкове и камиони планински пътеки им осигуряват сигурна защита. Той подготви изненадваща атака с хеликоптери. Неговата свръзка от ГРУ, руското военно разузнаване, предупреди Спецназ, че афганистанските бунтовници разполагат с модерни американски оръжия. Москва нареждаше да проявяват извънредна предпазливост, когато прелитат над контролирани от партизаните райони. Строк не вярваше, че американците толкова бързо са успели да въоръжат муджахидините и още по-малко да обучат тези диваци как да използват техниката, затова не обърна внимание на предупреждението. Беше убеден, че никой афганистанец, въоръжен с АК-47, не представлява сериозна опасност за Ми-24, един от най-добрите бойни хеликоптери на света, снабден с трийсетмилиметрова двуцевна картечница и много ракети.

Операцията започна според плана.

Двата хеликоптера приближиха откъм север. Тъмните им силуети плътно следваха пресечения терен. Антонио Строк седеше до страничната врата и гледаше през квадратния прозорец рядката растителност, чукарите, пустошта. Водещата машина летеше точно пред тях и малко встрани. Утринното слънце се отразяваше в централното ѝ витло.

Изад някакви скали проблесна лъч светлина и улучи левия двигател на първия хеликоптер. Той избухна, блъсна се в планинския склон и изчезна в оранжево-жълти пламъци.

В следващия момент Строк видя втори проблясък откъм същите скали. Ударът беше силен и неочакван. В секундите след експлозията той зърна долу неколцина партизани, които триумфално размахваха автоматите си. Един от тях носеше на рамото си „Стингър“.

Кабината се изпълни с дим, който лютеше в очите му и пареше в гърлото му. Антонио усети ужасна топлина. Обгърнати в пламъци, пилотите крещяха. За миг хеликоптерът замръзна във въздуха, после се понесе надолу. Строк се приготви за сблъсък, претърколи се по пода в, мига, в който се удариха в земята, изрита с крака вратата и отново се претърколи навън. Трима от хората му го последваха. Лицата им бяха целите в сажди, но очите им бяха ясни и будни и те здраво притискаха оръжията към гърдите си. Успяха да се отдалечат на няколко метра преди пламъците да стигнат до резервоарите с гориво.

Машината се пръсна на парчета с ослепителен блясък, последван от мощен грохот, който отхвърли Строк и хората му към планинския склон.

Той замаяно се изправи и бързо запримива, за да проясни замъглените си очи. В полезрението му се щураха силуети, но не чуваше нищо друго, освен ужасен екот. Щяха да минат минути, може би дори повече, докато възвърнеше слуха си.

Пред погледа му отново се мерна фигура.

„Бунтовници!“

Строк извика на хората си да се прикрият, макар да се съмняваше, че ще го чуят. Самият той бе оглушал! Но все пак долови тракането на калашници, което заглуши предупреждението му. Двама от бойците му паднаха. Оцелелите, той и един млад редник от Серпухов, се хвърлиха в някакво тясно дере и се озоваха сред сухи

трънаци. Земята над тях избухна в облаци от камъчета и пръст, които се посипаха отгоре им.

Целият в прах и с бясно разтуптяно сърце, Строк превключи автомата си, за да пести патроните. Очите на редника се бяха разширили от страх. И двамата знаеха каква участ очаква руснаците, заловени живи от муджахидините. И двамата носеха в джобовете на гърдите си отровно хапче, но куршумът в главата щеше да е също толкова ефикасен.

Ушите му продължаваха да пицят и трябваше да разчита само на зрението си. Чувахе тракането на автомати. В ноздрите му пареше остър мирис на кордит. Очите му все още сълзяха от дима.

Калашниците замлъкнаха и Строк даде знак на редника да го последва. Трябваше да използват от дерето и да заемат позиция, която да им даде възможност да отвърнат на огъня на диваците, да отмъстят за убитите си другари.

Тръгнаха бавно нагоре, готови за стрелба. Зад поредния завой на скалистото дърво пред тях се изпречи силует. Строк насочи оръжието си към мургавия мъж със сиви дрехи и тюрбан.

Натисна спусъка. Деветмилиметровият куршум улучи партизанина в гърдите и той се свлече на земята.

На негово място изскочиха още двама бунтовници. Строк превключи на автоматична стрелба и изстреля два кратки откоса. Последваха нови гърмежи, редникът се хвана за гърдите и се строполи по гръб в прахта. От устата и носа му бликнаха кръв и пяна.

Антонио вдигна автомата към източника на огъня над дърето и стреля. Муджахидинският боец политна назад. В същия миг се появиха още двама партизани. Строк натисна спусъка, но автоматът засече.

Невидима сила го повдигна от земята и го запрати към склона на сухото дърво. Той отскочи и се просна по очи на земята. Гърбът му пареше, рамото и лявото му бедро също. Престори се на убит и продължи да лежи неподвижно, но незабележимо придвижи дясната си ръка към пистолета си, руски „Макаров“, и го притисна към гърдите си.

Пищенето в ушите му се усилваше. Разбираще, че няма да ги чуе, когато се приближат, за да вземат вещите му. Муджахидините обираха всичко от руските си жертви, от часовниците и венчалните

халки до златните коронки. Строк преброи до десет и се претърколи, вдигнал пистолета нагоре в отчаяно търсене на цел. Маневрата му завари двамата бунтовници неподготвени. Автоматите им сочеха в друга посока. Той изстреля по два куршума към всеки — първия в сърцето, втория в главата. Афганистанците се строполиха на земята.

Строк взе оръжието на редника и се притаи за няколко минути, стиснал по един пистолет във всяка ръка, решен да отнесе със себе си в гроба колкото може повече диваци. Липсата на движение му подсказа, че е единственият оцелял. Но не за дълго, ако не спреше кръвта си и не потърсеше помощ.

Извади комплекта за първа помощ на редника и превърза бедрото си. Със собствения си бинт се погрижи за раната на лявото си рамо. Имаше късмет, че и двата куршума бяха излезли навън, без да засегнат кости.

Измъчван от болки, но радостен, че е останал жив, Строк закуцука нагоре по склона. Виеше му се свят от загубата на кръв, от изгарящото слънце, от голямата надморска височина. Успя да се добере догоре, откри радиостанцията на един от убитите си другари и повика хеликоптер.

После зачака, като се бореше с дрямката и се мъчеше да задържи очите си отворени. Но постепенно се унесе. Стресна го внезапен удар по лицето.

Отвори очи и видя група жени и деца, които носеха кошници с храна. Не му трябваше много време, за да се досети, че са роднини на мъжете, които бе убил. Носеха провизии на бунтовниците, на своите бащи и съпрузи.

Обзе го ужас, когато осъзна, че пистолетите вече не са в ръцете му. Една жена в тъмна дреха, която я покриваше от главата до петите, се целеше в него със скорпиона му. Очите ѝ гневно пламтяха. Момче на не повече от десетина-единайсет години държеше пистолета му и го изгаряше с поглед. Две старици викаха нещо над мъртвите муджахидини. Останалите — десетина, всички облечени еднакво — образуваха кръг около него.

Строк с мъка се изправи и протегна длани напред, като се престори, че е готов да преговаря, но всъщност търсеше възможност да грабне някое от оръжията. В следващия миг голям камък го удари в гърдите. Коленете му омекнаха и той се свлече на земята. Жените

закресяха и започнаха да го замерват с камъни. Писъците го вледениха. Жените приличаха на адски вещици, всички в черно, всички впили в него зли погледи — и всички виеха зловещо.

Антонио се сви на кълбо и покри главата си с ръце. Един от камъните го удари по китката, отскочи и попадна в слепоочието му.

Потъваше в море от болка и му се искаше да умре по-скоро. Усети ръце, които го сграбчиха за китките и го завързаха. Други го изправиха и го завързаха за колове, забити в твърдата почва. После разкопчаха колана му и му смъкнаха панталоните.

Въпреки непоносимата агония той разбра какво се готвят да направят и закрепя от ужас.

Строк подскочи на седалката. Вашингтонските улици продължаваха да се носят покрай тях.

— Добре ли си? — без да поглежда към него, попита Селина.

Той не отговори. Дълбоко си пое дъх, за да изхвърли кошмара от главата си, и си погледна часовника, ядосан, че е оставил миналото да го разсее.

После въздъхна и за пореден път провери лазерното устройство преди отново, да насочи вниманието си към пътя.

ГЛАВА 8

001000

14 декември 1999 г.

„Черо Толо“, Чили

Ишигуро и Джаки Накамура седяха пред компютъра „Хюлет-Пакард“ и гледаха цветната карта на монитора. Охлаждащите вентилатори на системите мъркаха в голямата зала на обсерваторията и звукът се сливаше със спокойното им дишане и далечния глас на Куоши Хоничи, който разговаряше по клетъчния си телефон с централата в Осака, възбудено ръкомахаше, внимателно слушаше и от време на време се покланяше.

Навън из скалистите Анди се носеше лек хладен ветреца и нощта се спускаше над планинските върхове. Тази вечер сигналът беше продължил осемнайсет секунди и абсолютно точно съвпаднаше с ежедневно глобално блокиране на мрежите, което според последната екскурзия на Джаки в Интернет обхващаше около седемдесет процента от компютрите в света, главно в по-големите градове. Освен това точката на произхода му се бе преместила с още три милиона и двеста хиляди километра надолу по орбитата, която Ишигуро и Джаки бяха, проектирали около HR4390A на базата на първите два сигнала и скоростта, определена според изминатото за двайсет и четири часа разстояние. Тази трета точка попаднаше в предвидената орбита и придаваше още по-голяма правдоподобност на теорията на Ишигуро, че идва от планета.

— Изглежда, лъчът е насочен към южно Мексико — отбеляза той, докато жена му тракаше на клавишите.

— По-скоро към северна Гватемала.

На екрана се появи карта на полуостров Юкатан и северната част на Централна Америка. Джаки увеличи интересуващия ги район и се намръщи.

— Само джунгла.

— Дай и топонимите.

Тя избра опцията за прибавяне на имената на градовете, езерата, реките и другите важни обекти.

— Имаш право. Точно насред нищото. Сигурна ли си, че координатите са верни?

— Убеди се сам. — Джаки отвори файла, качен от един от сателитите им след триангулирането, набра ширината и дължината и софтуерът я възнагради с червено кръстче на същото място в северна Гватемала.

— Не разбирам — каза Ишигуро. — Там няма нищо, поне според тази карта.

— Най-близкият обект е ето тук. — Жена му посочи с курсора надписа „ТИКАЛ“. — Изглежда, точката е на около осемдесет километра на запад оттам.

— Значи имаме повтарящ се сигнал, досега на три пъти, който, е едновременно с ежедневно блокиране на компютрите и прилича на броене. — Двамата вече бяха направили връзката между времетраенето на сигнала и дните, оставащи до края на хилядолетието. — И този лъч, който не можем да разшифроваме, освен ако не сме точно на местоназначението му, попада насред джунглата, така ли?

Към тях се приближи Куоши. Беше явно разтревожен.

— Нещо лошо ли? — попита Ишигуро, макар да не му се искаше да чуе отговора. Някои японски държавни инстанции вече спореха за това какво да правят с откритието. Според Японското управление за отбрана съпадението на извънземните сигнали и глобалния вирус бе въпрос на национална сигурност в този момент, в който държавите се мъчеха да решат „Проблема 2000“. Не беше тайна, че много страни обединяваха усилията си, за да се справят с вируса, и че всъщност не е известно дали някой е постигнал прогрес. Ишигуро се боеше, че ЯУО ще се опита да се възползва от засечения в „Черо Толо“ извънземен контакт, за да изпревари другите нации.

— Имаме си големи проблеми — отвърна нервно бизнесменът. — В нашата страна се страхуват от пораженията, които ще нанесе вирусът. При това точно в края на хилядолетието, в момент, в който системите ни ще са най-уязвими. Жизненоважно е да се справим с тази опасност, за да навлезем в следващия век като основна икономическа сила. Нашето правителство смята, че кодираното в този сигнал послание може да крие ключа към решаването на проблема. Трябва да го засечем в точката, към която е насочен, и да го предадем на учените ни в Осака и Токио навреме, за да спрем вируса.

Тъкмо от това се боеше Ишигуро — че Япония няма да измени на традицията и известно време ще запази откритието в тайна от света.

— Ами останалите страни, Куоши-сан? Какво ще правят те, ако вирусът ги атакува и унищожи системите им?

— Казаха ми, че ще вземем всички възможни мерки, за да им помогнем.

Астрофизикът се намръщи на типично японския неопределен и неангажиращ отговор.

— Как точно?

— Правителството работи по подробностите.

Джаки се изправи.

— Нека ви задам по-конкретен въпрос, тъй като все пак не сте много ясен. Възнамеряваме ли да съобщим на другите държави резултатите от това проучване, включително извънземния контакт и средството за борба с вируса, ако, разбира се, такова съществува, преди трийсет и първи декември, докато все още могат да направят нещо?

— Правителството работи по подробностите.

— Това означава „не“, скъпа — каза Ишигуро.

— Невероятно! — възкликна тя.

— Куоши-сан — почна Ишигуро. — Разберете, че установеният от Международния астрономически съюз протокол е пределно ясен по отношение на вероятните извънземни контакти. Ние направихме първата крачка, като се свързахме с Нобама и тази вечер потвърдихме контакта. — Ишигуро взе получения малко след сигнала факс. — Следващият етап е да информираме МАС. После трябва да представим данните и доказателствата си пред група учени от съюза и да дадем пресконференция.

— Нищо не мога да направя — отвърна Куоши и сведе очи. — Този проект е собственост на „Сагата Ентърпрайзис“, финансирана от държавата корпорация. Те решават какво да правим с информацията.

— Ясно — рече Джаки. — Пускам откритието по мрежата.

— Ще те опровергават — каза Ишигуро. — „Сагата“ ще отречат всичко, ще откажат да разгласят доказателствата и ще те обявят за измамничка. И преди се е случвало.

— Съжалявам, Ишигуро-сан. Просто изпълнявам нареждания.

— Ами ние?

— Обсъдихме вашето положение. Стига да си знаете мястото, можете да продължите проучванията си.

— Какво да си знаем? — възкликна Джаки.

Съпругът ѝ здраво я хвана за китката.

— Тогава трябва да отидем на полуостров Юкатан, за да засечем и преведем сигнала.

Куоши Хоничи се поклони и каза:

— Нямам възражения.

— И в съответния момент искаме да признаете, че сме първите, регистрирали извънземния сигнал.

— И с това съм съгласен. Сега трябва пак да се свържа с Осака и да потвърдя уговорката ни. — Куоши се поклони. Ишигуро отвърна на поклона и изведе Джаки навън.

— Що за гадости са това? — попита тя, щом излязоха.

— Това е единственият ни шанс да останем в проекта. В противен случай щяха да ни уволнят... или още по-лошо.

— По-лошо ли? Какво искаш да кажеш?

— Въпреки поразклатеното си икономическо състояние, Япония все още е много силна и влиятелна. Няма да ни вземат в никой университет, никоя компания няма да финансира проучванията ни. Врати, които до този момент са били отворени, внезапно ще се захлопнат под носа ни. Когато работиш за японска корпорация, трябва да си извънредно предпазлив.

— Това е...

— Невероятно ли? В Япония е нещо обичайно. Просто никога не си го преживявала. Израснала си в Америка. Баща ти е американец. Работил е в американска фирма, водил те е на бейзболни мачове, обличал те е с дънки и маратонки. В Япония е съвсем различно. Вземи мен например. Ако ме уволнят, не само че няма да си намеря друга работа в същата област, защото „Сагата“ ще използва влиянието си, за да не го допусне, но и семейството ми в Осака ще бъде опозорено. По-малките ми сестри никога няма да си намерят подходящи съпрузи. Ще обиждат майка ми по улицата, няма да я пускат в кварталните магазини. Това са част от причините, поради които не можем просто така да напуснем или да пуснем откритието си по Интернет. В крайна сметка ще пострадаме ние двамата и моето семейство.

— Добре — въздъхна Джаки. — Кога заминаваме?

Вашингтон

Минаха по Масачузетс Авеню, завиха наляво, пресякоха Рок Крийк и „Потомак Паркуей“ и се насочиха към Джорджтаунския университет, място, което през последните няколко години Сюзан избягваше.

— Накъде да завия? — попита специален агент Тримбъл.

Сюзан погледна към бележката в ръката си.

— Надясно по „Уисконсин“. После наляво по Ар стрийт. Номер три хиляди седемстотин и петнайсет.

След няколко минути стигнаха до къща с фасада от кафеникав пясъчник и паркираха до тротоара. Десетките кипариси от двете страни на улицата се извисяваха над асфалта и върховете им се събираха по средата на пътя. Светлината на уличните лампи се процеждаше през клоните и образуваше островчета сред сенките. В този късен час нямаше много автомобили и по настилната беше натрупал сняг.

— Почакайте ме тук. Няма да се бавя — каза тя и слезе от колата.

Докато тя затваряше вратата, Гонзалес свали прозореца и попита:

— Сигурна ли сте, че не искате да дойдем с вас?

— Няма нищо опасно. Отивам при един стар университетски професор. А и освен това може да го уплашите.

— Добре — отвърна агентът. — Ще останем тук. Повикайте ни, ако ви потрябваме. — Автоматичният прозорец се затвори.

Сюзан влезе през вратата на високата до кръста ограда от ковано желязо. Към къщата водеше тясна каменна алея, заобиколена от малка градина. Тя потръпна и се зачуди дали трепери от студ, или защото отново е в Джорджтаун.

Като внимаваше да не се подхлъзне по заледената алея, Сюзан стигна до вратата и натисна звънеца, после хвърли поглед назад към служебната кола. Двигателят работеше и от ауспуха излизаше дим.

Вратата се отвори и на прага застана четирийсетинагодишен мъж по пъстра риза и дънки. Имаше атлетично телосложение, грубовато

красиво лице и буйна тъмна коса, леко напръскана със сиво по слепоочията. Горните три копчета на ризата му бяха разкопчани и разкриваха добре очертани мускули и странен талисман, закачен на обикновена сребърна верижка на шията му. Приличаше на каменна главичка. Непознатият любезно се усмихваше и по-скоро приличаше на бивш спортист, отколкото на професор по доколумбова история. За миг Сюзан се зачуди дали не е объркала адреса.

— Доктор Слейтър? — колебливо попита тя.

Той кимна. Гледаше я право в очите и Сюзан усети, че нещо в нея потрепва.

— А вие трябва да сте Сюзан Гарнет. Меткалф ми се обади. Каза, че сте щели да наминете.

— Извинявам се за късния час.

— Няма проблем. — Мъжът протегна ръка. Ръкавите на ризата му стигаха точно под лактите му. На лявата му китка имаше тясна кожена гривна с йероглифи. Не носеше нито венчална халка, нито часовник. — Все още работя.

Сюзан се ръкува.

— Радвам се да се запозная с вас.

— Заповядайте.

Мъжът не приличаше на прочутия доктор Камерон Слейтър, автор на много учебници за майите, ацтеките и инките — според Меткалф, заместник-ректора на университета, с когото Сюзан се бе сближила по време на преподаването си. Но адресът беше верен, а той бе споменал, че Меткалф вече му се е обадил, за да го предупреди за посещението й. И все пак, след като се оказа, че Слейтър изобщо не е старец, тя се поколеба дали да влезе сама в дома му и за миг й се прииска да бе позволила на Гонзалес да дойде с нея. Нещо в Камерон Слейтър я безпокоеше, но и в същото време я привличаше.

— Няма да ви досаждам много — каза Сюзан и посочи с палец към колата. — Чакат ме.

Професорът надзърна към улицата.

— Повикайте ги. Никой не трябва да виси навън в такъв студ.

Тя поклати глава и влезе в топлото антре. Думите му я успокоиха.

— Срамуват се.

Слейтър затвори вратата зад тях.

Тя спря пред висока статуя на ужасяващо създание, получовек, полузвяр. До нея имаше няколко глинени съда, в които бяха поставени невероятно красиви пера. Върху ниска стъклена масичка бяха наредени по-малки предмети, повечето от камък. На отсрещната стена беше облегат планински велосипед, който изглеждаше не на място в тази обстановка. За миг това я изненада, но после Сюзан си спомни, че Слейтър е археолог.

— Това е Киник Ахау, богът ягуар на слънцето в митологията на маите — поясни ученият. — Или поне неговото кухо глинено копие — прибави той и побутна статуята с пръст. Тя се разклати. — Оригиналът е там, където му е мястото, край Тикал. Това обаче е истинско. — Слейтър посочи талисмана на шията си, който напомняше на глава на езически бог. — Би трябвало да ме предпазва от гнева на Киник Ахау. — И той ѝ намигна.

Сюзан се усмихна. Чувстваше се странно спокойно с него.

— Съдовете също са истински, както и перата от кетцал.

Ако искаше да научи нещо за маите, очевидно беше попаднала където трябва.

— Кетцал ли?

— Тропическа птица, обожествявана от маите. — Професорът извади едно от шейсетина сантиметровите пера, тъмнозелено с лилави и златисти оттенъци. Под светлината на полилея в антрето то изглеждаше поразително.

— Красиво е — каза Сюзан и прокара пръст по перото.

Слейтър се намръщи и го върна на мястото му.

— Понякога красотата е проклятие. Бедното създание вече е на изчезване. Миналата година откъснах тези пера от млада мъжка птица, убита край Тикал.

Тя го последва в дневната, която приличаше на музей. Двете странични стени бяха покрити със стъклени витрини, пълни с предмети с всевъзможни форми и размери, някои издялани от камък и дърво, други изваяни от грънчари. Много от фигурките имаха сходни глави: огромно чело, високи скули, подчертан нос и пълни устни. Някои имаха пера, други — церемониални шапки. Плъзгащите се стъклени врати в дъното водеха към малък двор с тухлена ограда. Мебелировката се състоеше от малък фотьойл и масичка, отрупана със стари карти, бележник и химикалка, телефон и археологически

находки. Явно Слейтър използваше дневната за кабинет. Но Сюзан хвърли поглед през отворената врата на трапезарията и видя по масата и двете книжни лавици още артефакти. Като че ли ученият работеше във всички стаи.

— Какво да ви предложи за пиене? Горещ чай? Кафе?

— Не, благодаря.

Слейтър посочи фотьойла. Тя се настани и едва тогава осъзна, че това е единственото място за сядане в дневната. Професорът донесе обикновен дървен стол от трапезарията и го възседна, опрял лакти на облегалката.

— Е, госпожо Гарнет?

— Сюзан.

Пак онази усмивка.

— Добре, Сюзан. С какво мога да съм полезен на Федералното бюро за разследване?

— Това, което ще ви кажа, се смята за въпрос на национална сигурност — започна тя. — Чухте ли за компютърния вирус, който парализира мрежите в целия свят?

Той кимна.

— По новините не приказват за нищо друго.

— Добре — отвърна Сюзан. Чувстваше се малко глупаво, че го е попитала.

Слейтър се изправи, отиде в кухнята и се върна с кошничка ябълки, която постави върху масичката.

— Заповядайте.

— Не, благодаря.

Той взе един от плодовете, бръкна в джоба си и извади стъваемо ножче, в чиято дръжка от слонова кост бяха инкрустирани няколко тюркоаза. После си отрязва резенче, лапна го и бавно започна да го дъвче.

Сюзан му разказа някои неща за разследването си, главно за „следотърсачите“, които я бяха отвели в джунглата. Слейтър я слушаше, без да я прекъсва, и продължаваше да дъвче.

— Наистина ли е започнало? — загледан в далечината, попита археологът и измърмори нещо, което тя не чу.

— Какво да е започнало?

— До каква степен сте сигурни, че вирусът е тръгнал от Тикал?

Сюзан сви рамене.

— Доколкото мога да вярвам на алгоритмите, които използвам... какво да е започнало?

— Ще ви кажа след малко. Първо ми обяснете всичко за точността на наблюденията си.

Тя му изложи слабите места в откритието си, включително вероятността „следотърсачите“ да са били заблудени от вируса царица.

— Затова утре ще приложим нов подход и ще видим къде ще ни отведе. Но приемам, че ще стигнем до същото място, и се опитвам да науча колкото мога повече за Тикал и маите, за да хвърля някаква светлина върху този тайнствен вирус. Трябва да има някаква връзка, която да ми подсказва как да го унищожа.

Слейтър се изправи, отиде до една от етажерките в трапезарията и се върна с дебел, подвързан с кожа том. Остави го върху масичката, седна с кръстосани крака на дъсчения под до фотьойла и започна да го прелиства.

— Значи всичко е започнало преди два дни, нали така?

Сюзан се наведе и доближи лице само на сантиметри от неговото, докато ученият обръщаше пожълтелите страници с оръфани ъгли.

— Точно така. Двайсет дни преди края на хилядолетието.

Камерон Слейтър се усмихна.

— Ясно ви е, че строго погледнато, това не е така, нали? Краят на хилядолетието е в края на двехилядната година.

Тя кимна.

— От гледна точка на компютърния свят, той ще настъпи при промяната на годината от хиляда деветстотин деветдесет и девета на две хиляди.

— Предполагам, че е логично. Но във всеки случай защо броенето започва дваайсет дни преди нула първи, нула първи, нула нула?

— Моля?

— Нула първи, нула първи, нула нула е първи януари двехилядната година, първият ден на новото хилядолетие, ако се абстрахирате от техническата точност. Защо броенето започва дваайсет дни преди тази дата, а не по-рано или по-късно?

— Не успяхме да стигнем до никакви вероятни обяснения на този въпрос.

— Аз ще ви дам такова. Маите са смятали числото дваайсет за свещено.

— Наистина ли?

— Нашата десетична система е създадена по броя на пръстите на ръцете. Маите просто са отишли малко по-нататък и са включили пръстите на краката, с което системата става дваайсетична. Погледнете тук. — Слейтър прокара пръст по средата на страницата и ѝ показва таблица с майските символи за числата от нула до дваайсет. Нулата се представяше като черупка. Единицата — като точка. Двойката — като две хоризонтални точки. Тройката — като три точки. Петицата ставаше хоризонтална линия. Шестицата — точка над хоризонтална линия. И така нататък до деветнайсет, четири точки над три линии. Двайсет беше черупка с точка отгоре. — Освен това прибави той — техните месеци или „уинали“ са дълги дваайсет дни или „кина“.

Сюзан се замисли за миг.

— Това определено придава на координатите известна достоверност. Разкажете ми за Тикал.

Слейтър се облегна на фотьойла. Сюзан седна настрани, за да е с лице към него.

— Тикал е най-големият от трите хиляди археологически обекта в Гватемала. Някога е бил град с близо петдесет и пет хилядно население и един от основните центрове на математиката и астрономията. През класическия период, който продължава от двестната до деветстотната година след Христа, доминирал над търговията. След това започнал да запада.

— Защо?

— Поради все още неизвестна причина приблизително по това време маите изоставили някои от най-големите си градове. Цялата им цивилизация престанала да се развива, сякаш изведнъж са изгубили целта на живота си.

— Заради испанските конквистадори ли?

Ученият поклати глава.

— Не, те са дошли много по-късно. Около хиляда и шестстотната година. По това време някога великите май са били превърнали в почти примитивни групи, пръснати из полуостров

Юкатан и южно Мексико. Нещо друго е спряло развитието им. Изгубили са вътрешния си огън. След няколко века на експлозивен възход просто са обърнали корема без очевидна причина.

— Има ли някакви теории?

— Колкото щете. Някои учени смятат, че към деветстотната година след Христа робите и обикновените хора се вдигнали на революция срещу деспотичните власти. Аз обаче не виждам как толкова стабилно установена цивилизация може да бъде съборена толкова лесно. Освен това през вековете преди упадъка няма абсолютно никакви свидетелства за недоволство на робите и простолудите.

Той пак отиде в трапезарията и донесе друга книга, вече много по-нова. После я отвори на няколко цветни снимки.

— Ето как изглежда Тикал днес. Тук има пирамиди близнаци, издигнати една срещу друга от двете страни на Големия площад с многобройните му стели и олтари. Тази тук е пирамидата на Гигантския ягуар. Другите са Северният акропол, Храмът на маските и Храмът на Изгубения свят, който жреците използвали за обсерватория. Целият град е включен в национален парк с много диви животни, сред които последните оцелели кетцали в района.

Докато го слушаше, Сюзан разглеждаше снимките и през цялото време се чудеше как е възможно такъв вирус да произхожда от място като това в книгата на Слейтър.

— Много интересно, професоре, но...

— Камерон, моля.

— Добре. Както казах, всичко това е извънредно увлекателно, но не мога да направя никаква връзка. Става дума за най-съвършения компютърен вирус на света, едно поколение напред от всичко, с което се е налагало да се борим до този момент. Как да повярвам, че идва от примитивно място като Тикал? Освен това все още не сте ми обяснили какво искахте да кажете със забележката си, че нещо било започнало.

Той я погледна така, както баща гледа тийнейджърка, която си мисли, че знае всичко, но всъщност ѝ предстои да научи много.

— За да разберете напълно майте, трябва да престанете да разсъждавате като западнячка — започна археологът. — В очите на нашето съвременно общество те са като от каменната ера, просто поредната древна цивилизация на строители на пирамиди. Не са имали

металургия, нито колела, освен за играчки, никакво друго оръжие, освен ножове и копия. Томпсън, прочутият съставител на два големи тома за маите, ги е смятал за луди учени, вманиачени по математиката, архитектурата и астрономията, но без никакъв практичен смисъл. Въпреки всичките си експедиции и проучвания, Томпсън не е успял да обясни причината за това. Защо маите са хвърлили толкова много труд, за да създадат такава цивилизация и после внезапно са я оставили да загине? Къде са се дянали астрономите и математиците? Какво са предали на следващите поколения? Защо са изоставили не само Тикал, но и други големи градове като Паленке, Уксмал и Чичен Ица — само развалини и йероглифи, които историци и археолози десетилетия наред си блъскат главите да разшифроват?

— Виждате ли, Сюзан, проблемът не е в маите — продължи той. — Според тази теория проблемът е в нас, в начина, по който преценяваме — по който сме преценявали — техните постижения.

Тя се намръщи.

— Сега вече окончателно ме объркахте.

— Десетки години сме мерили тяхната цивилизация с аршина на ренесансовите европейски ценности, които се основават на техническите изобретения, на откритията, продължаващи и в наши дни, от парния двигател до космическата совалка, от арбалета до ядрените ракети, от вакуумната тръба до силиконовия чип. От тази гледна точка, Томпсън е бил прав — маите наистина са съвсем примитивни.

— Но вие, изглежда, не сте убеден в това — заинтригувано отвърна Сюзан.

Слейтър разтърка очи и се опита да сподави прозявката си.

— Всъщност не става въпрос за убеждение. Просто разглеждам други теории, които могат да обяснят фактите. Мислете за нас археолозите като за детективи на местопрестъпление. Оглеждаме какво е останало и се опитваме да възстановим картината. Много често не можем да сме сигурни, затова търсим вероятни обяснения или теории.

— Разкажете ми.

Професорът отново взе първата книга и я разтвори на страница с редове от квадрати, във всеки от които имаше различно число. Сюзан бързо ги преброи. Редовете се състояха от по тринайсет квадрата,

колоните от двайсет. След краткия курс на Слейтър по цифровата система на майте тя успя да прочете числата. Някои от квадратите бяха бели с черни числа, други обратното. Черно-белите полета образуваха странен мотив, напомнящ на кръстословица.

— Теорията, която ще ви изложи, е много противоречива и скоро ще разберете защо. Но някои наблюдения все пак съвпадат. Това е цолкин, матрица от тринайсет числа и двайсет символа, създадена от майте като хармонична матрица за постигане на галактически синхрон.

Озадачена, Сюзан присви очи.

— „Хармонична матрица за постигане на галактически синхрон“ ли? Боя се, че ще трябва да ми обясните малко по-подробно. Нямам представа какво означава това.

Слейтър се усмихна.

— Малцина я разбират, а и те нямат особено голямо желание да я приемат. Онова, което ще ви кажа, ще ви се стори странно и направо безумно, защото е противно на съвременното ни научно мислене, основаващо се на физически доказателства. Томпсън и много други археолози преди и след него не са разбирали майте, защото не са били в състояние да изоставят западното си мислене. Не са могли да прозрат отвъд останалите материални следи и да отговорят на най-фундаменталния въпрос: защо? Защо майте са създали такива големи градове и са развили такава съвършена математика, архитектура и астрономия? Защо? Няма свидетелства, че са могли да прилагат познанията си по начина, по който го прави западната култура: за повишаване на жизнения стандарт, за усъвършенстване на транспорта, комуникациите, здравеопазването. Ако го бяха правили като нас, само за неколкостотин години са щели да се превърнат в модерно общество, определено преди да пристигнат испанските завоеватели. Всъщност майте са щели да открият и дори да завладеят Европа.

— Наистина ли смятате, че е възможно?

— Категорично. Вземете нашата цивилизация. Преди четиристотин години не сме имали почти никаква техника, медицина и комуникации. Погледнете ни днес, само четири века по-късно, или един „бактун“. Развили сме се много бързо и това развитие напредва в геометрична прогресия. През последните сто години сме постигнали повече, отколкото през последното хилядолетие — от гледна точка на способността ни да повишаваме стандарта си. Но майте не са

използвали своята наука така и после, около осемстотин и трийсета година след Христа, в началото на десетия бактун, в разцвета на научните си постижения изведнъж са се превърнали в примитивно общество. Към деветстотната година западнали толкова много, че това бележи края на Класическия период.

— Какво е „бактун“?

— Единица мярка за време. Около триста деветдесет и пет наши години. Теорията е сложна, но скоро ще разберете основната идея.

— Добре, продължавайте.

— Маите имали друга причина да са на тази земя. Просто казано, съществуват достатъчно доказателства, за да предположим, че тяхната мисия била да синхронизират Земята и нейната слънчева система с по-голяма галактическа общност. Щом тази цел била постигната — около осемстотин и трийсета година или в края на деветия бактун, — маите си заминали. Някои останали тук, за да се грижат за кода, който класическите май оставили, за да опишат мисията и науката си. Това е цолкин, хармоничната матрица, използвана от тях, за да постигнат галактически синхрон.

Сюзан дълго и напрегнато се взира в учения.

— Наистина ли вярвате в това?

Очевидно свикнал с такава реакция, Слейтър добродушно се усмихна.

— Както казах в началото, Сюзан, аз просто правя предположения, които биха могли да обяснят явленията от последните няколко дни. Приемете го като безплатна лекция. Маите отправят предизвикателство на нашата наука. Това ни кара да отворим умовете си за мислене на ново равнище. Когато попитах дали е започнало, имах предвид началото на нов майски Велик цикъл на творението. Подобно на нас, те са измервали времето на интервали с все по-голяма продължителност като нашите секунди, минути, часове и дни. Западната цивилизация измерва времето според Григорианския календар, който има триста шейсет и пет дни в година, едно завъртане около слънцето. Оттук нататък той следва нашата десетична система: десет години в едно десетилетие, десет десетилетия в един век, десет века в едно хилядолетие и така нататък. Дългото майско летоброене е различно, защото се основава на двайсетичната система. Един кин представлява един наш ден, пълно завъртане на Земята. Един уинал е

техният месец, в който има дваисет кина. Един тун е тяхната година, състояща се от осемнайсет уинала или триста и шейсет кина, съвсем близо до нашите триста шейсет и пет дни. Един катун е равен на нашето десетилетие, само че умножен по две, защото, пак повтарям, тяхната система е дваисетична. Дваисет туна образуват катун, което прави около деветнайсет години и осем месеца. Един бактун се състои от дваисет катуна или около триста деветдесет и пет години. Според майските писания, които държат точна сметка за времето, началото на последния Велик цикъл на творението е било около три хиляди сто трийсет и шеста година преди Христа. Тези цикли продължават тринайсет бактуна или пет хиляди сто трийсет и пет Григориански години. Деветият бактун завършил към осемстотин и трийсета година след Христа, когато започнал упадъкът. Тринайсетият бактун завършва в края на хиляда деветстотин деветдесет и девета, ако приемете за начална точка три хиляди сто трийсет и шеста година.

— Има ли други начални точки?

Той се усмихна.

— Ето тук стигаме до известно противоречие. Според някои учени краят на тринайсетия бактун по-скоро е около две хиляди и дванайсета заради свидетелства, които сочат, че цикълът започнал около три хиляди сто четирийсет и осма година преди Христа, а не в три хиляди сто трийсет и шеста.

— Но вие, изглежда, вярвате в първата хипотеза.

— Струва ми се невероятно съвпадението, че след пет хиляди сто трийсет и пет Григориански години двата календара ще се разминават само с дванайсет години. Освен това моята теория, която е с точност деветдесет и девет процента седемстотин шейсет и шест хилядни, е по-вълнуваща, по-интересна, по-майска, отколкото бездушните и тесногръди възгледи на колегите ми. Това също означава, че моето прехвърляне на датите от летоброенето на маите в Григорианско се различава от това на колегите ми с дванайсет години, нещо, което влудява някои от приятелите ми, но същото се отнася и за други мои теории.

— Е, предположенията ви изглеждат правдоподобни.

— Всъщност онзи ден се зачудих дали наистина не сме свидетели на признаци, бележещи края на този цикъл. Ежедневното блокиране на компютрите, винаги по едно и също време, в осем и една

минута вечерта местно време, което започва в първия ден на последния уинал — месец — на последния тун на последния катун от последния бактун, предполага, че с нас се опитват да установят контакт.

Сюзан поклати глава и се изправи.

— Да установят контакт ли? Това е...

— Безумно ли? Зная, че звучи така, повярвайте ми. Проблемът е, че като археолог, трябва да взимам предвид всички свидетелства и да се опитвам да ги свържа в логична теория. Колкото и невероятно да ви се струва, моята хипотеза се потвърждава от наблюденията.

— Е — рече тя, — не само че ми е адски трудно да разбера всичко, което ми казвате, но и просто не съм в състояние да го възприема.

Слейтър се усмихна и топло я погледна с тъмните си очи. Нещо в нея отново потрепна и Сюзан бързо се извърна.

— Не мога да си представя връзката между майския календар, нашия и този Велик цикъл на творението.

— Всъщност всичко е съвсем просто, стига да го напишете. Ето, ще ви покажа. — Той откъсна лист хартия от бележника си и написа:

Бактун	Майски дълъг календар	Григориански период	Събитие
1	1.0.0.0.0	3136-2741 пр.Хр.	Звездобройството
2	2.0.0.0.0	2740-2346 пр.Хр.	Пирамидите
3	3.0.0.0.0	2345-1951 пр.Хр.	Колелото
4	4.0.0.0.0	1950-1558 пр.Хр.	Египтяните
5	5.0.0.0.0	1557-1161 пр.Хр.	Династията Шан
6	6.0.0.0.0	1160-766	Конната война

		пр.Хр.	
7	7.0.0.0.0	765-371 пр.Хр.	Духовните учения
8	8.0.0.0.0	370 пр.Хр.-24 сл.Хр.	Спасителят
9	9.0.0.0.0	25-419	Римската империя
10	10.0.0.0.0	420-814	Маите
11	11.0.0.0.0	815-1209	Кръстоносните походи
12	12.0.0.0.0	1210-1604	Завоюването на света
13	13.0.0.0.0	1605-1999	Индустриализацията

— Добре — каза Слейтър, — почти сме завършили цял майски цикъл, от първия до тринайсетия бактун, и това са периодите според нашия календар.

— Как четете това? — Сюзан посочи редовете числа, разделени по периоди.

— За да прочетете дългото майско летоброене, вижте петте числа, разделени по периоди. Всяко от тях представлява един времеви отрязък. — Археологът написа под таблицата:

Бактун.	Катун.	Тун.	Уинал.	Кин
Кин = 1 ден				
Уинал = 20 кина				
Тун = 360 кина				
Катун = 20 туна (7200 кина)				
Бактун = 20 катуна (144,000 кина)				

— По този начин можете просто да умножите числото във времевия отрязък и да получите действителния брой дни. После ги събирате с три хиляди сто трийсет и шеста година и получавате Григорианската дата.

Информацията се изливаше прекалено бързо и Сюзан не успяваше да я следва.

— Почакайте — рече тя и седна на пода до него. — Искате да кажете, че сме свършили този цикъл и че краят му се пада на трийсет и първи декември в полунощ, така ли?

— Нещо повече. За пръв път в историята майският и Григорианският календар ще се изравнят на равнище бактун-хилядолетие. Освен това има още няколко съществени наблюдения, които се връзват в теорията. На първо място десетичната равностойност на нула едно, нула едно, нула нула. Знаете ли каква е тя?

Сюзан се вгледа в тъмните му интелигентни очи. Страхуваше се от неговите познания и от лекотата, с която си спомняше конкретни събития и дати. И в същото време се дразнеше, че я подлага на изпит като ученичка.

— Добре — отвърна тя. — Бинарната система се основава на числото две, също както десетичната система се основава на десет. Трябва ми нещо за писане.

На лицето на Камерон Слейтър се изписа развеселено изражение. Той ѝ подаде химикалката и бележника.

— Всяка първа цифра в бинарната последователност показва мястото, където втората цифра трябва да се умножи толкова пъти, колкото е мястото на първата. Нулата е в десния край. После всяка цифра просто се прибавя и дава десетичната равностойност на бинарното число.

Тя написа:

Бинарно число	Място	Десетична равностойност
0	5	0
1	4	16 (2 X 2 X 2 X 2)
0	3	0

1	2	4 (2 X 2)
0	1	0
0	0	0
Сбор:		20

Сюзан не каза нищо. Удивен от паралелите, ученият няколко секунди гледа резултатите. Проклетото число дваисет изглеждаше вездесъщо.

Слейтър изглеждаше потънал в размисъл и Сюзан заглежда стотиците древни находки по лавиците в дневната. Сякаш я наблюдаваха. Сюзан гледаше лицата им, подчертаните особености, сложните прически, йероглифите, издялани в камък, врязани в дърво или нарисувани по глинени съдове. Възможно ли бе да е истина? Съвпаденията просто бяха прекалено много, за да ги пренебрегне, да измисли по-правдоподобна теория. Внезапно осъзна, че се е задъхала.

— Има още едно наблюдение — каза археологът.

— Не зная още колко ще съм в състояние да понеса тази вечер, Камерон.

— Времето на блокирането.

Тя потърка брадичката си.

— Осем и една минута всяка вечер ли?

— Местно време, да. Но като планета, ние имаме централно време, според което се определят всички времеви пояси.

— Гринуич.

— Точно така. Системите блокират точно в един часа, една минута и нула секунди през нощта по Гринуич.

— Или нула едно, нула едно, нула нула — удивено прибави Сюзан.

— Или дваисет. Поразително е как всичко просто си отива на мястото, точно както предполага теорията.

Тя се изправи, скръсти ръце, отиде до стъклените врати и разсеяно се загледа към дворчето, после се обърна и вдигна очи към една от книжните лавици.

— Това е... — Сюзан поклати глава. — До този момент всичко съвпада с тази ваша теория. Всъщност всичко съвпада прекалено

точно, сякаш е било замислено така. — Очите ѝ се зареяха в далечината. — Преди хиляди години майте дошли от далечния космос на този свят, за да направят някакво галактическо синхронизиране на Земята и Слънчевата система с цел, която все още предстои да се установи. Съзнавате ли колко невероятно звучи това? Наистина ли го вярвате?

— Сюзан, разбрали сте ме съвсем погрешно. Това е само теория. Имам и много други, които бих могъл да споделя с вас, но нито една от тях не отговаря толкова добре на наблюденията. Спомнете си, че ние сме просто детективи на местопрестъплението и събираме информация, правим предположения, проверяваме доколко хипотезите съответстват на наблюденията. Остава ни още много, докато бъдем в състояние да тръгнем по някоя от следите.

Тя се върна при фотъйла.

— Добре тогава. Кажете ми как според вас са пристигнали извънземните. С космически кораб ли? Класическите май оставили ли са някакви сведения за пътуване в космоса?

Камерон Слейтър спокойно прелисти няколко страници от книгата и посочи рисунка на Земята отдолу и космоса отгоре. Слънцето се намираше по средата. От планетата излизаше ред от квадрати с майски числа, минаваше през слънцето и стигаше до средата на космоса.

— Трябва да ви обясня два термина. Първият е „хунаб ку“. Преведен буквално, той означава „онзи, който дава движение и мярка“. Това е принципът на живота отвъд слънцето, галактическото ядро, от което произхождат всички неща. Вторият термин е „куксан суум“, което означава „пътят до небето, водещ към галактическото ядро“. Той посочи центъра на космоса на рисунката, където редът квадрати очертаваше път през Слънцето. — Ето къде се намира хунаб ку. От гледна точка на съвременната астрономия, това е точка в космоса между HR4390A и HR4390B, две звезди от южното съзвездие Кентавър на сто трийсет и девет светлинни години отук. Връзката между Земята и тази далечна галактика е куксан суум.

— Значи така са дошли и са си заминали.

Професорът сви рамене.

— Ако вярвате в тази теория. Ще ви покажа още нещо. — Той прелисти страниците и спря на рисунка на мъж в пъстра пола и пера на

главата, седнал в нещо като космическа капсула. Ръцете му бяха протегнати към контролния пулт. Отдолу излизаше огън и го тласкаше към небето.

— Истинска ли е?

Слейтър кимна и я погледна в очите.

— Сюзан Гарнет, представям ви Пакал Вотан, най-великия майски вожд. По време на неговото управление класическият период достигнал своята кулминация. Умрял през шестстотин осемдесет и трета година. Тази рисунка е точно копие на релефите по капака на саркофага му, открит през хиляда деветстотин петдесет и втора във великолепно украсена гробница в Храма на надписите в Паленке, Чиapas, Мексико. Някои учени наричат Пакал галактически посредник, използвал куксан суум, за да стигне до хунаб ку, след като изпълнил задачата си на Земята.

— А вие как смятате? — попита тя.

Археологът се усмихна.

— Смятам, че е интересна тема за обсъждане по време на семинари и банкети.

— Защо маите, Камерон? Защо не египтяните? Или елините? Или някоя от първите източни цивилизации? Защо произходът на вируса сочи към маите?

— Мога само да изтъкна факта, че маите, изглежда, са оказали влияние върху други цивилизации, дори от отсрещната страна на земното кълбо.

— По-точно?

— Например „мая“ или „майа“ е основен хиндуистки философски термин, който означава „произход на света“. На санскрит тази дума се свързва с концепции като „разум“, „магия“ и „майка“. Мая се наричала майката на Буда. В класическата хиндуистка творба „Махабхарата“ Мая е името на най-великият астроном и магьосник. Съкровищникът на прочутото дете фараон на Египет Тутанкамон се казвал Мая, докато в египетската философия терминът „майет“ означава „универсален порядък“. Първата от седемте Плеяди от гръцката митология, дъщери на Атлант и Плейона и сестри на Хиадите, се наричала Мая, също известна като най-ярката звезда в съзвездията Плеяди. Накрая месец май произлиза от името на римската богиня Мая, „Великата“.

Сюзан дълбоко си пое дъх и прокара ръка през късата си кестенява коса. Инженерският ѝ ум попиваше цялата информация и я каталогизираше, за да открие мястото ѝ в загадката, която се опитваше да реши.

— Не ми е ясно обаче какво разбирате под „галактически синхрон“. Говорихме много за смисъла на наблюденията и мястото им във вашата теория, но какво всъщност са постигнали маите или поне са се опитвали да постигнат?

— Галактическият синхрон е обект на многобройни интерпретации. Според една от тях терминът не е свързан с историческо събитие, а с духовно състояние, мисловна нагласа, която кара човек да се стреми към хармония с околната среда и с другите хора, точно както са правили маите и другите древни цивилизации без отпадъците и замърсяването на модерния ни свят. Според тази теория маите са дошли тук, за да ни научат да живеем в мир, в хармония с природата, да постигнем съвършено общество, да използваме науката, за да усъвършенстваме човешкия дух. Едва когато променим начина си на мислене и престанем да се стремим към материалното, човешката раса ще е готова да направи следващата крачка: да придобие способността да се свързва пряко с енергията на лъча, наречен куксан суум, излъчван от хунаб ку, галактическото ядро.

Сюзан си взе ябълка от кошничката и отхапа голямо парче.

— Този енергиен лъч... откъде знаете, че изобщо съществува? Какви други доказателства имате, освен онези рисунки?

— Доказателствата са навсякъде, в научните списания, дори във вестниците. От известно време физиците засичат многобройни плътни лъчи в галактиката. Според учените те са повлияли върху еволюцията ни. В някакъв момент тези лъчи възпламенили гигантска звезда, създали са слънцето ни и после Слънчевата система. Виждате ли връзката? Затова маите ги наричат куксан суум и един професор от Харвард ги определя като доминиращи над динамиката на галактиката. Тази теория предполага, че става въпрос за едно и също, Сюзан. Енергийните лъчи, които според астрофизиците минават през космоса, откакто съществува Слънцето, от около четири и половина милиарда години, минават през самото Слънце, което променя тяхната динамика и състава им. След това окъпват Земята със сияйна енергия и носят живот, който съвременната наука не е в състояние да анализира. Маите

вярвали, че този енергиен лъч носи нови идеи. Докато днешните учени насочват усилията си към анализ на състава на материята и към разделянето ѝ на основни елементи, майте се занимавали с качества, които модерната физика пренебрегва, като емоции и чувства. Докато учените регистрират енергийни лъчи, които влияят върху раждането на звезди и цели галактики, майте засичали енергийни лъчи, които водели до раждането на идеи. Лъчите са едни и същи, само се тълкуват различно. Музиката например не е нищо повече от звукови вълни, които се разпространяват в пространството. Те могат да бъдат регистрирани от машина, която да ги представи в количествен вид. Човек обаче може да чуе същата тази музика и заради нея да преживее емоционална промяна. Ето ви две коренно различни реакции към едни и същи вълни. Искате доказателства за твърденията на майте?

Предизвиквам ви да отворите ума си, все едно че слушате музика, и да видите доказателството, което винаги е било пред вас, само че не сте могли да го разпознаете.

Камерон Слейтър затвори книгите.

— И с това, скъпа Сюзан, боя се, завършва вашият първи урок от съкратения курс по история на древните май. Не забравяйте, че в петък ще имате изпит. — Той се усмихна и отиде да върне книгите на местата им.

Тя запримигва, леко замаяна от красноречивите обяснения и от вродената му способност да застава на катедрата и да излага такива революционни идеи, а после да ги подправя с точно премерено чувство за хумор.

Погледна си часовника. Наближаваше полунощ.

— Нямах представа, че е толкова късно. Имам само още един въпрос и ще ви оставя на мира.

— Няма проблем. Казвайте.

— Какво според вас ще се случи на нула първи, нула първи, нула нула?

Слейтър сведе поглед към пода и се намръщи.

— Добър въпрос. Някои учени смятат, че в деня на пълното изравняване, щом дългото летоброене на майте съвпадне с Григорианското на равнище бактун-хилядолетие, нашите очи и сърца ще познаят изкривеното светоусещане, с което сме живели през петдесетте хиляди години от съществуването на хомо сапиенс.

Всички ще чуем света, който крещи от болка от ужасите, смъртта и страданията на миналите хилядолетия. В този ден ще преживеем духовно прераждане и ще се събудим за пълноценни човешки емоции.

Сюзан не знаеше какво да каже. Очите ѝ отново се плъзнаха по лавиците с древни находки, останки от отдавна изчезнала цивилизация, по глинените съдове, дървените фигури и каменните статуетки, които сякаш криеха отговора на заложения във вируса бинарен код. Но нямаше представа каква е връзката между всичко това и хипотетичните обяснения на Слейтър за събитието в края на хилядолетието.

— Трудно ми е да приложа тези абстрактни идеи към непосредствения ни проблем с вируса, който отброява дните до нула първи, нула първи, нула нула.

— Защото разсъждавате така, както са ви учили от дете. По същия начин са разсъждавали родителите ви и техните родители. Тази теория предполага, че наближава време на промяна, че ще преминем от цивилизация, ценяща натрупването на лично богатство, към нова, ценяща силата на духа, каквато е била тази на майките. Във всеки случай, надявам се, че не приемате тези неща прекалено сериозно.

Тя се усмихна.

— Не се безпокойте.

— Надявам се също, че не ги отхвърляте с лека ръка. Съществуват категорични наблюдения, които потвърждават теорията. Ако ви интересува, мога да ви дам няколко книжлета, които ще ви помогнат да разберете начина на мислене на майките.

— Ще ви бъда задължена.

— Елате да видим какво ще намерим. — Слейтър я поведе по стълбището до един вестибюл и малка стая, пълна с археологически находки. Сюзан спря пред полирана дървена пейка с формата на двуглав ягуар. Детайлите бяха представени великолепно.

— Прекрасна е.

— Нали? — Той седна и ѝ посочи мястото от лявата си страна. — И е много удобна.

Тя се настани до него. Пейката сякаш издигаше горната половина на тялото ѝ и я държеше изправена.

— Имате право — отбеляза Сюзан.

— Заради ъгъла е. Наклонена е точно колкото да изравни гърба ви с ъгъла на хълбоците ви. Маите са били феноменални архитекти.

— Удивително. За какво е служила?

— Това е церемониална брачна пейка. Булката и младоженецът трябва да седят на нея часове наред, докато шаманът изпълнява дълги ритуали, за да слее двойката завинаги. Всъщност ние седим точно както трябва. Мъжът отдысно, жената отляво.

Кой знае защо, Сюзан се изчерви. Камерон се прокашля и рязко се изправи.

— Както и да е — каза ученият и посочи към спалнята. — Струва ми се, че имам няколко книги за митологията и вярванията на маите.

Тя го последва вътре. От двете страни на неоправеното легло имаше книжни лавици. Сюзан забеляза тъмнозелено яке без ръкави с много джобове и ципове, закачено на вратата, която вероятно водеше към банята. Върху поставената наблизко дълга тясна стъклена маса бяха наредени още находки. Под масата се виждаха изтъркани туристически обувки.

— Много ли пътувате? — попита тя. Погледът ѝ попадна върху стара раница с няколко самолетни етикета, повечето от които с имена на държави в Южна Америка.

— Постоянно. Всъщност съвсем наскоро се върнах от Перу. Прекарах един месец в джунглите. Музеят за естествена история в Ню Йорк ме финансира, за да потърся свидетелства за племето иксмацули, далечни братовчеди на инките.

— Един месец в джунглата? Сам?

— С двама местни водачи, макар че когато стигнахме до едно място в планината, не успях да ги убедя да продължат нататък. Останах сам през две от четирите седмици.

Сюзан го погледна иронично. Не бе сигурна дали му се възхищава, или го смята за напълно откачен.

— И с какво се хранехте през тези две седмици?

— С телешка пастърма, но главно от земята. Свикнал съм — рече той, прекалено естествено, за да предизвика никакви съмнения. — Но си струваше. Успях да събера два сандъка артефакти. Музеят подготвя специална изложба през пролетта. — Слейтър приклепна до една от долните лавици.

— Скоро ще пътувате ли пак?

— За Бразилия. Този път с финансовата помощ на Националното географско дружество. Искат да изучавам мамелюките, местно племе от долното течение на Амазонка. Заминавам след две седмици... а, ето ги. — Той извади две малки книги по митология на маите и ѝ ги подаде.

Сюзан разгледа цветните корици.

— Вътре има илюстрации на някои от понятията, за които ви говорих, включително две карти на космоса с разположението на хунаб ку.

— Бяхте много любезен, Камерон. Сега трябва да се върна в службата и да се опитам да осмисля всичко.

— Радвам се, че успях да ви помогна. — Той я изпрати до антрето, където Сюзан си облече палтото.

— Още веднъж ви благодаря — протегна ръка тя. — Скоро ще ви върна книгите.

— Не бързайте. Известно време няма да ми трябват.

— Може ли да ви потърся, ако открия нещо ново?

— Разбира се. — Камерон Слейтър я погледна в очите, пое дланта ѝ и я стисна. — Можете да ми се обаждате по всяко време.

Сюзан се усмихна и излезе. Студеният въздух защита бузите ѝ. Беше се забавила един час, но кой знае защо, ѝ се струваше, че е изтекло много повече време. Тя се вмъкна на задната седалка и докато потегляха, видя, че археологът продължава да стои на прага. За миг ѝ се стори, че вече не се чувства самотна.

Сюзан затвори очи. От умората, както и от сложните връзки с маите я болеше глава и положението стана още по-лошо, когато се замисли за убитите служители на местния интернет-доставчик. Това още повече объркваше нещата.

„Кой се интересува от информацията ми? Дали някой друг не се опитва да разбере този компютърен вирус, освен Бюрото и хакерите, с които се свързах?“

Тя се прозя. Не можеше да се съсредоточи. Внезапно реши да не се връща в централата на ФБР и помоли телохранителите си да я откарат вкъщи. Щеше да се наспи и да започне свежа на сутринта. В такава състояние Трой Рийд нямаше да има никаква полза от нея.

Специален агент Гонзалес се обърна.

- Сигурна ли сте, че искате да се приберете?
- Ако не поспя, ще се наложи да ме откарате в болницата.

Антонио Строк свали слушалките и ги изключи от лазерното устройство върху тухлената ограда на двора. Вибрациите на стъклените врати му бяха осигурили отлична честотна реакция, което му даде възможност да чуе по-голямата част от разговора.

Той се върна в паркираната отгатък улицата кола. Селина го чакаше зад волана.

— Да вървим. Проследи я.

— Научи ли нещо, hermano? — попита сестра му. Мракът скриваше иберийско-славянското ѝ лице. Тя подкара към пресечката, зави и заобиколи от другата страна тъкмо навреме, за да зърне задните светлини на спрелия на ъгъла автомобил на ФБР.

— Много неща — отвърна Строк, като наблюдаваше колата на Бюрото. Трябваша му няколко минути, за да обмисли спокойно удивителния разговор, който бе чул.

— Е — рече Селина, — търсещата програма на Кървавата брадва е отвела Бюрото до точното място, така ли?

— Така изглежда. Явно само този Ханс има достатъчно опит, за да стигне до корена на проблема.

— В такъв случай...

— Трябва да се доберем до него преди да продължи да помага на ФБР.

— Но той е в затвора.

Строк си спомни за информацията от дискетите. Кървавата брадва излежаваше доживотна присъда. Но това не означаваше, че е недостижим. Бившият руски офицер работеше с клиенти от различни страни. Всички те разчитаха на инфраструктура от информатори, мнозина от които на държавна служба, включително в министерството на правосъдието, управляващо системата на федералните затвори в Съединените щати.

— Винаги има начин — отвърна той и взе клетъчния си телефон. — Продължавай да ги следиш. Аз ще направя заявката и ще предлага щедро възнаграждение. Ще видиш, че ще се изтрепят да я изпълнят.

ГЛАВА 9

001001

15 декември 1999 г.

Вашингтон

Сюзан Гарнет шофираше в центъра на Вашингтон. Усещаше аромата на афършейва на съпруга си, чувстваше присъствието му в буса, чуваше песента на Ребека на задната седалка. Видя знака за отбивка от магистралата и включи мигача, също както безброй други утрини, намали скоростта и пое по рампата, която се спускаше надолу към улицата. Погледът ѝ попадна върху скоростомера, заковал на шейсет и пет, обичайната ѝ скорост. После задната броня на автомобил изпълни предното стъкло. Първият удар дойде внезапно и усещанията ѝ се сляха с писъците на Ребека. Времето като че ли забави ход, въздушната възглавница се изду и тя заби лице в нея въпреки предпазния колан. После полетя назад и удари глава в облегалката. Започна шеметно въртене, светът потъна в неясна мъгла, от разбития радиатор съскаше пара, дъщеря ѝ пищеше, Том ѝ викаше да се държи здраво. Макар че всичко продължи само една-две секунди, времето сякаш се удължи до безкрайност, умът ѝ поглъщаше всяка гледка, всеки звук, всяка миризма. После втори удар спря въртенето и полетяха през мантинелата. Писъците и виковете се усилиха. Том протегна ръка, за да я докосне за последен път, последен допир на кожата му до нейната преди сблъсъка, преди покривът да смаже главата му, преди бетонът да спре падащата кола и да превърне енергията ѝ в убийствена сила.

Последва мрак, заместен от болка, мъчителна, нетърпима болка, която от време на време изчезваше. Отначало тези периоди ѝ носеха облекчение, но после я ужасяваха, караха я да се чуди дали не е умряла. Болката означаваше, че все още е жива, и тя полагаше всички усилия да я върне в тялото си отнякъде, защото това означаваше надежда, възможност отново да види любимите си същества. И болката се връщаше, по-силна отпреди, всепоглъщаща, непоносима. Но Сюзан я посрещаше с радост. След това се събуди и научи за смъртта на семейството си, за погребението, на което не беше

присъствала, за сбогуването, което съдбата ѝ бе отнела. Плака дял следобед и следващата седмица, и по-следващата, докато подутите ѝ очи не пресъхнаха и докато мъката ѝ не се превърна в гняв, а гневът — в непреодолимо желание за възмездие, да отмъсти за тях, да почете паметта им, да придаде някакъв смисъл на тленните останки, заровени под вледенената пръст на северна Вирджиния.

Озова се на заснежено гробище, седнала в инвалидна количка. Тялото ѝ беше сглобено с достатъчно титан, за да задейства детектори за метал от километър и половина. Бе настояла да го направи сама. Сестрата стоеше до дърветата над безкрайните редове надгробни паметници. С треперещи ръце, с посипани със сняг две рози в скута си, тя въртеше колелата сред гранитните плочи, бележещи мястото на вечен покой на толкова много различни имена, толкова много непознати, всички завинаги свързани с любимите ѝ. После стигна до два нови мраморни камъка, сив и бял, един до друг, с гравирани имена, които приковаваха очите ѝ и караха света да се върти. Дълбоко в нея оживя демон, бързо набра сила, заизмъква се от най-мрачните кътчета на душата ѝ и стигна до гърлото ѝ като буца горещи въглени; пареше я, издаваше сърцераздирателен вой, гневен писък, отчаян вик на отчаяна жена.

Подгизнала от пот, Сюзан скочи от леглото, внезапно осъзнала, че всичко е било сън. Тя дълбоко си пое дъх и впери очи в мрака на спалнята.

После погледна будилника на нощното шкафче.

Наближаваше шест сутринта.

Беше спала почти седем часа, истински лукс в сравнение с последните няколко дни.

Сюзан запримигва, за да прогони спомените от гробището и да изхвърли кошмара от главата си. Избърса потта от челото си, стана, отиде в кухнята, взе си бутилка студена кола и се загледа в звездното небе през прозореца на апартамента си на петия етаж, докато не се успокои и пулсът ѝ не се нормализира. После си съблече нощницата, влезе в банята и спря пред огледалото, за да огледа фигурата си, все още стройна въпреки трийсет и петте ѝ години. Гърдите, коремът и краката ѝ бяха запазили твърдостта си благодарение на няколкото часа седмично, които прекарваше в спортната зала на ФБР. Правеше го не заради външния си вид, а просто защото упражненията бяха едно от

малкото неща, които наистина я караха да се чувства добре, напомпваха я с достатъчно енергия, за да посрещне иначе ужасните си дни.

Тя влезе във ваната и внезапно осъзна, че вече не изпитва желание да сложи край на живота си. Тъкмо обратното, с нетърпение очакваше да използва усъвършенстваните търсеци програми, които Ханс Кървавата брадва вече трябваше да ѝ е пратил.

„Какво става с мен? Защо е тази промяна? Наистина ли вече преживявам смъртта им? Ами постоянният кошмар?“

След като изсуши косата си с хавлия и си облече чисти дънки и пуловер, Сюзан включи ноутбука си, стартира имейл-програмата и прегледа пощата си. Вниманието ѝ незабавно привлече имейлът от Кървавата брадва.

Тъкмо се канеше да го отвори, когато получи съобщение, че hansb@haynes.gov иска да разговаря с нея в Интернет.

hansb@haynes.gov:	Току-що видях, че си в мрежата. Получи ли файла?
sgarnett@fbi:	Ти изобщо ли не ставаш от компютъра?
hansb@haynes.gov:	Какво друго да правя?

Сюзан поклати глава.

sgarnett@fbi:	Още не съм го прочела. Бива ли го?
hansb@haynes.gov:	Страхотен е и е готов за действие. Миризмите вече са мутирали и създават индивидуални кодове, които отговарят само на един следотърсач. Истинско произведение на изкуството.

„Сто на сто“ — загледана в цветния екран, си помисли тя. Дълбоко в себе си преценяваше вероятността Кървавата брадва или да е автор на вируса, или да го използва, за да постигне някаква, тайна цел.

sgarnett@fbi:	Нещо особено, което трябва да зная?
hansb@haynes.gov:	Не. Просто стартирай програмата като предишната. Тя автоматично ще започне да се самовъзпроизвежда и копията ще се закачат за вирусите царици. Можеш да пуснеш следотърсачите след блокирането и да видиш къде ще те отведат.
sgarnett@fbi:	Ами ако резултатът е същият като снощи?
hansb@haynes.gov:	Тогава със сигурност ще знаеш произхода на вируса. Като стана дума за това, провери ли мястото със сателитите?
sgarnett@fbi:	В службата вече би трябвало да ме очакват няколко снимки.
hansb@haynes.gov:	Чудесно. Съобщи ми какво си видяла. Междувременно аз ще продължавам да работя по онази част от вируса, която не отговаря на нищо. Все още ми прилича на случайна бинарна последователност.

Сюзан си спомни за кода, който не бе успяла да преведе и който щеше да се изпълни на 01.01.00. Предния ден го беше пратила на

Кървавата брадва с надеждата, че той ще успее да го разшифрова.

sgarnett@fbi:	Разбра ли някоя друга част?
hansb@haynes.gov:	Не. Костелив орех. Ще ти съобща, ако открия нещо. Вече трябва да свършвам. Време е за закуска.

Тя прекъсна връзката, прегледа пощата си и качи написаната на С-плюс програма, съдържаща усъвършенстваните „следотърсачи“ и „миризми“. После я провери в изолирана директория и проследи как „мирисният“ код заразява файловете. За разлика от предишната, тази „миризма“ мутираше всеки път, когато се възпроизвеждаше. Сюзан зареди „следотърсачите“, които също се самовъзпроизвеждаха като самия вирус, но вместо да атакуват случайни файлове, търсеха специфичните си „миризми“. Поради близостта им, те незабавно започнаха да „лаят“ и за хилядна от секундата се сляха в една точка.

Сюзан реши, че кодът изглежда готов, и го пусна в Интернет. След това изключи компютъра. Започваше поредният дълъг ден.

Ханс Кървавата брадва търпеливо стоеше на опашката в тесния слабо осветен коридор, водещ към столовата. Понякога се налагаше да чака час или дори повече в зависимост от броя на сбиванията, които забавяха нещата. Сега беше ред на групата от неговия блок, стотина души, повечето излежаващи от двайсетгодишни до доживотни присъди.

Някой го перна по главата.

— Какво искаш бе?! — Кървавата брадва се завъртя.

— Я трай, кретенче.

Ханс се намръщи и заразтрива тила си. Очевидно едрият афроамерикански пазач особено го харесваше. През първата седмица тук бе научил, че пазачът е изгубил банковите си спестявания заради предизвикан от хакер компютърен срив.

— Да, господине — измърмори Ханс.

— Имаш посетител, кретенче.

— Кой?

— Не знам. Хайде тръгвай.

— Ами закус...

Пляс.

— Добре де, стига вече!

Якият пазач го преведе през блока по дълъг, усвоен и мрачен коридор, от двете страни на който имаше двуместни килии, всички с умивалници и тоалетни, които често се задръстваха и издаваха отвратителна смрад. Излязоха през дебелата метална врата в дъното на коридора.

— Ама залата за свиждане не е натам — обади се хакерът.

— Млъквай, кретенче. Това не ти е случаен посетител. Продължавай да вървиш.

Кървавата брадва се подчини и влезе в склада, свързан с кухнята. И в същия момент по тила го удари нещо тежко и светът потъна в мрак.

Главният вход на затвора и залата за свиждане гледаха на север. Откъм юг районът беше заобиколен с двойна ограда от телена мрежа. Помежду им имаше чакълена пътека, по която обикаляха добермани. До главната кухня и складовете можеше да се стигне само през един портал. Използван предимно от камиони с провизии, той не се охраняваше сериозно. Никой не се усъмни в синьо-златистия камион за млечни продукти, защото пристигането му се очакваше. Двойните врати се отвориха и дежурните махнаха на водача да влиза. Както обикновено, той се насочи към товарната рампа зад кухнята. Преди да потегли обратно, двама пазачи натовариха в каросерията голям сандък и го покриха с брезент. Един от тях бе афроамериканецът. Този ден той щеше да забогатее с двайсет хиляди долара — четири пъти повече от парите, които беше изгубил заради хакерския удар.

— Какво?! — възкликна невярващо Сюзан Гарнет.

— Изчезнал е, госпожо — отвърна заместник-директорът на „Хейнесвил“, Сюзан току-що се бе обадила, за да си уреди нова среща с Кървавата брадва.

Тя притисна слушалката до ухото си. Обедното слънце блестеше в ясното небе над Вашингтон.

— Изчезнал ли? Как? Кога?

— В момента се опитваме да разберем. Случило се е по някое време сутринта. Нямало го е по време на проверката след закуска. Тогава установихме, че не е на територията на затвора.

— Това е... невероятно. Не мога да повярвам!

— Преди час обявихме издирване във Вирджиния. Повикахме маршалската служба на Съединените щати. Надяваме се да го открием през следващите двайсет и четири часа.

— Имате ли някакви следи?

— Неколцина затворници твърдят, че един от пазачите го отвел от опашката за закуска, защото имал посетител. Тогава са го видели за последен път.

— Ами пазачът?

— Мъртъв е, заедно с още един. И двамата са застреляни в тила.

— Застреляни ли?

— Да, госпожо. Точно от външната страна на южната ограда. Открихме ги преди два часа.

— И никой не е чул изстрелите?

— Полицията е на местопрестъплението. Още не са ни съобщили никакви подробности.

Тя го помоли да се свърже с ФБР, ако установят нещо, благодари му и затвори. После се замисли какво би могло да означава бягството на Кървавата брадва. Дали го беше направил сам, или му бяха помогнали? Можеше ли по някакъв начин да се е възползвал от достъпа си до компютър, за да избяга от затвора? От сделката им бяха минали едва четирийсет и осем часа. Наистина ли бе чак такъв гений?

В този момент в кабинета ѝ влезе Трой Рийд. Имаше свежия вид на човек, който се е наспал както трябва. Носеше тъмен панталон, колосана бяла риза и червено-кафява вратовръзка.

— Какво ново?

— Няма да ти хареса. — Сюзан му разказа.

— Смяташ ли, че това има нещо общо със снощната касапница в местния интернет-доставчик?

Сюзан поклати глава.

— Не зная какво да мисля. Първо се съгласява да ни помогне и с негова помощ стигаме до най-необичайното място на Юкатан. Следват убийствата в интернет-доставчика. После започвам да търся нещо за майте и откривам няколко невероятни съвпадения между блокирането на компютрите и тази древна цивилизация. И сутринта, след като проведохме кратък разговор в Интернет и всичко ми се стори нормално, той просто изчезва, като оставя след себе си двама убити пазачи и един милион въпроси. А междувременно не сме постигнали никакъв напредък с вируса.

— Чак пък никакъв!

— Абсолютно никакъв. Положението е дори още по-лошо. Имам адски гадното предчувствие, че Кървавата брадва през цялото време ни е разигравал. Мисля, че вирусът или е негов, или го е използвал, но не за да си осигури по-приятно изкарване в затвора, а за да избяга.

— Въпреки всичко по един или друг начин трябва да се справим с вируса, с или без негова помощ.

— Абсолютно — отвърна тя, върна се при лаптопа си и отвори последния код на хакера — усъвършенстваните „следотърсачи“ и „миризми“. — И най-добрият начин да започнем отначало е внимателно да използваме програмите му.

— Ами Кървавата брадва?

— Честно казано, не ми пука какво ще се случи с него. Ако е избягал, маршалската служба все някога ще го залови. Междувременно след по-малко от осем часа предстои поредното блокиране, а аз изобщо не съм готова.

— Ще успееш ли?

— Не мога да си позволя да не успея.

Антонио Строк наблюдаваше как сестра му зашлевява мършавия хакер през лицето. Беше четири следобед и не можеше да чака повече, за да получи информацията. Властите вече отдавна бяха установили изчезването на хакера и сигурно го издирваха. Макар че бе направил всичко възможно, за да прикрие следите си, и бе очистил свидетелите, Строк бе оцелял в този бизнес единствено благодарение на извънредната си предпазливост. Освен това беше платил над петдесет хиляди долара, за да отвлече този човек от затвора и да го докара в тайната квартира — изоставена сграда във вашингтонските предградия. Двама въоръжени мъже пазеха стълбището на порутената тухлена постройка, някога представлявала оживен банков център, а Антонио и Селина бяха довели изпадналия в безсъзнание хакер в един празен офис на петия етаж.

Ханс Кърватата брадва седеше на стол по средата на стаята със завързани на гърба ръце. Над главата му висеше електрическа крушка. Той запримигва към похитителите си.

— Кой... какво искате?

— Информация — отвърна международният терорист, взе стол и седна пред него.

— Ин... информация ли? Каква информация?

— За контролиране на вируса.

— За контролиране ли?

— Точно така — потвърди Строк. Контролирането на вируса означаваше власт и неговият клиент беше готов да плати щедро за нея.

— Не разбирам...

Селина силно го удари.

— Моля ви... не ме бийте — изпъшка той. От ъгълчето на устата му се стече струйка кръв. — Аз съм просто затворник... аз...

Тя пак го зашлеви през лицето.

— Не лъжи, puto! Иначе ще ти отрежа топките. — И извади нож и му показа дългото стоманено острие.

Брадатият хакер пребледня, очите му се разшириха от страх.

— Знаем всичко за твоите проследяващи алгоритми и за сделката ти с ФБР, така че престани да се преструваш — каза Строк.

— Аз... Аз помагам на Сюзан Гарнет да открие произхода на вируса.

— Известно ни е — отвърна Антонио. Сестра му заобиколи стола и застана зад гърба на пленника. — Какво друго?

— Първият алгоритъм ни отведе на полуостров Юкатан.

— И?

— И написах по-усъвършенствана програма, за да се уверим, че проследяващият алгоритъм не е бил заблуден от вируса.

— И?

— Това е всичко.

Селина го хвана за брадичката изотзад, силно дръпна главата му и притисна острия нож към опънатата кожа на шията му, точно под адамовата му ябълка.

— Казах ти да не ни лъжеш, рито! — изсъска тя и наведе лице само на сантиметри от неговото. — Стига си ни разигравал!

— Безполезно е да се съпротивляваш — прибави Строк.

— Ще ни кажеш всичко, което ни интересува, зависи само колко болка си готов да изтърпиш преди да пропееш. Добре, кажи ни сега как толкова съвършен вирус може да идва от толкова отдалечено място.

Селина го пусна. Хакерът се закашля, пое си дъх, отново се задави и запримигва. Тя рязко го хвана за слабините.

— Ако не чуя нещо интересно, ще започна да стискам.

Кървавата брадва сведе поглед към острите нокти между краката си.

— Не бях съвсем искрен с ФБР — каза той, като местеше очи от слабините си към жената.

Строк наблюдаваше действията на сестра си почти развеселено.

— Онези копелета ме хвърлиха в затвора и специално наредиха да не ме допускат до компютър — продължи хакерът. — Разбирате ли какво означава това? Предпочитах да ме екзекутират, вместо да не мога да влизам в Интернет, да пиша кодове. Това е моят живот! Онези свини ми го отнеха и едва когато имаха нужда от мен, дойдоха и ми предложиха сделка.

— Значи си им дал първата версия на проследяващата си програма — рече Строк. — Но с малка промяна.

— Точно така. Прибавих малко отклонение към координатите, съобщавани от „следотърсачите“, за да се позабавлявам с тия копелета и да ги разсея, докато кача няколко мои стари програми и пусна вирус, с който по-късно да ги накарам да си платят.

Строк даде знак на Селина да се отдръпне, приклепна пред Кървавата брадва и впи поглед в очите му.

— Да пуснеш вирус, с който по-късно да ги накараш да си платят ли? Ами вирусът, който всеки ден блокира компютрите? Той откъде е дошъл?

Хакерът сви рамене.

— Нямам представа. Не е мой, макар че програмата, която сутринта пратих на ФБР, би трябвало да им помогне да го засекат. Изтрих отклонението. Новите „следотърсачи“ и „миризми“ ще им дадат действителните координати, които би трябвало да попаднат някъде в юкатанската джунгла, защото отклонението не беше голямо. Исках само да ги задържа за известно време, докато собственият ми вирус плъзне из целия Интернет в очакване на сигнала ми, за да удари... но нямах възможност да го пусна. Щях да го направя след закуска, но ме отвлякохте. — Той сбърчи лице.

— Знаеш ли каква е целта на вируса от джунглата?

— Нямам представа... честно. Аз само създадох проследяващите програми. Не съм им нареждал къде да идат, освен онова малко отклонение.

Строк погледна Селина. Ако хакерът казваше истината — а скоро щяха да разберат, — единствената им информация бе, че вирусът идва от полуостров Юкатан и че според разговора на Гарнет със Слейтър има нещо общо с майките.

Оставиха Кървавата брадва сам и отидоха да поговорят в съседната стая.

— Няма да е толкова просто — отбеляза Селина. — Ще се наложи да усилим електронното наблюдение на Сюзан Гарнет, за да видим къде ще я отвеждат новите „миризми“.

— Ами ако накараме хакера да направи същото тук? — Той си погледна часовника. До блокирането на мрежите оставаха повече от три часа. — Можеш да му уредиш компютър, нали?

— Мога, но му нямам доверие. Какво ще му попречи да ни метне, също както е измамил Бюрото? Няма начин да следя работата

му. Хакерите са странно племе, hermano. Могат да постигнат много повече от средния програмист със същия брой удари по клавишите. Вместо да пусне програмата по следите на вируса, това копеле спокойно може да прати и съобщение във ФБР за отвличането си. За минути ще ни открият по телефонната връзка и още преди да се усетим, сградата ще бъде обкръжена от ченгета.

— Какви други възможности ни остават?

— Почти никакви.

— Тогава каква полза от него?

— Трябва да проверим дали лъже. Освен това...

Строк кимна.

— Добре тогава. Направи каквото трябва. Междувременно аз отивам да установя нов наблюдателен пост.

Сюзан Гарнет имаше опит с разшифроването на чужди компютърни кодове. Беше започнала още в Харвард, когато специализираше компютърно инженерство. После кандидатства за асистентско място във факултета и получи незавидната работа да превежда програми от един език на друг, обикновено от Паскал или Фортран на С-плюс, в рамките на програма за модернизиране. Тази задача изискваше не само да познава много езици, но и да проявява огромно търпение, докато разглобява старите програми на съставни части, за да разбере целта им и да може да ги пренапише на С-плюс. Продължи да се занимава с това и докато пишеше магистърската си теза по компютърни науки в Йейл и по-късно като консултант за две местни банки, които искаха да осъвременят софтуерните си бази данни. Докато работеше върху доктората си по компютърни алгоритми, тя даваше подобни консултации на „Хъниуел“ и „Сименс“.

Сега Сюзан изпълняваше подобна задача: пресяваше хиляди редове, търсеше, проучваше, анализираше, също както през по-голямата част от кариерата си. Само че този път не за да направи превод на друг език, да модернизира дефектирал софтуер или да усъвършенства контролна система. Днес тя правеше дисекция на сложна С-плюс програма, за да открие свидетелства за измамата на Кървавата брадва.

Първо прегледа оригиналните алгоритми на „следотърсачите“ и „миризмите“, които хакерът ѝ бе дал преди два дни. След като провери краткия код на „миризмата“, чиято цел беше да се закачи за вируса царица в секундите преди и след блокирането, Сюзан отвори кода на „следотърсача“ и сбърчи чело. Кървавата брадва не бе спазил правилата за програмиране и в резултат структурата не вървеше гладко. Вместо това софтуерът прескачаше от място на място в зависимост от стойностите на някои променливи величини, включително съответното физическо местоположение на „следотърсача“ в Интернет, предишното му местоположение, очакваното следващо местоположение според последните известни

координати на най-близката „миризма“ и най-бързия път до нея. Алгоритъмът лъкатушеше сред тези променливи и постоянно променяше курса си, за да проследи „миризмата“ до източника на вируса.

На пръв поглед кодът действаше според програмирането, но Сюзан си имаше работа с хакери достатъчно отдавна, за да търси тънкости и дребни аномалии, обикновено пренебрегвани от средния програмист. Основното тяло на програмата се състоеше от проследяваща част, която изчисляваше променливите, и информативен сектор, в който се кодираха координатите на вируса преди да бъдат пратени на нея. В този сектор имаше уникален кратък код, пращан заедно с окончателното съобщение — „ляят“ — и бележеш произхода на вируса, резултат от милиони повторения, извършени от проследяващата част. Тя му обърна специално внимание, защото смяташе, че Кървавата брадва може да го е променил, за да я заблуди и да я накара да си мисли, че вирусът произхожда от Тикал.

Докато нахвърляше същността на кода в бележника до лаптопа си, влезе Трой Рийд.

— Все още няма информация за Кървавата брадва — съобщи той и седна. — Нещо ново при теб?

— Не съм сигурна — отвърна Сюзан и посочи екрана. — Това е секторът, който генерира окончателните координати на вируса.

— Които сочеха към Тикал, нали?

— Да. Ето как действа.

```
ROUTINE ADJUST  
IMPORT ADJUST1, ADJUST2  
LONG = LAST_LONG + ADJUST1  
LAT = LAST_LAT + ADJUST2  
CALL MESSAGE LONG, LAT
```

— Новата географска дължина и ширина на вируса се изчислява чрез въвеждане на промени според последното местоположение на „миризмата“, закачена за вируса царица. ADJUST1 и ADJUST2 бележат разликата между последното и новото местоположение в градуси, минути и секунди и по този начин дават точното

местоположение с отклонение до три метра. Щом се въведат промените и променливите величини, дължината LONG и ширината LAT се прехвърлят в операцията MESSAGE и програмата ги праща право при мен.

Сюзан натисна клавиша PAGE DOWN, премина към операцията MESSAGE, прочете C-плюс кода и написа:

```
ROUTINE MESSAGE
IMPORT LONG, LAT
RLOGIN SGARNETT@FBI.GOV
PASSWORD *****
FTP LONG
FTP LAT
LOGOFF
RETURN
```

— Всъщност е съвсем елементарно — каза Сюзан. — Просто взима последните координати, свързва се с моя адрес и ми ги праща. После прекъсва връзката. Имам скрипт, който автоматично чете имейлите и нанася информацията на картата ми. FTP е команда на Юникс за прехвърляне на файл от едно място на друго.

— Не виждам нищо нередно — намръщено отбеляза Рийд.

— На пръв поглед наистина е така — съгласи се тя. — Но забравяш за интервалите отдясно на променливата. Забеляза ли интервала между LONG и запетаята? Ето, виж.

И тя пусна тази част от кода в програма, която откри интервалите, неизползвани за действително разделяне на команди и данни, и ги отбеляза със знака \$.

```
ROUTINE MESSAGE
IMPORT LONG$, LAT$
RLOGIN SGARNETT@FBI.GOV
PASSWORD *****
FTP LONG$
FTP LAT$
```



```
LOGOFF  
RETURN
```

— Сега да видим интервалите при въвеждането на промените.

```
ROUTINE ADJUST  
IMPORT ADJUST1, ADJUST2  
LONG = LAST_LONG + ADJUST1  
LAT = LAST_LAT + ADJUST2  
CALL MESSAGE LONG, LAT
```

— Няма излишни интервали — отбеляза Рийд.

— Това означава, че тази част наистина си върши работата както трябва и променя местоположението, докато вирусът пътува из Интернет. Но не прехвърля резултата от изчислението.

— Вместо това получаваш стойностите, записани в променливите LONG\$ и LAT\$.

— Сега ще видим къде се генерират тези стойности.

Тя потърси в кода на „следотърсача“ съответствия на LONG\$ и LAT\$. Това я отведе към друг сектор:

```
ROUTINE 586RH  
IMPORT ADJUST1, ADJUST2  
LONG$ = LONG + OFFSET1  
LAT$ = LAT + OFFSET1  
CALL MESSAGE LONG$, LAT  
RETURN
```

— Копелето му гадно — изсумтя Сюзан. — Просто ни е разигравал, прибавял е допълнителна стойност към координатите, за да не ни позволи да стигнем до точното място.

— Логично е — отвърна шефът ѝ и посочи течнокристалния екран. — Взима вярната дължина и ширина и ги събира с постоянно

число. На пръв поглед „следотърсачите“ и „миризмите“ като че ли си вършат работата и проследяват вируса, само че окончателните координати не са точни. Можеш ли да откриеш числото?

Сюзан прехвърли страницата надолу и кимна.

— Ето го. Разликата с действителните координати е осемдесет километра, което означава, че мястото пак е в джунглата Петен.

— Блестящо — рече Рийд. — Но и озадачаващо. Не може да не е знаел, че в крайна сметка ще проверим кода му и ще открием измамата. С това е рискувал да му отнемем достъпа до компютър. Защо?

Сюзан си погледна часовника. До следващото блокиране оставаше един час. Над столицата вече се спускаше сумрак. Мътно оранжеви и златисти отблясъци обливаха тъмносиньото небе и хвърляха по сградите и паметниците поразителни багри преди да изтлеят и да отстъпят мястото си на сивкавата светлина на уличните лампи.

Тя гледаше всичко това, но в мислите си виждаше Кървавата брадва и най-после разбираше действителния му мотив да се съгласи на сделка.

— Печелил е време — каза тя накрая.

— Време ли?

— За да избяга. Знаел е, че все някога ще разкрием плана му, но едва след като се измъкне от затвора. И ние се хванахме. По дяволите!

— Ами програмата, която ти е пратил сутринта, онази, която ти вече пусна в Интернет, за да засечеш вируса след блокирането?

Тя се върна при лаптопа си и през следващите трийсет минути анализира новата програма, която в общи линии се основаваше на предишната. Тази последна версия на „следотърсача“ изглеждала чиста. Разбира се, имаше вероятност Кървавата брадва да е вкарал елемент, за който Сюзан нямаше представа. Но трябваше да е нещо абсолютно революционно, защото тя по никакъв начин не можеше да го открие.

— Изглежда наред — каза тя накрая и за пореден път си погледна часовника. — Но пък с Кървавата брадва никога не можем да сме сигурни. За всеки случай прибавих към програмата още една операция. Ако ни е измамил, след петнайсет минути ще разберем.

Както очаквах, точно в 20:01 екранът замръзна за седемнайсет секунди. Когато системата отново оживя, Сюзан стартира новата версия на „следотърсачите“, които се втурнаха след закачените за вирусите царици „миризми“ и се сляха на юг при същия сателит на „Хюз“, сочещ към точка на полуостров Юкатан.

— Пак ли! — изохка Сюзан.

— Чакай, чакай — спря я Рийд. — Виж координатите. Този път са различни от снощните.

Тя погледна новата дължина и ширина.

— Като че ли е на запад от Тикал... на около осемдесет километра. Странно. — Сюзан набра няколко команди и на екрана се отвори нов прозорец.

— Това е координатната последователност от „следотърсача“. А това е резултатът от програма, която закачих за десет процента от „следотърсачите“, за да проверя данните им, в случай че Кървавата брадва е решил да ни изиграе нов номер. Получени са четирийсет и пет съобщения.

— Сливат се на юг — отбеляза Рийд.

— Точно като резултатите на моята карта.

— Това означава ли, че този път координатите са верни? Оттам ли е дошъл вирусът?

Сюзан вдигна рамене. Не знаеше какво да мисли. Кървавата брадва майсторски всяваше неувереност в чистата логика на компютърния софтуер и я караше да се съмнява в истинността на резултати, които иначе би приела за даденост.

— Според разговора ти с археолога от Джорджтаунския университет — продължи Рийд — в тези странни явления има много паралели, които не могат да се пренебрегнат.

Тя тежко въздъхна и прокара ръце през кестенявата си коса.

— След като собствената ми програма ни отвежда на същото място, вече не зная на какво да вярвам.

— Какво е това? — попита Рийд и посочи долната част на екрана. — Последните координати ми се струват странни.

Сюзан прочете числата от съобщение № 46, пратени след сливането на „следотърсачите“.

— Имаш право. Би трябвало да са само четирийсет и пет съобщения. Освен това тези числа не са дължина и ширина. По-скоро

приличат на... По дяволите!

Тя бързо отвори уебстраницата на Американското астрономическо дружество и използва тяхната интерактивна карта на вселената, за да локализира точката в космоса, посочена от последните координати.

В гърлото ѝ заседна буца. Сюзан взе една от книгите, които ѝ бе дал Камерон Слейтър, прелисти страниците и откри рисунката на космоса, направена от древните май.

— О, Господи, трябва да се обадя на Камерон! Това е... невероятно! — На рисунката бяха представени същите две звезди, за които беше споменал археологът. Тя си спомни за куксан суум, пъпната връв, свързваща Земята с хунаб ку, галактическото ядро. — И това не е номер на Кървавата брадва. Това е резултатът от собствената ми програма.

— Това ли е мястото, за което сте разговаряли с професора?

Сюзан кимна. Значението на откритието ѝ я вледеняваше.

Рийд се изправи.

— Ако всичко това е вярно... Боже Господи, трябва да се свържа с директора. Има вероятност някой да се опитва да установи контакт с нас.

Мрак обгръщаше контейнерите за смет зад ресторанта, отдалечен на километър и половина от Белия дом. Плъхове се хранеха с останки, които само допреди няколко часа бяха представлявали произведения на кулинарното изкуство, и писукането им се смесваше с музиката, тътнеца от клуба в съседната пряка.

Зловонието прииждаше на вълни към младежа, който работеше като помощник в кухнята. Той мъknеше чувал към най-близкия контейнер — работеше нощем, за да се издържа. Изведнъж студентът замръзна. Догади му се. От контейнера стърчеше човешка ръка и един плъх я гризеше. Младежът се надигна на пръсти и видя и човешко лице. Друг плъх се бе напъхал в очната кухня и опашката му стърчеше навън.

Младежът заотстъпва, притисна ръка към устата си, преви се и повърна. Сълзи замъглиха очите му. Опита се да извика за помощ, но нова конвулсия изхвърли остатъка от вечерята през устата му. Някак успя да се домъкне обратно в ресторанта и двама сервитьори му помогнаха да отиде в офиса на управителя, откъдето повикаха полицията.

ГЛАВА 10

001010

16 декември 1999 г.

Северна Гватемала

Хеликоптерът летеше на юг високо над безкрайните горещи влажни джунгли. Величественият зелен океан, тук-там разкъсан от реки и кристални езера, се сливаше с пламтящия хоризонт, където аленото слънце изчезваше зад вулканичните планини и хвърляше сенки над варовиковия шелф на полуостров Юкатан.

Лъскавата машина се носеше над земя, обвеяна в много легенди, земя, в която се бяха развили и загинали едни от най-великите световни цивилизации и която започваше с ниска храстовидна растителност в северната част на полуострова, продължаваше към низините на Нетен и буйните джунгли и стигаше до бреговете на Тихия океан.

Дълбоко под естествената закрила на тази изобилстваща от диви животни тропическа гора маите преди много векове бяха развили сложна математика, бяха начертали точни карти на височините, бяха създали единствената истинска писменост в двете Америки, бяха измервали времето с прецизността на днешния Григориански календар и бяха изградили огромни градове с удивително архитектурно съвършенство и хармоничност. Тази вълшебна земя, изпълнена с легендарни храмове и дворци, белязана от хода на времето с наследство от камък и йероглифи, беше свидетел на циклите на възход и упадък, характеризирали маите, вярващи във въздействието на космоса върху човешките идеи, върху самата същност на човешкия живот. В съответствие с тези вярвания в джунглата бяха възниквали градове-държави, бяха се издигали високо над дърветата, бяха се извисявали към небесата. Докато в Европа все още бяха царели Тъмните векове, в тези джунгли бяха процъфтявали градове като Паленке, Копан, Чичен Ица, Тикал и Уксмал, изсечени от варовикови блокове, за да се превърнат в поразителни архитектурни шедеври.

„Юкатан. Земя на пуйки и елени.“

Камерон Слейтър си спомни името, което майте бяха дали на тази земя заради многобройния дивеч.

Той се любуваше на останките от този легендарен свят, докато хеликоптерът на военноморските сили на САЩ се носеше над древните руини и хвърляше сянката си над храмове, каменни дворове и стръмни пирамиди като майски крилат бог, дошъл да вземе човешкото си жертвоприношение преди да изчезне в отвъдното над сребристите потоци и зелените върхари. Хеликоптерът лъщеше под гаснещите кървавочервени лъчи на залязващото слънце.

Камерон се обърна към Сюзан Гарнет, свита на кълбо в ъгъла на товарния отсек. Беше заспала малко след като кацнаха да заредят гориво на един военноморски кораб в Мексиканския залив. Ученият се бе удивил, че Сюзан е способна да спи по време на тежкото пътуване и при силния шум на двигателя, но бившата университетска преподавателка очевидно бе изтощена от денонощното напрежение през последните няколко дни след първото блокиране на голяма част от компютърните системи в света.

Той погледна към официалния им ескорт в този отдалечен район: осем „тюлена“ от военноморската база във Върджиния Бийч, един от двата тренировъчни лагера на частта им, както му беше обяснил взводният командир лейтенант Джейсън Лобо. Тюлените бяха будни и се взираха в далечината. Боядисаните им лица се сливаха с камуфлажните униформи. Войниците приличаха на зелени статуи и не проявяваха нито възбуда, нито страх, просто с професионално безпристрастие очакваха началото на акцията. Хладнокръвието им му подейства успокояващо.

Сюзан и Камерон носеха същите камуфлажни костюми, но се бяха отказали от маскировъчната боя.

Опитният археолог отново насочи вниманието си към помръкващия хоризонт. Предпочиташе да пристигнат на мястото през деня, но Лобо не искаше и да чуе. Всички операции на тюлените се провеждали нощем. Без изключение. Когато Слейтър възрази, че тази акция е с научен характер, лейтенантът му припомни за решението на президента да я повери на военните. Сюзан и Камерон нямаха друг избор, освен да се примирят. Тюлените имаха заповед да откарат учените и тяхното оборудване на точното място, откъдето се смяташе, че произхожда вирусът, при това навреме за блокирането на

компютрите. После щяха да установят защитен периметър, макар че не очакваха проблеми от страна на местните власти. Вече бяха проведени съответните телефонни разговори между американското посолство в Гуатемала, столицата на Гватемала, и президентския дворец. На гватемалския президент любезно бе напомнено за икономическите помощи, които страната му ежегодно получаваше от Съединените щати.

Слейтър погледна очукания си стар часовник „Сейко“, който носеше на експедиции. До следващото блокиране оставаха само три часа. Колкото повече приближаваха целта си, толкова повече растяха опасенията му. Беше свикнал да работи сам или най-много с двама местни водачи. А сега не само му бяха натресли тюлените, но и лейтенант Лобо му бе взел пистолета, стар „Смит & Уесън“ трийсет и осми калибър, придружавал го по време на десетина пътувания из Централна и Южна Америка. Липсваше му оръжието, което използваше само за да подплаши някой глиган в Гватемала или ягуар в Бразилия. По време на двуседмичното си отшелничество в Перу бе убил с него един малък елен, а във Венецуела бе попречил на банда хлапетии да го оберат. Сега го пазеха прочутите тюлени, но въпреки това той не можеше да потисне неприятното усещане, което изпитваше винаги, щом положението излезеше извън неговия контрол.

Камерон Слейтър въздъхна и се опита да се успокои. Зарей поглед към гаснещото небе, по което бавно изплуваха безброй звезди. Винаги щом напуснеше цивилизацията и се върнеше в пустошта, виждаше една и съща гледка. Без изкуствените светлини вселената оживяваше от бляскави небесни сияния, които обливаха гората в бледа сивкава феерия.

Той седна до Сюзан и я побутна.

Красивата компютърна специалистка се размърда, прозя се, седна и сънливо го погледна.

— Стигнахме ли?

Камерон кимна.

— Вече си мислех, че ще проспиш цялата акция.

Тя разтърка очи и запримигва. После се наведе към него и прошепна:

— Някой от тези момци да си е позволил да се усмихне?

Археологът се засмя.

— Как ли не.

— Още колко време остава?

— След десетина минути би трябвало да сме там.

Двамата се загледаха през страничния прозорец.

Жоао Пеиксото бавно вървеше по огрените от луната плоски скали по брега на Рио Сан Педро. Водите ѝ течаха на северозапад през равнините на Петен и плодородните низини, които водеха към Мексиканския залив.

Очите му бяха приковани в плиткия тесен проток между два дълги успоредни камъка. Жоао внимаваше да не падне в бистрите води, но не от страх от каймани, защото чудовищата предпочитаха да ловуват по здрач. Маите се бояха от кандиру, малка рибка, обитаваща реките в Централна и Южна Америка, която имаше странния навик да влиза право в уретрата и да разпъва острите си шипове, за да се закачи там. Двама от хората му бяха умрели в резултат от инфекции, предизвикани от микроскопичната рибка.

Жоао Пеиксото крачеше бос по покритите с хлъзгав мъх скали. На дясната му китка бе завързано глиганско черво, дълго метър и половина. Другият му край беше закрепен за стрела. Той притисна края ѝ към опънатата тетива на махагоновия лък, прицели се и стреля във водата. Улучената риба се замята в отчаян опит да се освободи от пронизалото я острие.

Той се усмихна, издърпа червото и разгледа рибата — бе достатъчно голяма, за да нахрани трима, дори четирима. Извади стрелата и хвърли улова си на брега, после отново насочи вниманието си към протока.

Жоао Пеиксото беше наком, майски военен вожд, страж на върховните жреци, наследници на Пакал Вотан, най-великия вожд на древните май. Но Жоао бе и местизо — етническа група, резултат от смесване на местни и европейци, обикновено испанци или португалци. Европейските колонизатори свободно бяха съжителствали с маите и бяха поставили началото на една смесена раса, на която той дължеше светлата си кожа и светлозелените си очи. Лицето му обаче изглеждаше гватемалско — кръгло, с широк нос и пълни устни, чийто ъгълчета сякаш винаги бяха увиснали и му придаваха вечно намръщено изражение. Чертите му бяха заинтригували британския

мисионер от Белиз, посетил тяхното село в детството на Жоао. С него той бе прекарал част от юношеството си преди да го пратят за цял живот да охранява жреците дълбоко в джунглата. И също като баща си, той трябваше да открие външния свят, за да стане по-добър пазител на тайните на предците си. За тази цел в средата на осемдесетте прие гостоприемството на мисионерите и няколко години живя в предградията на Ел Субин, град в централна Гватемала. Но скоро разбра, че височините на юг са откъснати от леви партизани, които се сражават с правителствената армия. Когато британските мисионери се опитаха да помогнат на двама ранени бунтовници, войниците избиха всички и подпалиха мисията. Жоао успя да избяга на север, прехвърли планината и се върна в селото си в Петен, където му възложиха да пази старите жреци, почетна длъжност при майките.

Той забеляза друга риба и се приготви за удар, но изведнъж чу тътен на хеликоптер. Озадачен, Жоао тихо прескочи няколко скали и един корен на каучуково дърво и стъпи на брега. После взе наловената риба и се насочи към звука.

Камерон пръв слезе от хеликоптера и помогна на спътничката си, която носеше не по-малка от неговата раница. Тюлените вече бяха заели кръгова позиция край дърветата около полянката и стискаха оръжието си с две ръце — напомняха на Сюзан за стар репортаж на Си Ен Ен.

Двамата се затичаха към джунглата и стигнаха дърветата в момента, в който хеликоптерът отлетя и изчезна в нощта.

Когато тътенът му заглъхна, Сюзан Гарнет се озова обгърната от мрак и внезапно се почувства изоставена. Огледа се. Поляната се намираше на няколко километра от целта им. Лобо я бе избрал, за да не издадат с шума местоположението си.

„На кого да го издадем?“

Сюзан поклати глава и затвори очи, зачудена какво прави тук. Но събитията се бяха развили прекалено бързо. В момента, в който откри неопровержими доказателства за връзката между вируса и митологията на майите, тя се втурна към телефона и се свърза с Камерон Слейтър. Археологът пристигна в централата на ФБР след час. Дотогава Рийд вече беше получил от директора разрешение да пратят група в района. Белият дом научи за операцията и я повери на военните. Тюлените трябваше да осигурят безопасността им, особено след загадъчните убийства, очевидно свързани с разследването на Сюзан. Кървавата брадва бе последната жертва, открит в контейнер за смет на един вашингтонски ресторант. Липсваха двете му очни ябълки, всички нокти, езикът и гениталиите. Плъховете още повече го бяха обезобразили. Резултатите от аутопсията обаче определяха като причина за смъртта вътрешен кръвоизлив, предизвикан от малокалибрен куршум, изстрелян в ректума му. Докладът предполагаше, че когато са го изхвърлили в контейнера, хакерът все още не е бил мъртъв. Плъховете го бяха гризали жив.

Странно, но Сюзан го съжаляваше въпреки всичко, което ѝ бе причинил. А сега внезапно изпита признателност към Лобо заради

изключителната му предпазливост, като например това да кацнат на достатъчно разстояние от целта си, за да не налетят на засада.

„И сега си тук наред джунглата.“

Сюзан се намръщи. Всичко ѝ се струваше недействително, сякаш сънуваше.

Обувките ѝ затъваха в лепкава кал. Усещаше топлата влажност на листата. Около лицето ѝ бръмчаха комари.

Тя откопча малките очила за нощно виждане, които на идване ѝ беше дал Лобо. Батерията щеше да издържи до призори, когато щяха да стигнат до целта.

— Добре ли си?

Сюзан се обърна към Камерон Слейтър. Добродушната му усмивка ѝ подейства успокоително. Археологът носеше шоколадовокафява шапка и над униформата същото оръфано старо яке, което бе видяла да виси в джорджтаунския му дом. Очилата му висяха на шията.

— Просто трябва да свикна. Поне така си мисля.

— Понякога тези внезапни промени на средата са замайващи, особено ако нямаш много време да се подготвиш. Един-два дни и ще свикнеш.

Тя сви рамене.

— Само се надявам да си струва. Надявам се да открием нещо съществено, което да ни помогне да разберем какво става.

Камерон се наведе към нея и прошепна:

— Ако не останеш доволна от пътуването, няма нужда да даваш бакшиш на екскурзовода. — И кимна към лейтенант Лобо, който проверяваше местоположението с някакво устройство.

Сюзан леко го сръга в ребрата.

— Ти си пръв — нареди лейтенантът на един от хората си, едър афроамериканец. — Натам.

Войникът кимна и Лобо отново сведе поглед към течнокристалния екран.

Слейтър си сложи очилата и ги включи. Сюзан го последва. Нощта изведнъж стана зелена.

— Тръгваме — каза командирът на тюлените. — В колона по един. На разстояние метър и половина. Аз съм последен.

Бойците потънаха в джунглата и Лобо кимна на Сюзан и Камерон.

— Отпусни се — прошепна ѝ археологът, докато навлизаха в гъсталака. — Един от начините е да се вслушваш в естествените звуци на джунглата.

Сюзан дълбоко си пое дъх и се вслуша. Отвсякъде се носеше цвъртене на птици, което се сливаше с десетките други шумове — шумоленето на широките листа, щъкането на някакви животинчета по покритата с листа земя, спокойният плисък на водите на Рио Сан Педро, крясъци и вой на маймуни, подскачащи от клон на клон.

Тя тръгна през гъстите храсталаци — очилата ѝ показваха пътя в мастиленочерната джунгла. Поддържаше указаното от Лобо разстояние от войника отпред и от време на време хвърляше поглед през рамо, за да се увери, че Камерон я следва. Ученият я беше предупредил за някои от местните диви животни, особено за кайманите, ягуарите, глиганите и отровните змии.

Сюзан внезапно се почувства в дъното на хранителната верига и започна внимателно да се оглежда за нещо, което да ѝ прилича на хищник. Съжали, че не носи валтера си. Освен за опасни животни трябваше да мисли и за възможността да се натъкнат на убийците. Трой Рийд подозираше, че Кървавата брадва не е избягал, а е бил отвлечен от затвора. Имаше голяма вероятност преди да го убият хакерът да е разказал на похитителите си всичко. Освен това някой бе успял да проникне в мрежата на ФБР и да открадне имейл-архива ѝ, в който се съдържаше информация за произхода на вируса.

Цели два часа пресичаха дерета, пълни с дълбока до коляно тиня, плитки потоци, изкачваха се по скалисти склонове, покрити с гъста растителност. Цялата в пот, с подут от ухапвания на насекоми врат, Сюзан следваше войниците успоредно на реката, която течеше на трийсетина метра от дясната им страна. Накрая Лобо им позволи да направят кратка почивка.

Тя пусна раницата на земята, седна и опря гръб на един паднал дънер, от чиято гниеща кора растяха цветя. Не можеше да определи цвета им, защото всичко ѝ изглеждаше зелено.

— Махнете очилата — нареди лейтенантът.

Камерон седна до нея и си свали очилата. Сюзан го последва и за миг джунглата стана абсолютно черна преди светлинната пръчка в

ръката на Лобо отново да я облее със зеленото си сияние.

Археологът въздъхна и си събу обувките. Неколцина от тюлените направиха същото.

— Какво има?

Той бръкна в един от многобройните джобове на камуфлажната си униформа и извади пакет „Кемъл“ и запалка.

— Не знаех, че пушиш.

— Отдавна ги отказах.

Сюзан го изгледа с присвити очи.

Той запали и предложи пакета и запалката на двамата тюлени от лявата си страна. Единият прие. Другият вече пушеше.

Слейтър доближи горящия връх на цигарата до едно тъмно петно на левия си пищял. Черната точица подскочи и изчезна сред нападалите листа.

— Проверка за кърлежи — поясни той и изгони втори, после и трети преди да се прехвърли на десния си крак.

Сюзан сбърчи лице.

— Кърлежи ли?

— Забравих да ти кажа — подсмихна се той.

— Кърлежи ли? — повтори тя. — Страхотно. От кърлежите не се ли хваща лаймска болест?

Под зеленото сияние на светлинната пръчка археологът се усмихна и очите му се изпълниха с мрачен хумор.

— Ако оцелееш дотогава. — Един от тюлените се засмя и лъскавите му бели зъби рязко се откरोиха на фона на тъмната маскировъчна боя.

— Не е чак толкова смешно.

— Събуй си обувките — едновременно весело и властно каза той. — Да видим колко гостенчета са ти дошли.

Тя се подчини и ѝ се пригади при вида на пет-шест половинсантиметрови паразити по глезените и прасците ѝ.

— Не мърдай — нареди Слейтър, повдигна единия ѝ крак и взе ходилото ѝ в скута си. — Номерът е да доближиш огънчето точно до главата, а не до тялото, защото гадинката усеща топлината с антените си и незабавно се пуска от кожата... точно като този. Виждаш ли?

— Гадни паразити! — измърмори Сюзан и посегна към един от кърлежите на другия си крак.

Камерон хвана ръката ѝ.

— Ако се опиташ да го дръпнеш, главата му ще се откъсне от тялото и ще проникне в кожата ти. После ще му порасне ново тяло.

— Много ме успокои.

— Не се безпокой. Аз ще се грижа за теб — намигна ѝ той.

Сюзан скръсти ръце и продължи да наблюдава как Слейтър внимателно доближава огънчето на цигарата до кърлежите. Движенията му бяха плавни, опитни, здравите му ръце докосваха нежната кожа на прасците и глезените ѝ.

Внезапно тя се засрами и дръпна крака си, но Камерон, изглежда, го очакваше и внимателно я пусна. После се усмихна.

— Ще ти пратя сметката.

Сюзан не отговори. Той поднесе цигарата към устните си и смукна със затворени очи. Доставяше му очевидно удоволствие. Внезапно в нея се надигна желание, спало дълбоко от много години, когато пушеше редовно. Бе се отказала заради постоянните укори на Том. Но усещането премина. Камерон отново си дръпна и ѝ подаде цигарата, като посочи два кърлежа на другия ѝ крак.

Тя погледна тюлените. Лобо също се беше събул. Крачолите му бяха навити до коленете и разкриваха „Валтер“, закопчан в кобур на глезена му. Сюзан изненадано премигна — взводният командир имаше същото оръжие като покойния ѝ съпруг. За миг се видя във ваната, стиснала пистолета...

— Не е зле да побързаш — прошепна Слейтър и посочи един кърлеж, впил се в долната част на прасеца ѝ.

Тя кимна и започна да почиства кърлежите.

След няколко минути, отново сложили очилата си, те продължиха през гъсталаците. Изведнъж войниците рязко спряха ѝ водачът на колоната прошепна нещо назад.

— Черни палми — предаде тюленът пред Сюзан.

Камерон посочи няколко високи до кръста дървета от дясната им страна.

— Внимавай. Трийсетсантиметровите им шипове могат да пронизат всяко живо същество, имало нещастieto случайно да се блъсне в тях.

— Точно така — потвърди Лобо зад тях. — На едно учение във Форт Шърман в зоната на Панамския канал няколко от хората ми

трябваше да бъдат откарани в болница с хеликоптер заради такива убождания. Неприятна гледка.

„Страхотно — помисли си Сюзан. — Направо страхотно.“

Жоао Пеиксото беше озадачен. Не можеше да разбере какво правят в неговата земя тези англоговорещи непознати. По акцента им позна, че не са британци.

Скрит зад един дебел палисандър, покрит с мъх — бе смъкнал част от него и го носеше като дълга пелерина — Жоао следеше разговора им и си мислеше, че е имал късмет, като е научил английски при мисионерите. Войниците се насочваха към тайния храм на Киник Ахау, пазителя на слънцето — място, все още неразкрито от вълната археолози и туристи, прииждаща в района по крайбрежието и около превърналия се в атракция Тикал. Освен тайните руини и малкото село на един час път тук нямаше нищо друго, което да си заслужава такова внимание.

„Дали са забелязали свещения храм от самолетите си? Едва ли.“ Целият комплекс от векове беше скрит дълбоко в джунглата, много преди времето, по което баща му и дядо му бяха пазили висшите жреци.

Тогава защо тези непознати бяха тук и се приближаваха към тайното място, носеха оръжия и се движеха така, сякаш се опитват да не издават шум? Последният въпрос го развесели. Можеше да ги чуе от трийсет метра, но те никога нямаше да чуят него.

След един час стигнаха до песъчлива ивица край широката Рио Сан Педро. На Сюзан малко ѝ се гадеше от топлината и влагата, но иначе понасяше добре дългия поход, макар че трябваше да полага усилия, за да поддържа темпото на тюлените и Камерон, който изглеждаше във великолепно форма.

По лицето ѝ се стичаше пот. Прохладният ветрец покрай реката приятно освежаваше и тя с наслада затвори очи.

Лейтенант Лобо реши да направят почивка. Свалиха очилата си и взводният запали нова светлинна пръчка.

Сюзан разклати манерката на кръста си. Беше почти празна. Според нарежданията на Лобо всеки от групата трябваше редовно да пие, за да не се обезводни.

Тя погледна кристалните води на Рио Сан Педро. Лунните лъчи се отразяваха в спокойната ѝ повърхност.

— Водата би трябвало да е чиста — отбеляза Камерон. — Но все пак не е зле да използваш пречистваща таблетка.

Докато лейтенантът проверяваше местоположението им с електронното си устройство, двама от тюлените отидоха до реката, за да си напълнят манерките. Сюзан и Камерон седнаха един до друг и потърсиха таблетките в раниците си.

С всяка изтекла минута непознатите му ставаха все по-интересни. Ако се съдеше по оръжието и начина им на придвижване, осем от тях бяха войници. Двама бяха цивилни, макар че носеха същото камуфлажно облекло. Тактиката им напомняше на Жоао за левите партизани от осемдесетте години.

Колкото повече ги наблюдаваше и слушаше разговорите им, толкова повече се изпълваше с любопитство. Изглеждаха добре обучени за бойни действия в джунглата, но тук нямаше с кого да се бият. Дори през най-тежките години от гражданската война между левите и правителствените сили тук никога не се бяха водили сражения. От гледна точка на света, тази пустош нямаше никаква стойност. И все пак напрегнатата решителност, с която напредваха войниците, можеше да означава само, че преследват важна цел. Ала Жоао нямаше представа каква би могла да е тя.

Сега непознатите почиваха край реката. Искаше му се да ги предупреди за опасностите, които дебнеха под измамно спокойната водна повърхност, но за момента бе по-добре да остане невидим.

Докато Камерон сваляше поредния кърлеж, залепил се точно под лявото коляно на Сюзан, тя разсеяно наблюдаваше как един от тюлените се навежда и потапя манерката си във водата. В същия момент забеляза странните петопръсти отпечатъци по кафеникавия пясък.

— Виж, Камерон — посочи към следите Сюзан.

Той присви очи.

— Хм... лейтенант!

Лобо вдигна поглед от електронното си устройство.

— Какво има?

— Предупредете хората си да внимават...

Слейтър внезапно скочи и се втурна по пясъка. Сред взрив от пяна и пръски от водата се появи дълго тъмно същество с широко разтворени челюсти. Манерката полетя във въздуха, войникът отскочи назад, но не достатъчно надалеч, за да избегне връхлитащото чудовище. Камерон се сблъска с младия мъж със силата и скоростта на опитен бейзболист и го отхвърли от брега, като се размина на сантиметри от затварящата се паст и се претърколи настрани, докато звярът изчезваше под кипящата повърхност.

Нямаше нито предупреждение, нито вик, просто светкавична атака, която не остави време на нито един от тюлените да реагира, да грабне оръжието си и да стреля по влечугото, което размаха опашка миг преди да потъне във водата.

— О, Господи! — възкликна Сюзан, докато лейтенантът и двама от хората му помагаха на Камерон и зашеметения боец да се изправят. По повърхността плуваха многобройни рубиненочервени очи, напомнящи на тлеещи въгленчета.

— Каймани — с удивително спокойствие отбеляза ученият. — Реката гъмжи от тях.

Един от бойците посочи няколко влечуги само на метри от брега. Сюзан се приближи до Камерон.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна археологът, докато отупваше сивкавия пясък от якето си.

Тя притисна длан към устата си.

Видимо потресен, лейтенант Лобо дойде при тях.

— Благодаря ви, господине.

Слейтър сви рамене.

— Извадих късмет.

— Късмет друг път — отвърна взводният командир. Погледът му вече не изразяваше безразличие, а уважение.

Гуатемала Сити, Гватемала

— El equipo es muy, muy importante. Lo necesitamos para nuestro trabajo en el Peten. Entiendes? — обясняваше Ишигуро Накамура на двамата митничари. Току-що бяха пристигнали със самолет на „Сагата Ентърпрайзис“. Куоши Хоничи стоеше до него и Джаки и нетърпеливо се озърташе, защото не можеше да следи разговора. За разлика от Ишигуро и Джаки, научили испански през четирите си години в „Черо Толо“ и недалечното градче Сайта Мария, в което ходеха на покупки, бизнесменът знаеше само няколко израза и с произношението си вече беше предизвикал смях у митничарите.

Техният началник, нисък, набит мъж в светлозелена униформа, с бирено коремче и гъсти мустаци, изглежда Ишигуро изпод тъмнозелените си очила.

— ¿Y para que es el equipo? — „За какво служи оборудването?“

Астрофизикът се поотпусна. През последните двацет и четири часа многократно бе репетира отговора на този въпрос.

— Es equipo sismico, para medir los temblores en esta region. — „Сеизмично оборудване за измерване на тресовете в района.“

— А, ясно — отвърна митничарят. — Esta bien, pero tienes que pagar impuestos de importacion. — „Добре, но трябва да платите мито.“

— ¿Cuanto? — „Колко?“

Началникът погледна помощниците си, после зарея очи в далечината и поглади мустаците си.

— Como... mil quinientos dolares.

Ишигуро се обърна към Куоши.

— Трябват ни хиляда и петстотин долара.

— Какво? Хиляда и петстотин долара ли? Защо?

— За да ни позволят да прехвърлим оборудването си в хеликоптера. Казва, че било мито.

Бизнесменът почервения от гняв.

— Това е нелепо! Преди да пристигнем тук специално проверих. Изследователската техника не се облага с мито, ако не остава в

страната повече от две седмици. — Той извади брошура на японски, озаглавена „МЕЖДУНАРОДНИ МИТНИЧЕСКИ ЗАКОНИ“. — Ето, тук го пише черно на бяло.

Ишигуро хвърли поглед към Джаки, която сви рамене.

— Не ви е ясно, нали, Куоши? — попита тя. — На този човек не му пука за японското ви книжле. Първо, не може да го прочете. Второ, даже да можеше, пак щеше да измисли някакво оправдание, за да спечели малко пари. Тези хора работят за жълти стотинки и искат „Сагата Ентърпрайзис“ да подпомогне доходите им. Така че най-добре се разделете с петнайсет стотачки, иначе оборудването ни ще си остане тук.

Бизнесменът тежко въздъхна и извади служебна чекова книжка, издадена от банка в Съединените щати.

— No, no — спря го митничарят. — No cheques. En efectivo, por favor.

— Какво казва?

— Не иска чекове. В брой — преведе Джаки.

— Не мога да повярвам...

— Бързо, Куоши. Иначе ще го ядосате — прекъсна го тя. — И недейте да очаквате квитанция.

Побеснял, Хоничи измъкна малък кафяв плик, от който извади петнайсет чисто нови стодоларови банкноти.

След пет минути началникът и тримата засмени митничари помогнаха на японците да пренесат багажа си и ги потупаха по гърбовете на сбогуване.

Когато чартърният хеликоптер се отдели от земята и полетяха към северна Гватемала, Ишигуро каза:

— Навявам се, че сте взели достатъчно пари. Ще ви трябват, за да платите на местните водачи, когато стигнем в Тикал.

— Както и за подкупите, които ще се наложи да даваме на местните власти, за да не ни пречат — прибави Джаки.

Ишигуро бе открил, че около Тикал има няколко селища на маите, обитавани главно от туристически гидове, продавачи на сувенири и улични артисти — всички на разположение на богатите туристи, прекъснали карибските си водолазни ваканции в съседния Белиз. Имаха намерение да наемат двама души, които да ги водят и да

им помогнат да отнесат оборудването край Рио Сан Педро, на около осемдесет километра западно от Тикал.

— Готова ли си? — попита жена си астрофизикът. Двамата седяха в задната част на хеликоптера.

— Ти как мислиш?

— Нервна ли си?

— Малко. Ами ти?

— И аз. Никога не съм бил в джунглата.

— Чудесно — отвърна Джаки. — И за двама ни ще е нещо ново и ще го изживеем заедно.

— Не забравяй и него — прошепна в ухото ѝ Ишигуро. — Той е очите и ушите на „Сагата Ентърпрайзис“, пратили са го тук, за да се увери, че ще направим каквото трябва.

— Намерението ми, скъпи съпруге, е да направя точно каквото трябва.

ГЛАВА 11

001011

16 декември 1999 г.

Природните чудеса винаги карат човек да се чувства дребен, смирен, нищожен. Големият каньон, Хималаите, Ниагарският водопад, джунглите на Амазонка, Еверест, Йосемитският национален парк, Големият бариерен риф, връх Фуджи векове наред смайват човешката раса със своето величие и красота. Тези великолепни гледки са се изменяли през стотиците милиони години, пленявали са въображението на древните цивилизации, вдъхновявали са ги с нови идеи, подхранвали са мечтите им, разпалвали са желанието им да оставят следи на света. Тъкмо те са вдъхновявали елините, египтяните и римляните да сътворят свои чудеса, паметници на волята, страстта, гения и силата на културите им. Този типичен за човека копнеж да остави наследството си на постоянно променящия се свят е създал такива блестящи постижения като Седемте чудеса на света, днес превърнали се само в блед спомен, освен Голямата пирамида в Гиза. Но човешката раса е продължавала да строи. Цивилизациите са се стремели да оставят след себе си безмълвни свидетелства за своето съществуване. По цялото земно кълбо, вече не само в земите на Омир, Клеопатра и Юлий Цезар, други общества са претворявали мечтите си в камък. Чудеса като Великата китайска стена, Тадж Махал в Агра и храмът Анкор в Камбоджа завинаги са променили Стария свят. Ала докато архитектите, художниците и опитните работници са превръщали камъка в произведение на изкуството, отвъд океана, на континента, който е щял да бъде наречен Нов свят, други цивилизации са оставяли свои безсмъртни архитектурни творби. Инките са построили Мачу Пикчу високо сред облаците в перуанските планини. Ацтеките са издигнали величествения си храм в Теночтитлан, покъсно превърнал се в Мексико Сити. Майите са създали огромните си градове в Централна Америка, издигнали са Храма на надписите в Паленке, Пирамидата на гигантския ягуар в Тикал и пирамидата Кукулкан в Чичен Ица. И така човекът е продължавал да оставя монументалните си следи през хилядолетията, строил е все по-големи

и по-високи сгради, засенчвайки делата на предците си, създал е поразителни шедьоври като Айфеловата кула, статуята на Христос над Рио де Жанейро и небостъргачите Петронас в Малайзия, епичната скулптура на Маунт Ръшмор в Черните хълмове в Южна Дакота, най-големия скален релеф, свидетелство за умението, всеотдайността и дадения от Бога талант на автора си. Велики инженерни открития съчетават красотата, изобретателността и човешката способност да преобразява земята в името на прогреса — Панамският канал, тунелът под Ламанша, Суецкият канал, мостът „Голдън Гейт“ и язовирът „Хувър“.

Нови чудеса. Стари чудеса. Безмълвни доказателства за вечния копнеж на човека да оставя след себе си символи на своето време, за да бъде запомнен, да му се възхищават, да остави нещо, предизвикващо бъдещите поколения.

А Земята продължава да се върти, да редува периоди на светлина и мрак през годините, вековете и хилядолетията. Новото става старо. Старото става древно. Древното се превръща в спомен, като повечето от чудесата на Стария свят... Но едно чудо беше останало непокътнато от доколумбови времена, оцелявайки след опустошителния период на колонизиране, неподвластно на столетията, скрито дълбоко в джунглата, недостъпно за никого, освен за онези, които знаеха точното му местонахождение.

Тази нощ Сюзан Гарнет видя в зеленикавото сияние на очилата си това уникално чудо, притаено под клоните на гигантски памукови и махагонови дървета. Бяха открили мястото само защото според електронното устройство на лейтенант Лобо тяхната цел лежеше зад стена от дървета, обрасли с лиани и мъх, петнайсет метра гъста зеленина, която трябваше да разсичат с мачете.

— Мили Боже! — промълви Сюзан, поразена от разкрилата се зад естествената стена гледка. Не бе останала и следа от разочарованието ѝ, че е пристигнала прекалено късно, за да подготви оборудването си навреме за следващото блокиране, което означаваше да чака още двама и четири часа.

Стояха в средата на каменен двор, гледащ към огромна, напомняща на кратер яма. На изток от нея имаше малък дворец. На запад се извисяваше пирамида, а цялата северна страна се заемаше от голям храм, чийто многобройни каменни колони се издигаха на шест

метра, а куполът му достигаше до върхарите. Клоните на дърветата скриваха всички сгради, стигаха до ръба на кратера и образуваха кръг, който точно повтаряше формата на ямата. През отвора сред клоните Сюзан можеше да види нощните звезди.

— Удивително — отбеляза Камерон. — Никой не може да забележи това място от небето. Отворът в дърветата е точно толкова, колкото ямата. Всичко друго е скрито.

— Това обяснява защо досега не го е открил никой — прибави застаналият до него Лобо.

— Но някой определено знае за съществуването му.

— Защо смяташ така? — попита Сюзан.

— Защото някой поддържа тези сгради.

— Поддържа ли ги? — попита лейтенантът.

— Джунглата би погълнала такова място само за двацет и пет години. Нали дърветата хвърлят семена. За петнайсет години новите дървета щяха да пораснат пет-шест метра, клоните им щяха да порутят стените, а корените им — основите, и всичко щеше да започне да се руши. След още пет-десет години руините щяха да се покрият с кал и растителност. Даже пирамидата би приличала на обрасъл хълм. А сега по колоните има само няколко лиани... Да, обзалагам се, че някой поддържа това място.

— И кой според теб? — попита Сюзан.

Слейтър плесна с ръце и звукът отекна сред варовиковите сгради, после бавно замлъкна в нощта.

Сюзан подскочи. Войниците мигновено насочиха оръжията си към постройките.

— Какво... Защо го направи? — попита тя, докато Лобо даваше знак на хората си да сведат автоматите.

— Каква цивилизация! — благоговейно промълви Камерон. — Жреците и благородниците са издигали тези храмове със забележителна акустика. Правели са го, за да впечатляват хората, които са могли да ги посещават само по време на церемонии. Наричали са тези места „градове на гласовете“. Всъщност комплексът е построен като открит театър и този двор е главната сцена. Чуй. Сюю-юзззаан! — със зловещ глас изсъска ученият.

Кожата ѝ настръхна, когато името ѝ закънтя сред древните сгради — сякаш за няколко секунди от камъка бе оживял някакъв дух.

Тя го плесна по рамото.

— Престани. Злокобно е.

— Точната дума е поразително. Това е находката на века. Забрави за гробницата на Пакал Вотан в Храма на надписите в Паленке. Никой не е виждал такова нещо.

Лобо помоли Камерон да не вдига повече шум, за да не издадат присъствието си. Слейтър му отговори, че онзи, който поддържа мястото, навярно ги е чул да си пробиват път през джунглата и знае, че са тук. Тази забележка не успокои лейтенанта и той нареди на хората си да установят защитен периметър около двора.

— Ще направим лагера тук — каза Лобо и посочи края на джунглата.

— Отивам да поразгледам — каза Камерон. — Веднага се връщам.

— Трябва да пазим батериите, така че изключете очилата след десет минути — каза Лобо. — И не се отдалечавайте много, докато утре сутрин не осигурим безопасността на района.

Археологът остави раницата си при групата и се запъти към отсрещния край на двора. Сюзан го последва, развеселена от изписалата се на лицето му възбуда — той се усмихваше като дете в коледна сутрин.

— Защо се смееш така? — попита тя.

— Сеноте — отвърна ученият и посочи овалния кратер, голям приблизително колкото баскетболно игрище и пълен с вода до около пет метра от горния си ръб.

— Моля?

— Сеноте. Типични са за тези райони. Дъждовете се процеждат през цепнатините във варовика и разтварят части от по-меката скала под твърдата кора на повърхността. През хилядолетията този процес образува подземни пещери, покрити със съвсем тънък пласт варовик. Накрая той хлътва и водата изпълва дупката. Маите са черпели водата си от тях, освен от реките.

Той се приближи до една от изправените близо до основата на пирамидата плочи. На нея бяха изсечени двама мъже с нещо като дебели възглавнички на слабините, кръстовете, раменете, лактите и коленете. И двамата имаха същите подчертани профили и издължени глави като онези в книгите му. Единият държеше топка. Плочата бе

инкрустирана със зеленикави камъни, но пък с очилата всичко изглеждаше такова.

— Нефрит — поясни Камерон и прокара пръст по големия камък с форма на диамант, който украсяваше шапката на единия от играчите. — Безценно е.

— Защо преувеличават главите и лицата им?

— Това не е преувеличение. Маите са практикували изкуствено деформиране на черепа. Стягали главите на бебетата в дървени рамки, за да променят развитието на черепа и да постигнат издължените глави и сплесканите чела на благородниците и висшите жреци.

Тя сбърчи лице.

— Звучи отвратително.

Слейтър сви рамене.

— Всъщност не е. Просто такива са били обичаите им. Освен това често закачвали восъчна топка пред очите на детето, за да предизвикат изкуствено късогледство. Благородниците изпилявали зъбите си и ги инкрустирали с нефрит и злато.

— Невероятно — рече Сюзан и посочи мъжете и топката. — Това да не е някакъв вид футбол?

— Покаток — отвърна археологът и прокара пръст по повърхността, като се любуваше на сложните детайли на релефа. — Игра с топка, която маите играели, но не само за отдих. Използвали тежка топка от каучук, горе-долу наполовина от баскетболната. Игрището представлявало каменен двор с формата на римска единица. Също като във футбола, нямали право да използват ръце, а трябвало да придвижват топката с колене, хълбоци и корем. Преди няколко години по време на една експедиция в Копан, на границата между Гватемала и Хондурас, играх на покаток със студентите си и неколцина местни. Трудна и опасна работа. Отборът на местните ни скъса от бой. В доколумбови времена играта е имала религиозно и политическо съдържание.

— За какво са играли? За земя? Или за политически постове?

Камерон поклати глава.

— За правото си да живеят. Играели са най-вече воини. Целта била топката да отскочи от скулптурите, представляващи папагалски глави, по наклонените стени на игрището. Губещият отбор бил принасян в жертва на боговете.

— Не ми се ще да се уча на такава игра.

— Трябвало да строят гръбнака на жертвата, за да я обездвижат. После върховният жрец изтръгвал с нож сърцето ѝ и го поднасял на боговете, докато още туптяло.

Сюзан не откъсваше очи от плочите.

— Благодаря, че ми каза.

— От гледна точка на майките, това било съвсем нормално. Виждаш ли, нашият индустриален свят поощрява натрупването на богатство, което непряко ни кара да се страхуваме от смъртта, защото знаем, че не можем да отнесем нищо със себе си. Това прекалено силно ни привързва към материалните неща, към този свят. Майките, от друга страна, ценели възвисяването на духа и раждането на идеи. Всички те знаели, че животът на Земята е временно състояние. Смъртта се смятала за чест, особено ако човек загине в защита на традициите или бъде принесен в жертва на боговете. Нямащо от какво да се боят, нямащо какво да оставят след себе си, освен мисълта, че са изпълнили целта си на Земята и е дошло време да се отправят към хунаб ку, за да постигнат галактически синхрон.

Преди Сюзан да успее да отвори уста, към тях се приближи Лобо и каза:

— Време е за сън. Призори ще разгледаме всичко.

От бавните води на Рио Сан Педро се надигаше лека мъгла, стелеше се над брега и прохладният ветрец я отнасяше към джунглата. Лунният полумесец висеше високо в изсветляващото кристално небе и придаваше на мъглата бледосивкаво сияние. Тъмносиният нощен саван бавно отстъпваше мястото си на тъмночервените и мътнооранжеви утринни краски. Чуруликаха птици. Виеха маймуни. Джунглата постепенно оживяваше и звуците ѝ се сливаха с тихото бръмчене на трите лодки.

Бавно, като призраци, изплуващи от сивия облак над водната повърхност, трите гумени лодки разкъсаха воала на мъглата. Антонио Строк беше на носа на първата и наблюдаваше брега с бинокъл.

Търсеше място за дебаркиране на групата си — двайсет и петима от най-опитните и верни помощници, които бе успял да събере, повечето бивши десантници от Спецназ. Сестра му Селина седеше до него и проучваше кехлибарения дисплей на ръчното си устройство за определяне на местоположението.

Строк си погледна часовника. Според изчисленията му американците трябваше да са стигнали до целта преди няколко часа. Разбира се, те бяха използвали хеликоптери, нещо, което даже той не бе успял да уреди за толкова кратко време. Вместо това трябваше да се задоволи с товарен самолет, който излетя от тайно летище в южна Флорида и се приземи на писта край мексиканския град Теносике на границата с Гватемала. Нямаше проблем да подкупи местните власти да си затворят очите, докато хората му свалят лодките и прехвърлят екипировката си в тях.

И сега, след десет часа пътуване по тази река, след няколко схватки с кайманите, след като от надвиснал клон в последната лодка падна змия и под постоянния съпровод на бръмченето на комарите, устройството на Селина най-последно показваше, че са стигнали до целта си — поне дотам, докдето можеха да отидат с лодки, без да приближават величествения, но смъртоносен водопад Агуа Дулче. Строк чуваше далечния грохот на водата.

Беше време да слязат на брега и да продължат пеш.

— Колко път ни остава? — попита Антонио, когато кормчията угаси двигателя и го повдигна нагоре, за да не оплете витлото в корените по тъмното дъно.

Селина вдигна поглед към него. Русите ѝ коси бяха боядисани в тъмнокестеняво, за да се сливат с джунглата.

— По-малко от три километра на североизток.

Лодката потъна в сенките на надвисналите над реката клони и заора в песъчливото дъно на три метра от брега. Двама от хората му се приготвиха да скочат, за да я избутат, но Строк ги спря, взе халогенната лампа, насочи я към водата и освети пет-шест чифта пламтящи очи, изплували на повърхността.

— Каймани — каза Селина.

Брат ѝ погледна към най-близкия си боец, кореняк московчанин, който до днес никога не бе виждал жив кайман и привечер, още в самото начало на пътуването им, насмалко да преобърне лодката, стреснат от приближилите се към тях каймани. Сега реагира по същия начин. Строк го хвана за ръката.

— Оръжието ти, Петров.

Високият як десантник, почти два пъти по-едър от командира си, му подаде узито си с монтиран заглушител. Антонио го насочи към влечугите и натисна спуська. Спокойната речна повърхност се превърна в кипящ хаос от тъмни опашки и тела, които бързо започнаха да се отдалечават към отсрещния бряг.

Строк върна автомата на Петров.

— А сега скачай и бутай.

Преди да се подчини, гигантът погледна към все още димящото оръжие в ръцете си.

Трябваша им десет минути, за да слязат на брега, да замаскират лодките с клони и листа и да поемат към целта.

Водеше Селина — с помощта на електронното си устройство за определяне на местоположението и вродената си способност да се ориентира в джунглата. В началото на осемдесетте в продължение на пет години тя беше оказвала техническа помощ на централноамерикански бунтовници и знаеше предостатъчно за воденето на бойни действия в такива условия.

Утринният ветрец галеше лицето и шията на Антонио със същия ритъм, с който се олюляваше мъхът над главата му. Покрил лицето си с маскировъчна боя, той безшумно, но бързо напредваше през гората. Хората му го следваха в колона по един.

Слънчевите лъчи, проникващи през тесните пролуки в плътната растителност, им осигуряваха достатъчно светлина. Строк съсредоточи мислите си върху акцията. Сетивата му все повече свикваха със звуците и му ставаше по-лесно да ги имитира. Но не можеше да се сравнява със сестра си, която вървеше ниско приведена на няколко крачки пред него и си пробиваше път през джунглата без мачете — и съответно без съпътстващия го шум. Селина бързо отместваше клоните настрани и се провираше през тях, като извиваше гъвкавото си тяло. Антонио използваше отворилите се пролуки и подражаваше на нейните движения, внимателно подаваше клона на човека зад себе си, после хващаше следващия. По този начин вървяха близо два часа и изминаха около две трети от разстоянието до целта си.

Строк усещаше поклащането на мачетето на широкия си колан и му се искаше да може да го използва, вместо да отмества растителността с голи ръце, особено листата на черните палми, но вече бяха прекалено близо. Въпреки че нямаше голяма вероятност да ги чуят, не искаше да рискува да издадат присъствието си, при това на опитните американски тюлени.

Цената за безшумното им приближаване обаче бяха парещите рани по ръцете и китките им, въпреки ръкавиците, които носеха. Болеше го глава и освен това имаше няколко наранявания по лицето от клоните, които не бе успявал да...

— Стой — прошепна Строк и високо вдигна юмрук, за да даде знак на хората си да спрат. После приклепна и се завъртя, насочил автомата си към джунглата. Селина го последва. Боядисаното ѝ лице се сливаше със здрача. Очите ѝ като че ли плуваха във въздуха.

— Какво има, hermano?

— Струва ми се, че някой ни наблюдава.

Тя се огледа, после затвори очи и се вслуша. Накрая сви рамене.

— Може да е просто от главоболието — рече Антонио и заразтрива с показалец лявото си слепоочие.

— Сигурно е от влагата — предположи сестра му.

Той кимна, бръкна в предния джоб на униформата си и извади вакуумирано пакетче с десет капсули тилебол. Извади две и ги изпи с глътка вода от манерката си, после даде знак да продължат.

Но чувството, че някой ги дебне, не го оставяше. Пет минути по-късно Строк отново вдигна юмрук и прошепна на Селина:

— Чакай!

— Какво има?

— Чувствам, че ни наблюдават. — Антонио дълбоко си пое дъх и бавно огледа гъстата гора, но не забеляза нищо. Затвори очи и се заслуша, но със същия резултат.

Сестра му се намръщи.

— Това не ми харесва, hermano.

— Аз ще мина пръв — отвърна Строк. — Ти върви след мен.

Жоао Пеиксото увеличи дистанцията с няколко крачки. Войниците бяха добри. Трябваше да внимава. Ушите им явно различаваха човешките звуци от тези на джунглата, дори когато с бавно провлачване на крака имитираше пълзенето на змия. Сега се движеше само едновременно с тях, та шумът от стъпките им да прикрие шума на неговите.

Следеше ги от час, откогато един от часовите му ги засече на стотина метра от селото. За миг над дваисет воини се бяха прицелили в непознатите със своите смъртоносни и безшумни тръби. Но непознатите не спряха, а продължиха към храма на Киник Ахау, където бе прекарала нощта първата група.

Жоао случайно закачи с рамо надвиснал клон, който полетя назад и се удари в друг. Шумът не беше силен, но не звучеше естествено.

Строк замръзна. Този път със сигурност бе чул нещо, но не бе сигурен точно какво. Цвъртенето на птиците и крясъците на маймуните не бяха замлъкнали.

„Имаше нещо!“

Той вдигна дясната си ръка и плавно я спусна надолу. Групата се хвърли на земята и изчезна от поглед. Права остана само Селина, която се приближи до него. Антонио я посочи и описа полукръг с показалец. Тя кимна.

Жоао Пеиксото видя, че първите двама се разделят. Все така увит в наметалото си от мъх, той се доближи до най-близкото дърво и опитно започна да се катери по грубия дънер, без да откъсва очи от налягалите на земята мъже.

Пет минути по-късно братът и сестрата се срещнаха на същото място.

Антонио Строк изглеждаше объркан.

— Не разбирам.

— Може още да не си свикнал със звуците на джунглата.

Той поклати глава.

— Казвам ти, някой ни наблюдава.

Селина въздъхна.

— Е, който и да е, явно не иска да ни се покаже.

Строк даде сигнал с радиостанцията си. Членовете на групата му изплуваха от гъсталаците като сенки.

Селина отново ги поведе. Антонио и останалите плътно я следваха. Продължиха още час преди тя да посочи към тънка като косъм жица, отчасти покрита с мъх от недалечен кипарис.

— Мина — каза сестра му.

Строк кимна. Ако се вслушаше внимателно, можеше да долови и гласове. Опитът му подсказваше, че са на не повече от трийсетина метра.

ГЛАВА 12

001100

17 декември 1999 г.

— Сеньорита Джаки — каза Луис, единият от двамата гватемалски водачи. — *Aquí todo es pura selva.* — „Наоколо няма нищо, освен джунгла.“

Куоши Хоничи погледна Ишигуро и попита:

— Какво казва?

Лицето на астрофизика беше гробовно.

— Че в реката имало големи каймани.

Джаки скри усмивката си и вдигна очи към изнервения бизнесмен, който се взираше в тъмните води.

— *Continua, Luis* — отвърна тя. — *Tenemos que llegar al punto que te ensene en el mapa, antes de las cataratas.* — „Продължавай напред. Трябва да стигнем до мястото, което ти показах на картата, точно преди водопада.“

Ишигуро седеше до жена си в средата на лодката. Луис кормуваше. Вторият гватемалски водач, Порфирио, бе между Куоши и тях. Той говореше само местен диалект, който разбираше единствено Луис, според когото Порфирио познавал района на пръсти.

Бяха разпределили равномерно багажа си под дървените седалки. Джаки бе покрила най-важната апаратура с найлон и я бе завързала с въжета, в случай че се преобърнат. Никой друг, освен двамата водачи не биваше да се изправя, за да не би носът на лодката да загребе вода.

Обедното слънце жестоко жареше и изгаряше незащитената им кожа. Водачите бяха отказали да плават в сянката на надвисналите над брега клони — Луис бе обяснил, че отровните змии скачали от клоните в реката, за да се разхлаждат, и понякога попадали в лодките.

Вратът на Ишигуро вече бе зачервен и го болеше всеки път, щом помръднеше. Родена и израснала в Калифорния, Джаки имаше златист загар, който подчертаваше кафявите ѝ очи. Носеше на главата си копринено шалче и тъмни очила, с които приличаше на Джаки Онасис. На Ишигуро внезапно му се прииска да е сам с нея, вместо да споделя

лодката с двамата гватемалци и Куоши, който, изглежда, понасяше пътуването много по-добре, отколкото бяха предполагали.

— Още колко остава? — попита бизнесменът и отпъди с ръка от тила си някакво насекомо. При движението ризата му се повдигна над кръста и Ишигуро зърна малък пистолет, затъкнат в пояса му. Той понечи да каже нещо, но после реши да изчака, докато двамата останат насаме.

Джаки държеше малко устройство за определяне на местоположението — единственият начин да разберат къде са в джунглата. Съпругът ѝ се зачуди как са се оправяли някогашните конквистадори. Когато слезеха от лодката, определено щяха да изгубят всякаква отправна точка.

— Още около три километра — отвърна тя. — После ще продължим пеш още толкова.

— Ще стигнем ли навреме за следващия контакт? — попита Куоши.

— Само ако успеем да се доберем до мястото преди мръкване. Според водачите денем в джунглата било доста тъмно. Нощем обаче се спускал пълен мрак, даже при пълнолуние.

Ишигуро кимна.

— Ако не стигнем преди падането на нощта, ще се наложи да спрем и да продължим на сутринта.

В тази си част джунглата изобилстваше от диви животни. Ишигуро беше видял десетки птици, които прелитаха над тях или бяха накацали по клоните край широката река. Освен това зърна няколко каймана, които се грееха на слънце. Бе убеден, че Куоши също ги е забелязал.

Според водачите целият район бил част от най-големия резерват в северна Гватемала, обитаван от шестстотин вида птици — и единствен резерват за ягуари на света.

Когато наближиха водопада Агуа Дулче, бавните води на реката започнаха да набират скорост. Джаки нареди на водачите да завият към брега.

— Не е най-близкото място, но става — каза тя, докато Луис насочваше лодката към скалите на брега.

— Mira — попита Ишигуро и посочи към песъчлив участък на известно разстояние от дясната страна на скалите. — Porque no vamos

alla? — „Защо не идем там?“

— Por los caimanes, señor.

— Какво става? — попита Куоши.

Астрофизикът присви очи, забелязал поне десетина влечуги. Тъмната им окраска ги сливаше със сивкавия речен пясък. Той се обърна към бизнесмена и му ги посочи. Този път нямаше нужда да го лъже.

Сюзан Гарнет разположи оборудването си в края на двора, само на няколко крачки от сеноте, кръглата яма в средата на древния комплекс. Обедното слънце огряваше района през кръглият отвор и лъчите му обливаха каменните сгради с жълта светлина, под която те изглеждаха златни.

„Злато.“

Компютърната специалистка въздъхна. По време на едночасовата обиколка на района заедно с Камерон и двама тюлени Сюзан беше видяла повече злато и нефрит, отколкото през целия си живот, особено при големия храм оттатък кратера, на чийто стъпала сега седеше археологът, разчиташе йероглифите по камъка и си водеше подробни бележки. Три от стелите на Киник Ахау, които охраняваха церемониалната сграда, имаха златни маски с обсидианови очи и нефритени зъби. Дебели златни ленти покриваха основите им, както и тези на квадратните колони пред храма. Сюзан бе докоснала лъскавия метал, за да опита гъвкавостта му. Според обясненията на Камерон това всъщност не било злато, а „тумбага“, сплав от злато и мед с пониска температура на топене. Занаятчиите ѝ придавали вид на масивно злато, като отнемали медта от повърхността с киселина. Лентите от тумбага, които украсяваха колоните, също бяха покрити с йероглифи.

„Йероглифи.“

Те също сякаш бяха навсякъде. Йероглифите царуваха над това място. Виждаше ги гравирани в камък и дърво, нарисувани по мазилката, изсечени в плочите, по колоните, дори по двайсетте стъпала, които водеха към храма. Числото двайсет изглеждаше вездесъщо. Броят на стелите пред храма. Броят на стъпалата на малката пирамида. Броят на колоните, поддържащи портика пред храма, в който дълго и безрезултатно бяха търсили нещо, напомнящо на вход. Сградата изглеждаше затворена отвсякъде.

Камерон разглеждаше йероглифите по стъпалата пред храма. Накрая се изправи, погледна в бележника си, после към храма, отново в бележника и след това застана под един от стъпаловидните сводове

между колоните, поддържащи покрива, също украсени с фигури на различни богове, украсени със злато и нефрит. Бе ѝ обяснил, че сводът няма ключов камък като европейските арки и затова повече прилича на тесен триъгълник.

Археологът приклекна и докосна варовиковия под, после се премести по-нататък. Движенията му говореха за богат опит. Очевидно го беше правил много пъти. От момента, в който слезоха от хеликоптера, Камерон изглеждаше по-запознат с джунглата, отколкото тюлените — винаги предпазлив, винаги наясно какво трябва да се направи. Бе се втурнал, за да спаси живота на един от войниците, докато всички останали се движеха сякаш в забавен кадър, все едно че мястото им не е в джунглата. Но не и той, и това изпълваше Сюзан с желание да е близо до него. Невъоръженият Камерон Слейтър излъчваше естествено усещане за сигурност, с което не можеха да се сравняват дори въоръжените до зъби тюлени.

Тя въздъхна и размахна ръка пред лицето си. Комарите бръмчаха наблизко, но не кацаха благодарение на репелента, който си носеше от Вашингтон. И все пак я дразнеха. Сюзан плъзна очи по войниците от елитната военноморска част, разгърнати по двойки из комплекса. Двама стояха в подножието на пирамидата, отчасти скрити под храстите. Други двама охраняваха района около Камерон и гледаха барелефите по голямата колона пред храма, която бележеше главния вход на комплекса откъм джунглата по просеката, която бяха замаскирали с мъх. Трета двойка патрулираше край двореца от дясната ѝ страна, едноетажна сграда, построена като храма, но върху ниска платформа без стъпала и покрита само с варовик и мазилка, преплетена с лиани. Лобо седеше сам край дърветата и тракаше на клавишите на сателитния си комуникатор.

Всички бяха поели ролите си. Сюзан се върна към работата си и включи електромагнитен сензор в един от двата РСМСІА-слота отстрани на лаптопа. Щеше да използва уреда, за да измери електромагнитната активност в района при следващото блокиране, до което оставаха осем часа. Сателит на военновъздушните сили, минал над Гватемала по време на предишното активиране на вируса, бе регистрирал голямо електромагнитно поле. Това бе накарало Сюзан да донесе допълнително оборудване с надеждата да засече нещо ново.

Ударът от предишната вечер, който Трой Рийд и останалите от отдела във Вашингтон бяха проследили със „следотърсачите“ и „миризмите“, им бе посочил същите координати. С помощта на преносимата сателитна връзка на тюлените Сюзан се свърза с шефа си в Интернет и Рийд ѝ прати имейл с досегашните копия, като ѝ посочи двеста и шейсетте байта неподлежащ на разшифроване бинарен код, който, за разлика от останалите части, всеки ден се променяше.

Тя избърса с ръкав потта от челото си. Също като Камерон, Сюзан носеше къси панталони и обикновена бяла тениска — много по-удобно облекло, отколкото униформата, която лейтенантът ги бе накарал да облекат на идване. Не разбираше как тюлените могат да се навличат с толкова много дрехи при такава влажност, но войниците не се оплакваха. Всъщност те почти не разговаряха, освен Лобо, който периодично проверяваше дали не се нуждаят от някаква помощ.

Сюзан използва втория РСМСІА-слот, за да включи устройство за измерване на температурата и влажността. Софтуерните драйвери вече бяха инсталирани. Два прозореца на екрана показваха статуса на външните сензори. Температурата бе 29 по Целзий, влажността — 89%. Като съдеше по стичащата се по тялото ѝ пот, Сюзан не се съмняваше в данните. Електромагнитната активност достигаше по-малко от 0.01 децибела в избрания от нея честотен спектър от 1 мегахерц до 1 гигахерц. Информацията беше представена като графика: честотата по хоризонталната ос на координатната система с деления от 100 мегахерца, равнището на електромагнитния шум по вертикала с деления от 1 децибел. Електромагнетизмът съществуваше навсякъде, където по проводник течеше електрически ток, от мълниите и електропроводите до електрическите играчки. Класическите електромагнитни спецификации в компютърната промишленост се контролираха със строги правила от Федералната комисия по комуникациите и определяха граници за компютърно генерираните електромагнитни смущения на конкретни честоти, за да не може електронният шум на домашния компютър да пречи на други домашни уреди, като безжични телефони, пейджъри и дистанционни управления.

Системите ѝ показваха, че в джунглата всичко е спокойно.

— Нищо не помръдва — измърмори тя.

— Даже мишка.

Сепната, Сюзан вдигна глава и видя усмихнатия Камерон Слейтър. Потта беше образувала на тениската му триъгълник, който се виждаше през разкопчаното яке. Подгизналата тъкан прилепваше към гърдите му и очертаваше мускулите. Тя осъзна, че се е заяпала, и извърна очи.

— Май си във весело настроение.

— Това място е удивително — отвърна археологът. — Много прилича на паметниците на майте, но в някои отношения е съвсем различно.

Тя изключи компютъра и се изправи.

— Различно ли? Защо?

— Тумбагата напри... — започна Камерон, но замълча и за миг се втрени в гърдите на Сюзан, само че не се извърна, а посочи с ръка. — Може би няма да е зле да се покриеш с нещо.

Тя погледна надолу и забеляза, че също като неговата, тениската ѝ е мокра от пот и е прилепнала към гърдите ѝ, ясно очертавайки зърната. Сюзан се изчерви и се покри с ръце.

Слейтър си съблече якето, наметна го на раменете ѝ и ѝ намигна.

— Няма нужда да смущаваме войничетата.

Тя засрамено се усмихна.

— Задръж го — продължи Камерон, докато ѝ помагаше да се закопчае. — Имам още едно в раницата.

— Благодаря. — Якето бе удобно и пропускаше въздух, като в същото време скриваше гърдите ѝ.

— Тумбагата — повтори той.

Сюзан възвърна самообладанието си и присви очи.

— Моля?

— Тумбагата изобщо не е типична за майте. За разлика от ацтеките и инките, те не са проявявали интерес към златото и са предпочитали да използват твърдия нефрит. И все пак тук е пълно с тумбага. Достатъчно, за да ми се струва, че се намирам в Перу, но от друга страна, има и много нефрит. Тумбагата на една от стелите е инкрустирана с тюркоази, което е по-характерно за инките. Адски странно. Както и да е. Мисля, че открих входа на храма.

— Наистина ли? Къде?

— Ще ти покажа.

Тя го последва до един от сводовете, който разделяше стълбището от терасата на храма с размери около трийсет на десет метра. Подът на терасата и стените на сградата бяха покрити с варовикови плочи. Между колоните се процеждаха снопове слънчеви лъчи. По стената срещу сводовете не се забелязваха отвори, през които да се влезе вътре. Камерон посочи една от вертикалните плочи, които образуваха предната стена. Тя малко се различаваше от другите, защото по двете ѝ дълги страни от пода до тавана бяха пробити дупки.

— Приличат на места за хващане — каза той и пхна пръсти в отворите.

— Не трябва ли да повикаме хората на Лобо, за да ни помогнат да я отместим?

Намръщен, археологът потърка брадичката си.

— Може би по-късно. Остава ми да свърша още малко работа преди да реша как да продължа. Това място гъмжи от предупреждения.

— Предупреждения ли?

Слейтър кимна, спусна се по стълбището и седна на едно от средните стъпала. Сюзан се настани до него. Той посочи към ред йероглифи, които прочете отляво надясно.

— Доколкото мога да кажа, този надпис е някакво предупреждение да се почита светостта на мястото, което също е доста странно, защото маите са използвали йероглифите най-често, за да документират исторически събития, движенията на звездите, делата на конкретна династия, а също и като мощно средство за пропаганда.

— Какво гласи предупреждението?

— Не зная. Разшифроването на йероглифите на маите е истинско предизвикателство, защото не разполагаме с достатъчно кодекси. Обикновено разбираме между трийсет и шейсет процента от текста. Но днес откривам толкова много нови йероглифи, че едва стигам до половината.

— Какво е кодекс?

— Майският еквивалент на нашите книги. Правели са ги или от еленова кожа, или от избелена хартия от смокиново дърво. След като писарите завършили кодекса, той се покривал с пласт предпазващо вещество и се сгъвал като акордеон. По този начин са щели да се съхранят до наши дни. За съжаление през шестнайсети век испанците унищожили повечето. Един францискански мисионер на име Диего де

Ланда лично изгорил огромно количество. Оцелели са само триста кодекса, спасени от испанци, които ги занесли в родината си като сувенири. Носят имената на европейските градове, в които накрая са се появили. Дрезденски кодекс, Мадридски кодекс и Парижки кодекс. Друг бил открит в началото на седемдесетте години в пещера в Чиapas, Мексико, и го изложили в Гролие Клъб в Ню Йорк, затова е наречен кодексът „Гролие“. Та така, заради тъпоумието на испанските нашественици, съвременният археолог разполага само с нищожна частица от информацията, необходима за разгадаването на многобройните мистерии на маите. Ето защо не мога да разбера точния смисъл на това предупреждение, както много често се случва в работата ни. Липсата на достатъчно основни данни, съдържащи се в онези изгубени кодекси, оставя вратата отворена за всевъзможни мнения, теории и интерпретации. Тези предупреждения например може да са просто блъфове на древните жреци, целящи да подплашат враговете. Или пък да са действителни и да са ги взимали на сериозно. Така или иначе, йероглифното предупреждение е поредната необикновена находка на това извънредно необикновено място. Остава и въпросът къде са пазителите му.

Сюзан се огледа. От всички страни я заобикаляше гъста джунгла.

— Сериозен въпрос. Възможно ли е да идват тук само за ритуалите си, но всъщност да живеят другаде?

Той кимна.

— Всъщност и аз предполагам така. Сигурно живеят някъде наблизо. Може дори да имат наблюдатели.

— В случай на нашественици ли?

Камерон отново кимна.

— Това е една от причините, поради които не искам да размествам нищо. Цивилизацията на маите има невероятни постижения в математиката, астрономията и архитектурата, но те били и отлични воители, безмилостни с враговете си. Често ги принасяли в жертва на боговете. Строшавали им гръбнака върху олтара и после им изтръгвали сърцето.

— Вчера вече минахме този урок, благодаря.

Той постави дланта си върху нейната и лекичко я притисна. Сюзан не възрази.

— Просто се опитвам да ти обясня защо не искам да осквернявам това място. Не ми се ще да ги ядосам.

— Ами тюлените? Те би трябвало да са в състояние да ни защитят, нали?

Слейтър сви рамене.

— Определено изглеждат страшни с оръжията и униформите си. Не съм сигурен обаче дали ще издържат на нападение от маите. Както казах, те са феноменални воители и са на своя територия. Съмнявам се, че Лобо и хората му ще устоят дълго.

Камерон отвори бутилка минерална вода и й разказа за миналото си. Син на американски посланик в Гватемала, той живял в тази страна до шестнайсетгодишна възраст, когато баща му се пенсионира и се установил в Сан Диего, Калифорния. Дотогава младият Камерон Слейтър бил станал любител археолог и прекарвал повечето си време в експедиции из околните обекти, свързани с маите.

— После постъпих в Калифорнийския университет в Лос Анджелис и получих бакалавърска и магистърска степен по археология, но специализирах доколумбови култури. Накрая защитих докторат в Станфорд, започнах да преподавам и продължих да ходя на експедиции, пишех статии, участвах в конференции. Сега живея и дишам с работата си. Преди да го осъзная се местех от университет в университет, получавах стипендии, малко преподавах, между другото написах няколко учебника, но прекарвах много време в експедиции. Ето защо напуснах университета в Джорджия и постъпих в Джорджтаунския. Заради две страхотни изследователски стипендии.

— Родителите ти още ли живеят в Сан Диего?

Камерон поклати глава и погледна туристическите си обувки, същите, които преди няколко дни Сюзан беше видяла в стаята му.

— Татко почина преди почти десет години. Беше само на шейсет и три. — Той замълча. — От рак. Мама умря от скръб една година след него, въпреки че преди това беше в отлично физическо здраве. Бяха женени близо четирийсет години.

Сюзан кимна и постави ръка на рамото му.

— Съжалявам.

— Никога не съм виждал двама души да са толкова близки. Тя просто не можеше да живее без него. Загуби желание за живот и една нощ умря в съня си. Естествени причини, така ми казаха, ако скръбта

може да се нарече „естествена причина“. Но хайде да поговорим за нещо по-весело. Например за теб. Сигурен съм, че при теб нещата не са толкова мрачни.

Тя едва не се засмя. После въздъхна.

— Де да беше така. — В известен смисъл ѝ се искаше да му каже, че съдбата ѝ много прилича на тази на майка му. — Родителите ми са живи, но не ги виждам толкова често, колкото ми се иска, особено след... след като съпругът и дъщеря ми загинаха при автомобилна катастрофа.

Камерон я прегърна през раменете.

— Ужасно съжалявам, Сюзан. Не знаех. Меткалф изобщо не ми спомена за това, когато ми позвъни, за да ме предупреди за идването ти.

Тя кимна.

— Това не е нещо, което бих разправяла на всеки срещнат. Всъщност, освен родителите ми, Меткалф и Рийд не знае почти никой. Джонатан Меткалф ми помогна да преодолея кризата след катастрофата. И когато изразих желание да правя нещо друго, ме свърза с Рийд във ФБР.

— Наистина съжалявам, Сюзан. Освен това съм много впечатлен, че си успяла да се възстановиш след всичко това. Мога само да си представя колко ужасно си се чувствала.

— Преживях наистина тежки моменти — отвърна тя и се изправи. — Както и да е. Вече трябва да се връщам при компютъра.

Камерон също стана.

— Надявам се, че не съм те обидил. Аз...

— Струва ми се, че никога не би могъл да ме обидиш, Камерон Слейтър. И ти благодаря за това. — Сюзан му се усмихна и посочи якето. После се отдалечи.

Покрит с наметало от мъх, Антонио Строк си свали слушалките и погледна към сестра си. Маскирана по същия начин, тя лежеше до него зад гъсталака между дънерите на мощните памукови и махагонови дървета, които обграждаха отвсякъде величествения комплекс. Бившият руски офицер беше разгърнал хората си около района, точно както го бяха учили преди много години. Групата му покриваше всеки от тюлените. По негова заповед дваисет и петимата опитни бойци щяха да стрелят и да ги очистят още преди американците да се усетят. Оставените от тях капани щяха да заблудят всеки друг, но Антонио Строк и неговите хора бяха участвали в прекалено много операции, за да попаднат в тях.

Селина, която също бе със слушалки, прибра малката антена на подслушвателното устройство. Благодарение на невероятната акустика на комплекса можеха да слушат разговорите почти без да изразходват батериите.

Тя също си свали слушалките и прошепна:

— Какво мислиш?

— Не съм сигурен. Засега трябва да чакаме. Ще видим как ще се развият събитията. — Строк знаеше стойността на чакането и наблюдението. С една-единствена команда можеше да завладее мястото за по-малко от минута, като пощади учените и техниката им от безшумната канонада, която щеше да отнеме живота на тюлените. Но се боеше, че това ще окаже неблагоприятен ефект. Слейтър и Гарнет явно напредваха с разследването. Намесата на Строк в този момент само щеше да ги забави.

От собствен опит знаеше, че търпението е оръжие, много по-мощно от автоматичния пистолет на колана му. През живота си Антонио Строк бе проявявал крайно търпение не само по време на операции, но и с началниците си в КГБ, който определяше задачите на неговия взвод по време на войната в Афганистан и по-късно, през годините, довели до разпадането на Съветския съюз. Именно тогава реши да стане независим и да продава услугите си, вместо да ги

предлага на нова Русия за жълти стотинки и жалко апартаментче в Москва. През изтеклото оттогава десетилетие Строк натрупа голямо състояние, което използваше не само за да живее царски, но и за да финансира разгръщането на сила като тази около странния комплекс на маите в този горещ и влажен следобед. И ставаше все по-горещо. Пот се стичаше по лицето му и пареше в очите му. Покривалото от мъх не само му тежеше, но и ужасно го спарваше. Той обаче търпеше, също както беше устоял през кошмарните години в афганистанските планини...

„Афганистан.“

Антонио се намръщи, спомнил си болката и абсолютния ужас. Мускулите на слабините му се напрегнаха, когато долови високия вой на афганистанските жени и видя забулените им лица, омразата, пламтяща в очите им. Към него се бяха протегнали десетки ръце, събуха панталона му и притиснаха собствения му нож към тестисите му. Обзе го ужас, когато острието проби кожата и ги отреза.

Агонията бе неописуема. Стиснал клепачи, той нададе страшен, смразяващ кръвта вой и ръцете и краката му изтръпнаха от силата, с която опъна въжето. През сълзи видя очертания на слънцето силует на афганистанска жена, която стискаше в една ръка окървавения нож, а с другата размахваше високо във въздуха мъжествеността му и надаваше онзи зловещ писък, все още вледеняващ го със силата на хиляди руски зими. После захвърли тестисите му на земята и започна да ги тъпче.

Изтерзан, кастриран, умиращ, Антонио Строк задавено дишаше и усещаше нови ръце, които притискаха лицето му към земята, пръсти, които се впираха в бузите му и го принуждаваха да отвори уста. Като крещяха неразбираеми думи, жените го накараха да лапне тестисите си.

Усети вкуса на плътта си, на пясък, пръст и собствената си кръв. Стомахът му се сви и той повърна. Но ножът отново се насочи към слабините му и се притисна към члена му, докато женските ръце напъхваха мръсните му тестиси обратно в устата му. Сгърченият му от болка ум разбра посланието и му прати команда да дъвче, да не обръща внимание, да гълта и отново да дъвче. Но осъзна още нещо — звук на приближаващи хеликоптери, раздвижване на въздух от перки, чу крясъците на афганистанките и тракане на автомати. Земята около

него избухна, забулените фигури се пръснаха във всички посоки и натискът върху слабините му изчезна...

Строк запримигва, за да отпъди спомена, дълбоко си пое дъх и погледна сестра си — бе си сложила слушалките и следеше лагера. Той последва примера ѝ и се заслуша в далечния разговор, но все още чуваше афганистанските жени, които крещяха и го проклинаха.

Антонио Строк знаеше, че ще чува гласовете им до смъртта си.

ГЛАВА 13

001101

17 декември 1999 г.

Древната история винаги беше привличала Камерон Слейтър. От дете мечтаеше да стане археолог, да потъне в историята на дадено място, да отгръща пластовете на времето, да търси, копае, да слепя късчетата от древното минало, да съживява останките от изчезнали цивилизации, да спасява от забвение делото на безброй поколения. Тази страст продължи да го тласка в гимназията, Калифорнийския университет, Станфорд, Джорджия, докато получаваше степен след степен и постепенно се превръщаше в авторитет в тази област, пътуваше за далечни места в търсене на миналото, правеше разкопки, формулираше теории, колкото и противоречиви и необикновени да изглеждаха.

Камерон Слейтър бе дифузионист и вярваше, че отдалечени помежду си древни цивилизации са поддържали връзка в някой момент от историята си. Откриваше доказателства за твърдението си накъдето и да погледнеше; в изящните лотосови мотиви, украсяващи шиите на глинените съдове на инките, фриза на Голямото игрище в майския град Чичен Ица и високите гранитни колони в египетския Карнак. Откриваше ги и в сградите на маите, построени във формата на египетската буква „М“, наречена „ма“ и означаваща „страна“, „вселена“. В практиката на мумифицирането, родена в Египет и разпространила се в целия свят, от Индия, Индокитай и Полинезия до двете Америки. В египетския бог Хор, поразително напomniaщ на Кетцалкоатъл, пернатата змия на древно Мексико. В ежедневния им живот, в сходните им развлечения като борбата, във фалическите култове, в почитта към джуджетата и в издигането на стъпаловидни пирамиди. От лингвистичните паралели до погребалните обреди. Докато египтяните бяха поставяли в гробовете малки папируси, ацтеките бяха изпращали мъртвите с много писания. Или в брадатите финикийски гребци, представени на релеф от 700 години преди Христа, които имаха невероятна прилика с изображенията върху кадилница, открита в Гватемала. И списъкът продължаваше ли,

продължаваше, аналозите бяха безкрайни, умопомрачителни, предизвикателни, но и очевидни, неопровержими.

Камерон Слейтър гледаше мрачния храм отатък огрения от луната кратер, спомняше си пътуванията си, екскурзиите, перуанските планини, венецуелските джунгли, гвианските мангрови гори, негостоприемни за всички други, освен за онези, които бяха избрали да живеят от земята. Спомняше си примитивните условия на експедициите, ужасната жегата, сладките успехи и жестоките разочарования. Спомняше си селата, туземците, техните обичаи и танци, тяхното гостоприемство. Мислите му се зареяха към първите му дни на археолог, към романтиката на разкопките, която го привличаше с дива страст, изтриваше от съзнанието му външния свят и също като тази нощ го обладаваше с опияняваща сила.

Беше открил уникален обект, девствено място, недокосвано от външни хора от столетия, оцеляло от толкова много вълни на нашественици, от разруха и завладяване. Камерон Слейтър се опиваше от величествената гледка, от изящните покриви и сводове, от геометричното съвършенство на пирамидата. Вслушваше се в звуците на нощта, които се сливаха с постоянното тракане на лаптопа на Сюзан, докато красивата компютърна специалистка полагаше последните щрихи на търсещия си алгоритъм.

„Сюзан Гарнет.“

Не бе сигурен защо толкова силно го привлича тази непозната. Това нямаше нищо общо с краткотрайните връзки с жени в археологическите среди или със случайните авантюри с местни по време на експедиция, като с дъщерята на търговеца на кафе във Венецуела, с безразсъдната сестра на неговия перуански планински водач или с онази незабравима танцьорка в Бразилия, която го научи на някои неща за най-древните човешки удоволствия.

Навярно просто трябваше да запази професионалното си безпристрастие, за да може спокойно да си иде, след като всичко това свършеше. Пътешественик, известен автор, прочут оратор, Камерон Слейтър никога не беше харесвал идеята да се обвърже, да принадлежи на някого. Животът му се въртеше около археологията, около работата му. Дори собствената му къща в Джорджтаун бе просто продължение на кабинета му, отправна база за експедиции, която спокойно можеше да се прехвърли на друго място, ако получеше

съответната стипендия за съответния научен проект. През двете десетилетия след защитата на докторската си дисертация Камерон Слейтър се беше местил десетки пъти, от източното на западното крайбрежие и после обратно на изток, водеше номадски живот на съвременен археолог, живееше с куфар, постоянно заминаваше за някъде, там, където го пратеха стипендиите, понякога за месеци наред, без да се налага да вдига телефонната слушалка и да обяснява на някого неочакваното си решение.

„Тогава какво те прави толкова особена? — мислено се обърна той към Сюзан Гарнет, която съсредоточено тракаше на клавиатурата. — Господи, тя е прекрасна.“

Камерон я гледаше — гледаше изящните ѝ, свити в лактите ръце, дългите пръсти, които галеха клавишите с привична лекота, дължаща се на опита. Слаба шия, фино лице, пленителни кафяви очи, които го привличаха всеки път, щом го погледнеха. И усмивката ѝ — искрена, топла, приветлива, и в същото време загадъчна, криеща тайно минало, което само разпалваше чувствата му.

Той дълбоко си пое дъх, поклати глава, извърна се, опита се да се отърси от тези мисли, да си припомни бразилската танцьорка, лъскавото ѝ, мокро от езерото в джунглата тяло, студената вода, която капеше по кожата му. „Остави това, Слейтър. Няма да можеш да ѝ отделиш от времето си. Просто се откажи.“

Електромагнитният датчик на екрана започна да се движи няколко секунди преди блокирането, почти недоловимо, но достатъчно силно, за да го забележи. Постепенно активността достигна равнище от 2 децибела.

Сюзан се беше чудила дали системата ѝ ще замръзне и сега виждаше, че компютърът продължава да работи, навярно защото се намираше в центъра на тази небесна сила, като в спокойното око на ураган, в безопасност от бурята, изолирана от ветровете, но точно на пътя на вируса.

Камерон Слейтър седеше до нея край кратера. Сивкавите лъчи на оранжевата луна хвърляха бледо сияние, което се сливаше с блясъка на екрана. Лобо стоеше зад тях и надзърташе над раменете им.

Дигиталният брояч на компютъра се задейства и отбеляза началото на блокирането, което трябваше да продължи петнайсет секунди. Електромагнитната активност се усили, особено в горната граница на честотите. В сектора между 900 мегахерца и 1 гигахерц тя достигна 20 децибела. Сюзан не забеляза промени в температурата и влажността. Харддискът качваше дигитален образ на електромагнитния шум, като засичаше данните на всяка милисекунда. Получи се огромен файл с бинарен код, дълъг четиринайсет милиона реда и широко отразяващ горния край на избрания честотен спектър.

Накрая, точно преди електромагнитната активност да изчезне, за стотна от секундата целият спектър скочи до 20 децибела.

— Да видим сега какво имаме. — Тя затрака по клавишите и отвори бинарния файл. Екранът се изпълни с безкрайни редове единици и нули.

Сюзан активира превеждащата програма.

[illegible]

— Супер — каза тя и натисна „НЕ“. После погледна Камерон. — Програмата ми не го разпознава. Ще опитам по друг начин.

Сюзан влезе в мрежата на ФБР и проследи пътя на „следотърсачите“. Също като по-рано, те се бяха слели при сателита на „Хюз“ и сочеха старите координати. Тя стартира изолиращата програма, за да подложи на дисекция уловения от софтуерните ѝ паяжини вирус.

**ИЗОЛИРАЩА ПРОГРАМА
ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ
© 1998, Сюзан Дж. Гарнет
12-17-99 21:03:00**

```
CC1 01011010.10101010.01011001.01110100.10111010.01000110.11010101
CC2 01111011.00101000.01011001.01110110.01111010.01000110.11010101
CC3 01001010.11101010.01011111.01101100.10111011.01000110.11010101
CC4 01101011.10101010.01111001.01110100.00100010.01000110.11010101
CC5 01110010.10101100.01001001.01111100.11111001.01000110.01010101
CC6 01111110.11101010.01111000.01110100.10111010.01000110.01010101
```

Сюзан разгледа първите шест повторения на мутационната последователност на вируса, много сходни с онези от предишните дни. Всяко следващо копие имаше съвсем различна сигнатура.

— Тук няма нищо ново — по-скоро на себе си, отколкото на малобройната си публика каза тя. Освен Камерон и Лобо, работата ѝ наблюдаваха и двама тюлени.

Сюзан анализира основното тяло на вируса.

Все пак направи проверка, отвори всяка преведена част и откри брояча, който всеки ден активираше вируса по едно и също време със съответната компенсация за оставащите до края на хилядолетието дни. Прочете сектора, който контролираше времетраенето на ежедневните блокирания, и разочаровано видя, че операцията, определяща действието в полунощ на 31 декември по Гринуич, е останала неразшифрована.

Отметна назад мократа си от пот коса. Влажността достигаше 82%. Вече се безпокоеше за надеждността на техниката в такава среда. Ако влагата проникнеше в лаптопа ѝ, можеше да предизвика късо съединение и да унищожи работата ѝ.

Реши да продължи до влажност 85%. После щеше да изключи компютъра и да изчака утринното слънце.

Лобо и другите тюлени изгубиха интерес и се разотидоха. Камерон остана до нея.

— Трябва да побързам — каза Сюзан и без да престава да трака по клавиатурата, му обясни въздействието на високата влажност върху електрониката.

Тя сравни неразшифрованата операция от новия вирус с тези от предишните дни и установи, че не се е променила. Всички единици и нули бяха в абсолютно същия ред. И също като предишните вечери, не отговаряха 260 байта.

— Странно — наведе се напред Слейтър. — Значи във вируса, който се активира всяка вечер, има двеста и шейсет независими байта, така ли?

— Струва ми се, че съм забравила да го спомена. Защо?

— Ами, маите са използвали два календара. Разказах ти за дългия, който подобно на нашия Григориански календар, се основава на движението на слънцето. Но има и религиозно летоброене. Според него месеците са тринайсет и се състоят от по дваисет дни, с други думи, общо двеста и шейсет дни.

Сюзан го погледна.

— Наистина е странно. Мислиш ли, че тук има нещо, което може да ни помогне да разшифроваме кода?

— Колко такива независими бинарни сегменти имаш?

— Блокиранията започнаха на дванайсети, но аз пуснах паяжините на тринайсети, което означава, че са пет, включително от

тази вечер.

През следващите няколко минути прегледаха кодовете на екрана, но не откриха нищо особено. После Сюзан забеляза, че влажността се е повишила до 85%.

Камерон ѝ помогна да прибере техниката във водонепроницаеми куфари. Навън оставиха само слънчевия акумулатор, за да заредят батериите на сутринта.

Седнаха един до друг и се загледаха към звездите. Всички тюлени вече спяха, освен двамата часови, които патрулираха между храма и двора, за да покриват двата входа на комплекса.

Луната продължаваше да хвърля нежното си сияние върху полирания варовик. Ехото подхващаше далечния вой на маймуни и серенадата на птиците.

— Прекрасно е — каза Сюзан.

— Съвършенството на архитектурата на маите се изразява не само във външната красота, но и в хармонията с природата. Тук хармонията струи с невидима, но мощна енергия, която се излъчва от самия камък, от поддръждането на сградите около кратера, просто, но с удивителна акустика, улавяща естествените звуци на джунглата. По този начин комплексът се превръща в част от нея. Нашите общества се разграничават от дивото. Имаме бетон, имаме и трева, небостъргачи и паркове, паркинги и зелени площи. Винаги поляризираме, разделяме, установяваме граници. Маите са правели тъкмо обратното, въплъщавали са в творенията си своята концепция за безкрайността, като тези естествени звуци, които отекват от варовика, дошъл от същата джунгла, като сладкия аромат на орхидеи, като отразяването на светлината от каменната повърхност към околната растителност. Всичко това носи единение в техния свят.

Сюзан мълчеше. Удивляваше я този човек, който можеше да види толкова много неща и да ги изрази с такива насочващи към размисъл думи. Както и начинът, по който я гледаше през последните два дни, никога очевидно, никога натрапчиво, и в същото време винаги любезно, почтително, често с периферното си зрение, дори когато се любуваше на звездите през кръглият отвор в дърветата.

Сюзан сплете пръсти, обгърна с ръце коленете си и сведе очи към ноктите си — и внезапно ѝ се прииска да ги е поддържала по-добре, макар и не прекалено, може би само с малко лак. Тази мисъл я

накара да присвие очи. До този момент маникюрът ѝ изобщо не я беше интересувал.

Камерон извади цигарите си и ѝ предложи.

— Една няма да те убие.

Сюзан го изглежда озадачено.

— Откъде знаеш, че съм...

— От изражението ти, когато запалих цигара заради кърлежите. И когато после ти я подадох, за да почистиш другия си крак. Хвана я като стара пушачка.

Тя си взе цигара, а Камерон извади запалка и я щракна. Сюзан се наведе, пръстите ѝ се докоснаха до дланта му и допирът я изпълни със забравено удоволствие. Той също запали, като автоматично заслони запалката с шепа. Мъждукащото пламъче хвърли жълта светлина върху суровото му лице. Движенията му бяха също толкова плавни и опитни, както докато проучваше йероглифите или когато бе спасил онзи войник от ужасна смърт. Какъв беше този човек, който я караше да се чувства толкова сигурна, толкова спокойна? Който в един миг без колебание рискуваше живота си заради друг, а в следващия забелязваше дребни неща като изражението ѝ и движенията ѝ, докато пали цигара?

— Беше много отдавна — каза тя и си дръпна, изпълни дробовете си, задържа дима и после бавно издиша.

— Зная.

Сюзан го погледна. Не я беше попитал преди колко време. Или защо се е отказала. Каза само „зная“. Отново четеше мислите ѝ.

— Защо имам чувството, че не мога да запазя нищо в тайна от теб?

— Надявам се, че не ме смяташ за досадник.

Тя продължи да го гледа заинтригувано.

— Никога не би могъл да ми досадиш.

Ишигуро Накамура разглобяваше петнайсетсантиметровия телескоп върху една голяма скала, където бяха решили да прекарат нощта. Джаки беше разположила оборудването си до него, включително микровълновия приемник, който сканираше същите честоти като радиотелескопа в „Черо Толо“, но нямаше астрономически обхват. Според техните изчисления, щом попаднеше под небесния лъч, щяха да засекат сигнала само с приемника.

Джаки изключи захранването си с батерии уреди и внимателно ги прибра във водонепроницаеми контейнери, а след това в огромните им раници. На нежното ѝ лице се бе изписало разочарование.

— Утре вечер ще сме там — опита се да я успокои Ишигуро.

Джаки се намръщи и укоризнено изгледа Куоши Хоничи, който кротко похъркваше в спалния си чувал. Само час след като потеглиха от речния бряг бизнесменът си изкълчи глезена и мускулестият Порфирио трябваше да му помага да върви, а Ишигуро да носи и неговата раница.

— Истинска напаст е — каза тя. — Дори не може да ходи само това копеле.

— Стига, стига — каза Ишигуро и я погали по гърба. — Такъв език е непристоен за прочут астроном като теб, откривателката на първото доказано послание от далечния космос.

— Да бе.

— Само се надявам да не ме забравиш, когато станеш богата и известна.

— Престани.

— Ще изглеждаш страхотно на корицата на „Нюзуик“ и „Сайънтифик Американ“.

— Мери си приказките, господинчо.

— Може би ще ми позволиш да почиствам лабораторията ти.

— Предупреждавам те...

Той я целуна. Джаки се съпротивлява няколко секунди, после меките ѝ устни се разтвориха. Миг по-късно двамата се загледаха в

звездите. Луната обливаше в сиянието си голямата варовикова скала, която се издигаше от джунглата като блестящ остров в тъмнозелено море.

— Каква великолепна гледка — каза Ишигуро. — И някой на тези звезди се опитва да се свърже с нас. Поразително.

— Какво ли е посланието?

— Мила моя, имам чувството, че съвсем, съвсем скоро ще разберем.

Сюзан Гарнет се събуди от някакви странни звуци, разкопча ципа на спалния си чувал и седна. Дали не сънуваше? Всички наоколо спяха, дори двамата тюлени, които трябваше да са на пост — нещо, което ѝ се стори много странно.

„Странно.“

Реши да събуди Камерон, който спеше само на няколко крачки от нея, но се отказа. Не знаеше защо, просто ѝ се струваше, че не бива. Вместо това се изправи и си obu маратонките.

Тих глас вибрираше сред варовиковите блокове, баритон, който ѝ напомняше за оперен певец. За миг бе готова да се закълне, че вика нейното име, но можеше да е просто планинският ветреца. Гласът сякаш идваше някъде отвисоко, но не беше сигурна. И не беше един.

Луната продължаваше да облива с лъчите си изящната архитектура. Но имаше и друга светлина, която идваше от вътрешността на храма и се процеждаше между лианите, обвиващи колоните и сводовете. Гласовете излъчваха хипнотична сила, която я привличаше. Сюзан закрачи към източника им и те сякаш станаха по-далечни, по-неясни, но я подтикваха да върви по-бързо, да се приближи.

Тя се подчини и в полутранс заобиколи ръба на кратера. Сега гласовете се носеха оттам като омагьосан хор, издигаха се от тъмните води и политаха нагоре към небесата.

Стигна до двайсетте стъпала и започна да се изкачва, бавно, с неочаквано спокойствие, мина под триъгълните сводове, спря в средата на терасата и впери очи в силуетите на три фигури с набедрени препаски и големи тиари от пера на главите. Те мълчаха, но Сюзан някак си знаеше какво искат и ги последва вътре покрай варовиковата плоча, която беше забелязал Камерон — сега тя бе отместена и се виждаше вътрешността на храма.

Компютърната специалистка зае мястото си край огъня. Синкав дим се издигаше от пламъците, които осветяваха десетките сцени по стените: ритуали, игри, войни, жертви, всички заобиколени от

напомнящи на мозайка цифри. Варовикови релефи на пернати змии и ягуари танцуваха под трептящата лазурна светлина, която обгръщаше старците. Те свалиха тиарите си и под тях се показаха същите сякаш извънземни издължени глави и плоски чела, които през последните дни Сюзан толкова често виждаше. Жреците се олюляваха назад-напред в сапфирената мъгла под ритъма на безмълвни барабани. Онзи, който стоеше най-близо до нея, носеше много златни обеци и на лявата му предлакътница имаше татуировка на ягуар. На бицепсите на втория бяха татуирани ленти. На лявото рамо на третия мъж бе татуирана пъстра птица, напомняща кетцал. Наоколо им прелитаха молци, които преследваха светлината в неизбежно смъртоносен танц и изчезваха в тъмночервените огнени езици.

Сюзан вдишваше сладкия дим на пращящите пламъци и той я стопляше, успокояваше и замъгляваше ума ѝ. Очите ѝ се затвориха и топлината изпълни тялото ѝ, облада сетивата ѝ и самата ѝ душа. Не можеше да се съпротивлява на тази непреодолима сила, като молците, които следваха първичната си цел и предаваха съдбата си на своите инстинкти.

Тя повдигна клепачи. Димът се стелеше над варовиковия под, танцуваше, обагряше го в зелено като джунглата. Мъглявата гледка се проясни, образите станаха по-контрастни, по-фокусирани — пирамидални храмове, дворци, игрища, огромни площи, всички кипящи от живот, от растеж, от благоденствие. От джунглата изплуваха градове-държави, каменен блок след каменен блок, с невероятна скорост издигани от безброй умели работници.

Около Сюзан Гарнет се редуваха дни и нощи, безкраен кръговрат, сезони, векове, хилядолетия. Над гъстата растителност се извисяваха храмове, устремяваха се към небесата и подтикваха към изучаване на космоса. Математиката, архитектурата и астрономията процъфтяваха. Вържени с писала от таралежови бодли, знатни писари увековечаваха постиженията върху избелена хартия от смокиново дърво, рисуваха хронологии, описваха своята история, преживявания, вярвания, страхове, кодираха познанията си с цифри и ги подреждаха в мозайки.

Алените пламъци разкъсваха дима, отнемаха му кобалтовите оттенъци, чистотата му, неговия живот. Падаха градове, изчезваха цивилизации, за да разцъфтят отново на далечни места, за миг

възвърнали изгубената си инерция. Писари отразяваха последните си дни, помръкващото си бъдеще, страха си от хората от морето.

Димът стана кървавочервен. В ума ѝ отекнаха викове, последвани от грохот, война, опустошение. Въоръжени мъже разрушаваха градовете, всяваха ужас и разпространяваха болести, избиваха хората, поробваха ги, изгаряха документите им, техните кодекси, опитваха се да изличат самата им история, техните традиции и вярвания. Сюзан усети болката им, тяхната агония и отчаяние. Видя съпруги, изгубили мъжете си, съпрузи, изгубили жените си, осиротели деца, изнасилени жени, изтезавани мъже, изгаряни книги, всичко в името на Испания, масово изстребление, безсрамно оправдавано с християнската религия.

Ужасяващите видения полетяха под дима по-бързо, отколкото можеше да ги следва, едно след друго, безкрай, докато лудостта разрушаваше хармонията в Новия свят, в мангровите гори, в планините и джунглите. Но сред мъчителните гледки, сред вихрещия се кървавочервен дим, сред отчаяните викове на умиращата цивилизация Сюзан Гарнет усети до себе си ново присъствие, успокояващо, нежно, изящно, като прегръдка на дете или милувка на херувим. Тя дълбоко вдиша този облак и се изпълни със същността на дъщеря си, с нейната невинност, обич и чистота. И когато започна да разпалва чувствата си с излъчваната от Ребека сияйна сила, когато с недвусмислена, яснота се разбуди майчинският ѝ инстинкт, Сюзан почувства и друго същество, носещо единство, цялост, сигурност. Присъствието на съпруга ѝ, неговата мъжественост бяха непреодолими. И в същото време някаква могъща сила ѝ напомни, че мястото ѝ не е в този мъглав свят, в това нереално царство на блуждаещи души. Животът ѝ принадлежеше на земята, обрисувана под дима, който продължаваше да се вихри като гигантска мъглявина, чийто багри се променяха с времената и сезоните, постоянно придобиваха яснота, подреждаха се като пиксели в контури на хълмове и долини, на нови и древни градове, на лъкатушни реки и кристални езера.

Мъглата продължаваше да се вихри като небесен циклон, да се променя и фокусира. Пикселите очертаха под нея триизмерна карта, леко се издължиха при хълмовете и станаха по-кръгли при долините. Продълговатите постепенно се умножиха и погълнаха своите кръгли

събрата — като бинарна карта, определяща терена, очертаваща неравните му особености, сложната му топография.

Лазурната мъгла се завихри още по-бурно, сгъсти се, изтласка образите по краищата си и остави сърцето си самотно, пусто, мрачно. Сюзан усети, че спътниците ѝ си тръгват, почувства тяхното щастие, окуражението им да продължи, да търси истината, да прозре отвъд научния ум, да изследва, да мечтае, да отвори съзнанието си, да се моли за сила.

Тъмната мъгла не преставаше да се върти; в полезрението ѝ в бърза последователност проблясваха образи, обладаваха сетивата, ума, душата ѝ и я изтощаваха. Главата ѝ се замая, мислите ѝ станаха неясни, тя почти изгуби съзнание и се изправи на ръба на бездънна бездна, сеноте с размерите на вселена, която я отделяше от любимите ѝ.

Сюзан се бореше с тази непреодолима сила, опитваше се да остане близо до съпруга си, до дъщеря си, но съзнаваше безплодността на усилията си. Енергията ѝ се изчерпваше, волята ѝ отслабваше, потъваше във вихреца се черна маса от противоречиви мисли. После изчезнаха и те.

ГЛАВА 14

001110

18 декември 1999 г.

Разсъмване в равнините на Петен.

Кървавочервеното слънце изплува на хоризонта и осея звездната нощ със златистооранжеви отблясъци, превърна тъмнолилавото небе в изсветляваща синева и разпръсна издигащата се от гъстата растителност мъгла.

Ниски облаци покриха земята като мантия от памук, после южният ветрец и покачващата се температура бавно започнаха да ги разнасят.

Антонио Строк потръпна от остро убождане по бедрото, пое си дълбоко дъх и бавно издиша през носа. Вече губеше търпение — нещо, което рядко му се случваше. Отлично знаеше какви са последствията за онези, които не притежават способността да чакат подходяща възможност. Гадинките, които го бяха измъчвали цяла нощ, не му бяха позволили да заспи. Селина, от друга страна, изглеждаше отпочинала, въпреки че откри в панталона си десетки насекоми и дори измъкна едно от вагината си.

Бившият офицер от Спецназ стоеше неподвижно и не откъсваше очи от комплекса. От време на време му докладваше някой от бойците му, всички подложени на същото мъчение през нощта, докато чакаха сигнал за атака. Това беше още една от причините, поради които Строк не можеше да си позволи да се оплаква. Водеше група наемници, които командваше чрез страх и щедра финансова компенсация. Хората му се бояха от него и затова го уважаваха, подчиняваха му се, убиваха за него. Да се оплаква от тривиални неща, например от впилия се в пениса му кърлеж, щеше да се приеме като признак за слабост, неприсъща за неговото положение, щеше да всее съмнение в способността му да ръководи.

Макар че не можеше да се намеси в работата на учените, без отрицателно да повлияе върху разследването им, Антонио Строк търсеше начини да ги накара да побързат. И бе убеден, че докато оная

Гарнет продължава да спи, няма да постигнат нищо, което означаваше още време сред гадинките, пъплещи нагоре по...

„Ох!“

Поредното ухапване, този път в долната част на корема му. Той бръкна в панталона си и смачка отвратителното насекомо.

Антонио въздъхна. Преди няколко минути на сестра му ѝ бе хрумнала идея как да събудят жената, без да издадат местоположението си на останалите от групата, които бяха на крак поне от час.

Строк насочи телескопичния си мерник към компютърната специалистка така, че кръстчето да попадне върху лицето ѝ. После активира лазерния лъч. Никой нямаше да забележи червеното петънце по клепачите ѝ, освен ако случайно не я погледнеше от съвсем близо.

„Събуди се, спяща красавице.“

Сюзан Гарнет се събуди от пронизителната тъмночервена светлина, която пареше очите ѝ. Тя се претърколи настрани и дробовите ѝ се изпълниха с аромата на храна — шестима тюлени закусваха почти до нея. Усети невероятната влажност, чу бръмченето на комари над главата си и си спомни за странния сън.

Болеше я глава. Сюзан леко повдигна единия си клепах. През кръглият отвор в дърветата струяха снопове слънчеви лъчи и хвърляха златист блясък по варовиковите сгради. От кратера, като от събуждащ се вулкан, се издигаше лека мъгла.

„Вихреца се мъгла. Странен сън.“

Объркана и малко замаяна, тя се огледа. Слепоочията ѝ пулсираха от болка. Устата ѝ беше пресъхнала. Сюзан се изправи и се запъти към Камерон, който стоеше на стъпалата на храма. До колоната, която бележеше входа към комплекса, стояха двама от тюлените.

— Добро утро, госпожо — каза единият и повдигна периферията на камуфлажната си шапка. Беше същият русокос войник, когото Камерон бе спасил край реката. Оттогава младежът не се отдалечаваше от археолога — нещо, което Сюзан намираще за забавно. Нали тюлените бяха тук, за да ги пазят. И все пак до този момент Камерон Слейтър се беше оказал по-полезен в това отношение.

— Добро утро — с предрезгавял глас отвърна тя.

Стигна до стълбището и потупа Камерон по рамото.

— Трябва да поговорим. Там горе. — Тя посочи терасата и разтри лявото си слепоочие. Копнееше да се скрие от слънчевите лъчи.

Ученият си свали шапката, прокара ръка през тъмната си, дълга до раменете коса и се усмихна.

— Добро утро и на теб. — Слейтър ѝ намигна. — Какво те кара да смяташ, че искам да остана насаме с изпаднала в отвратително настроение жена, която освен това има главоболие — колкото и прелестна да изглежда сутрин?

Въпреки пронизителната болка зад очите си Сюзан успя измъчено да се усмихне.

— Толкова ли е зле, а?

Той шеговито кимна.

— Недей, Камерон — измърмори тя и се заизкачва нагоре. — Понякога сутрин съм истинско сладурче.

— Само недей да забравяш, че съм единственият, който е готов да сподели цигарите си с теб, без да иска нищо в замяна.

Сюзан сбърчи лице. Дебелите колони и сводовете я скриваха от светлината. Прохладната тераса ѝ поддейства успокоително, а сумракът ѝ позволи да отвори клепачите си докрай.

— Снощи се случи нещо — каза тя и посочи варовиковата плоча, която затваряше входа на храма.

— Какво?

— Хм... не зная откъде да започна.

Камерон я потупа по ръката.

— Какво ще кажеш да започнеш от началото?

Сюзан впери поглед в този суров и в същото време нежен мъж, в топлите му, окуражаващи кафяви очи. Разказа му всичко, което си спомняше, до най-малките подробности — за сложните каменни релефи, за тиарите от пера, за старците, които общуваха без думи, за вихрещия се дим. Това ѝ отне близо десет минути. Накрая му описа странния бинарен код, който очертаваше земята. Камерон внимателно я слушаше.

Когато Сюзан свърши, той се приближи до голямата плоча и разгледа основата ѝ.

— Като че ли камъкът не е местен от вчера, поне според праха по пода. Няма никакви следи.

Тя се намръщи.

— Тогава как...

— Но това не означава, че не се е случило — прибави археологът. — Макар че ако е вярно, хората на Лобо трябва да са заспали на поста си.

— Може да съм сънувала, но определено ми се струва, че беше истина.

— Защо не ме събуди?

— Едва не го направих... но нещо ме спря.

— Какво?

— Не съм сигурна. Просто знаех, че не бива да те будя. И гласовете... постоянно ме примамваха към храма... и, хм, останалото го

знаеш.

Камерон скръсти ръце и заби поглед в плочника. Очевидно обмисляше чутото.

— Мъжете, които са те посрещнали... опиши ми ги.

— Освен деформираните черепи... бяха доста стари, може би шейсетинагодишни, с набръчкана кожа и плешиви глави. Всички носеха синьо-зелени набедрени препаски и тиарите им бяха много красиви.

— Някакви особени белези? Татуировки? Обещи?

— Да. Единият носеше няколко обеща, но само на едното ухо. Имаше и татуиран ягуар. Друг имаше кетцал.

— Нещо друго?

— Не си спомням.

— А димът? Как миришеше?

— Не мога да си спомня. Просто ме изпълваше с невероятно спокойствие.

— Навярно е бил халюциногенен — рече той, наведе се напред и внимателно помириса якето, което ѝ бе дал предния ден. — Мирише на кемъла, който пушихме снощи. И спомена, че сутринта си се събудила с маратонките, нали така?

— Да. А отлично си спомням, че преди да си легна се събух.

Слейтър повдигна вежди.

— Странно, Сюзан. Много странно.

Главоболието ѝ отслабваше, навярно заради прохладата на терасата, а също и благодарение на таблетката екседрин. Способността ѝ да мисли логично започна да се възвръща.

— Има нещо, което може да докаже дали всичко се е случило наистина.

Той вдигна очи.

— Ела с мен. — Следвана от Камерон, Сюзан излезе на слънце, спусна се по стъпалата и заобиколи кратера, все още забулен в мъгла, но вече много по-рядка.

Стигнаха до опакования ѝ багаж, извадиха компютъра и го включиха към главната батерия, свързана със слънчевия генератор.

Сюзан седна на каменния плочник и отвори лаптопа.

— Ще ми обясниш ли най-сетне какво правиш? — попита археологът и се настани до нея. Дясното му рамо се опираше в нейното.

Тя отвори файла с дигитализираната версия на електромагнитната активност от предната вечер.

[illegible]

— Да ти изглежда познато? — попита Сюзан.

Тя написа „ДА“ и прегледа големия файл до края.

10101000	00011000	00011000	00011000	00011000
00000000	00111100	00111100	00111100	00111100
11111111	00011000	00011000	00011000	00011000
00000000	00000000	00000000	00000000	00000000
11111111	00000000	00000000	00000000	00000000

Сюзан поклати глава.

Той се втренчи в петте блока.

242

— Какво?

Археологът посочи към първия блок.

10101000
00000000
11111111
00000000
11111111

— Това са три точки над две хоризонтални линии. Спомняш ли си какво ти разказах онази вечер за цифровата им система?

Сюзан кимна.

— Всяка точка представлява единица. Всяка линия — петица. Значи това число е тринайсет, така ли?

— Точно така — потвърди той.

— Ами другите блокове? Всички са абсолютно еднакви.

— Маите имали концепция за нула и я представяли с голям овален символ или черупка на охлюв. Толкова отдавна се занимавам със символиката им, че я възприемам съвсем естествено. Но ако използваш въображението си, ще видиш как единиците в блока приемат такава форма.

00011000
00011000
00011000
00011000
00011000

— В такъв случай — отвърна тя — имаме поредица от пет числа.
— Сюзан ги написа в бележника си, като ги раздели едно от друго.

130000

— Това е дата от календара на майте — рече археологът. — И няма нужда да правя справка, за да открия Григорианския ѝ еквивалент. Това е краят на тринайсетия бактун на майте.

Въпреки влажността и покачващата се температура, Сюзан усети, че я полазват тръпки, когато си спомни първия си разговор с Камерон. Краят на тринайсетия бактун съвпаднаше с...

— Нула първи, нула първи, нула нула — каза тя.

— Трябва да разберем и останалата част от посланието, при това бързо. Имам чувството, че ни казват какво ще се случи в полунощ на трийсет и първи декември.

— Добре — съгласи се Сюзан и си наложи да овладее възбудата си, за да не се разконцентрира. — Според снощното ми преживяване този файл може да е релефна карта. Хълмовете са представени с единици, долините — с нули.

— Интересно. Когато го погледнеш по този начин, започваш да виждаш как пред очите ти се оформят контури — вперил поглед в бинарния код, рече Слейтър.

— Да видим дали ще успеем малко да ги почистим.

— Какво ще правиш?

— Ще пусна осредняваща програма, за да подсиля контраста и да филтрирам част от смущенията, които се получават при превеждането на електромагнитната информация в бинарен код. — Тя набра няколко команди и след дваайсет секунди екранът се промени:

[illegible]

Сюзан продължи до долу.

```

00000000000000001111111111111000000010000000000011111111000000000000
000000000000000011111011111111000111111000000000000111110000000000011
110000000000000011111111111110000000000000000000111111110000000000111
0000000000000011111000000000000011111100000000001110000000100000000000
000000000000000011000000000000000000000000000000000000000000000000010
100000000000000000000000000000000000001100000000000000000000000000000
00000000000000001111111111111000000001000000000001111111100000000000
01100000000000001111111111111000111111000000000000111110000000000011
110000000000000011111111111110000000000000000000111111110000000000111
100000000000000011111111111110000000000000000000111111000000000000001
00000000000000001111111111111000000011000000000111111110000000000000
01100000000000001111111111111000111111000000000000111110000000000011
110000000000000011111111111110000000000000000000111111100000000000111
00000000000000001111111111111000000011000000000111111110000000000000
01100000000000001111111111111000111111000000000000111110000000000011
110000000000000011111111111110000000000000000000111111100000000000111
11111111000000011111111111110000000000000000111001111100000000011111
11111111111000011111111111110000000000000000011111111111111111111111

```

11011011	00011000	00011000	00011000	00011000
00000000	00111100	00111100	00111100	00111100
11111111	00011000	00011000	00011000	00011000
00000000	00000000	00000000	00000000	00000000
11111111	00000000	00000000	00000000	00000000

— Удивително — възкликна Слейтър, докато проучваше филтрираното изображение.

— Този метод е много разпространен във фотоиндустрията. Военните също го използват, за да подобряват качеството на образа.

— Освен това изглежда, че осредняващата програма не е променила датата на маите.

Сюзан хвърли поглед към екрана и обмисли вероятността за празни интервали. Софтуерът засичаше края на кода, като търсеше три или повече поредни интервала. Тя постави курсора на празния ред и натисна бутона със стрелка надясно. До края на реда отброи десет интервала.

След като обясни на Камерон какво прави, Сюзан прибави:

— Ето защо програмата изобщо не е открила датата от календара на майте. Приела е, че това е краят на файла.

— Е, определено изглежда, че там има някакъв образ, и сега виждам, че може да се разтълкува като топография на район.

— Вече вярваш ли ми?

— Според теб защо в долините все още има пръснати отделни единици? — Той посочи. — Дали са скали?

— Възможно е. А може да са само смущения. Първо трябва да открием района, който съответства на картата.

— Как?

Сюзан се усмихна.

— Професионална тайна.

— Струва ми се, че са попаднали на нещо, hermano — разнесе се гласът на Селина в слушалката му.

С едната си ръка Антонио Строк се бореше с впил се в пениса му паразит, а с другата държеше бинокъл.

— Казва, че снощният вирус е дал бинарна карта на някакъв терен, нали така?

Скрита под наметалото си от мъх, сестра му кимна.

— Точно така. Сега ще се опита да открие къде е това.

— Как?

— Най-вероятно ще прати имейл с файла в централата на ФБР и ще ги накара да го сравнят с триизмерна карта или пък ще качи такъв софтуер в собствения си компютър и ще направи сравнението на място.

— Разбирам — отвърна Строк. Най-после хвана гадинката между палеца и показалеца си, смачка я и облекчено въздъхна. — Кой начин е по-бърз?

— Зависи колко ще продължи търсенето. Най-трудно ще е да открият верния район. После трябва да го сравнят, като успоредно правят изчисления за разликата в мащабите на бинарното изображение и триизмерната карта. Може да отнеме доста време, ако районът обхваща, да речем, целия американски континент. Но ако успеят да го стеснят до неколкостотин квадратни километра, задачата ще стане много по-проста. Може да се изпълни с всеки добър лаптоп.

Той продължи да наблюдава учените, които се съвещаваха с командира на тюлените и после свързаха компютъра със сателитното устройство. Колебаше се дали да не даде заповед за атака. Колкото по-дълго изчакаше, толкова по-голяма вероятност имаше Гарнет и Слейтър да постигнат успех. Но това означаваше и че във Вашингтон ще получат повече информация, която щеше им помогне да се справят с вируса, а Строк се опитваше да предотврати тъкмо това. Ако обаче нападнеше скоро, очистеше тюлените и принудеше учените да пратят заблуждаваща информация на ФБР, наистина можеше да забави

разследването, защото те можеха да не се съгласят лесно да работят в негова полза. И в двата случая рискуваше да изгуби.

Освен това след близо трийсет и шест часовото наблюдение хората му все повече губеха търпение. От подмятанията, които чуваше от време на време, бившият руски офицер знаеше, че няма да издържат още дълго, и се опасяваше, че някой от тях може да открие огън и да принуди цялата група да атакува.

Но инстинктът му подсказваше да чака — същият инстинкт, който му беше помагал да оцелее по време на операции в Богота, Лондон, Рим, Истанбул, Цюрих и още много други места. Строк послуша вътрешния си глас, защото той изразяваше професионалния му опит. И му диктуваше да не бърза въпреки жегата, въпреки оплакванията на хората му, въпреки безпощадните насекоми, които пируваха с тялото му. Антонио нареди на групата си да остане на място и по този начин непряко предупреди всички, че лично ще застреля първия, който посмее да оспори заповедите му.

Сюзан Гарнет търпеливо следеше растящите проценти на екрана, докато мощният лаптоп качваше 250-мегабайтова триизмерна карта на Америка, с която тя смяташе да започне търсенето. С Камерон бяха обсъдили вероятното местонахождение на терена, очертан на бинарната карта, и решиха, че първо трябва да проверят цялата територия, някога заемана от майте, включително западната част на Салвадор и Централна Америка, Гватемала и Белиз, южно Мексико и полуостров Юкатан.

Сега пред погледа ѝ се разкриваше целият континент, от северозападните райони на Канада до нос Хорн в южния край на Чили. Тя очерта площта, покриваща класическото царство на майте, увеличи я и отвори скрипта, който бе нахвърляла през последния половин час, докато качваше от Вашингтон големия файл. Написаната на С-плюс програма щеше да сравни бинарния код с избрания участък. За тази цел Сюзан трябваше да установи някои параметри.

На първо място бяха мащабите на бинарната и триизмерната карта. Тя обозначи мащаба на триизмерната като единица. След това внимателно разгледа другата и определи първоначална стойност от 0.001.

Вторият параметър бе ориентацията на дигиталната карта по отношение на магнитния север. За отправна точка Сюзан взе горната страна на бинарния файл.

После идваше разделителната способност на търсенето. Въпреки филтрирането, трябваше да отчете вероятността от смущения при прехвърлянето на електромагнитното поле в бинарен код. Реши да приеме стойност от 50% съвпадение, която по-късно можеше да промени в зависимост от броя на първоначалните съвпадения. Не искаше да установява прекалено широки граници и по този начин да получи много „фалшиви“ резултати.

Накрая трябваше да определи последователността на търсенето. Първата фаза щеше да е сравнението на картите при първоначалните стойности на мащаба, ориентацията и разделителната способност.

След това програмата щеше да увеличава мащаба с по едно деление от 0.001 до 1, да променя ориентацията на бинарната спрямо триизмерната карта с един градус и отново да започва с първоначалната стойност на мащаба.

Тя прегледа тази проста, но важна част от скрипта.

10	ORIENT = 0; MATCH = 0
11	SCALE = 0.001
12	CALL COMPARE
13	IF MATCH = 1 THEN GOTO 21
14	SCALE = SCALE + 0.001
15	IF SCALE > 1 GOTO 17
16	GOTO 12
17	ORIENT = ORIENT + 1
18	IF ORIENT > 360 GOTO 20
19	GOTO 11
20	DISPLAY NO MATCH; GOTO 22
21	CALL ADD NEW MATCH; GOTO 14
22	END

— Добре — каза Сюзан, — ако открие съвпадение, програмата ще го запише и ще продължи с операциите ORIENT и SCALE, докато покрие всички комбинации от параметри.

— Колко време ще отнемат всички промени на ориентацията и мащаба? — попита Камерон, който отново седеше до нея. Лобо и още един тюлен бяха коленичили зад тях и заинтригувано слушаха. Минаваше десет сутринта и слънцето почти бе разпръснало мъглата, която се издигаше от кратера. Според включените в лаптопа сензори температурата бе трийсет градуса, а влажността — осемдесет процента. Всички се обливаха в пот. Сюзан предвидливо носеше якето на Слейтър.

— Реалното време за сравнение на информацията в дигиталната карта с еквивалентната ѝ рамка в триизмерната е около седемдесет микросекунди компютърно време. При първоначален мащаб нула цяло, нула нула едно бинарната карта ще трябва да се завърти десет хиляди пъти, за да покрие избрания участък от триизмерната. Това означава, че само една промяна на ориентацията и мащаба ще отнеме... дай да видим. — Тя започна да пише в бележника си.

Една фаза на сравнение = 70 микросекунди или 0.00007 секунди
--

Една промяна = 10,000 фази на сравнение

Общо време = $0.00007 \times 10,000 = 0.7$ секунди
--

— Значи по-малко от секунда. Имай предвид, че това е само една промяна на ориентацията и мащаба. От нула цяло, нула нула едно до едно има хиляда мащабни фактора и триста и шейсет ориентации на една стойност на мащаба. — Сюзан продължи да пише.

Продължителност на една промяна: 0.7 секунди
--

Брой на стойностите на мащаба: 1000

Брой на ориентациите: 360

Общо време: $0.7 \text{ секунди} \times 1000 \times 360 = 252.000$ секунди
--

Камерон сбърчи лице.

— Това прави...

— Седемдесет часа непрекъснато изчисление. Но далеч няма да ни отнеме толкова време. С увеличаването на стойността на мащаба остават все по-малко сравнения, защото големината на бинарната спрямо триизмерната карта ще се увеличава.

— И каква е преценката ти?

— Около петнайсет часа, което също е много. Затова Рийд също ще започне да търси, но ще използва мощните компютри във ФБР и би трябвало да свърши за минути, вместо за часове. Неговата задача обаче ще е малко по-сложна, защото освен този район ще покрие целия континент. Това би трябвало да му отнеме по-голямата част от деня. И при петдесет процента разделителна способност със сигурност ще получим повече от едно съвпадение, което означава, че ще трябва да ги сравняваме при по-висока разделителна способност. Предполагам, че фазата на елиминиране ще е също толкова дълга, колкото първоначалната.

— Кога започваме?

— Още сега. Ще направя няколко теста, за да уточня разделителната способност, и после ще пратя програмата на Рийд. — Тя стартира скрипта. На екрана се отвори прозорец със статистическите данни на търсенето.

Ориентация:	0
Мащаб:	0.001
Съвпадения:	0
Разделителна способност:	50%
Изтекло време:	0:0:00

Сюзан стартира софтуера и след няколко секунди екранът се промени:

Ориентация:	0
Мащаб:	0.007
Съвпадения:	120
Разделителна способност:	50%
Изтекло време:	0:0:05
Завършени:	0%

Тя се намръщи и прекъсна търсенето.

— Защо спиращ? — попита Камерон.

— Виж броя на съвпаденията. Границите на разделителната способност са прекалено широки.

Сюзан я увеличи на 60% и отново стартира програмата. Този път съвпаденията спаднаха до четирийсет само след десет секунди.

— Да опитаме пак. — Тя промени разделителната способност на 70%. След петнайсет секунди получи осем съвпадения. С последната поправка те се ограничиха до пет за трийсет секунди. Сюзан остави програмата да продължи и направи малко изчисление, като предвиди около 3000 съвпадения за целия район, допустим брой за по-нататъшно търсене. После прати на Рийд коригирания вариант на скрипта, като го придружи с молба първо да провери определения сектор в Централна Америка и незабавно да ѝ съобщи резултатите.

Накрая вдигна поглед към екрана.

Ориентация:	0
Мащаб:	0.265
Съвпадения:	31
Разделителна способност:	75%
Изтекло време:	0:3:06
Завършени:	1.03%

Сега само трябваше да чака. С малко късмет Рийд щеше да свърши първоначалното си търсене за петнайсетина минути и да ѝ прати данните. Но въпреки това реши да остави програмата. В най-лошия случай щеше да я спре, след като прегледаше резултатите от компютрите на ФБР, и да започне отначало с по-висока разделителна способност.

Тя се изправи и се протегна. После се обърна към Лобо и Камерон.

— Бихте ли дали на една бедна жена нещо за ядене? Умирам от глад.

Ишигуро Накамура вече не си чувстваше краката от изнемога, а Луис все така неуморно продължаваше да проправя път през джунглата под ръководството на Джаки. Тя следваше гватемалеца на почтително разстояние от въртящото се мачете и хвърчащите клони. Зад нея с помощта на Порфирио куцаше Куоши. Ишигуро вървеше последен и мъknеше два пъти повече от нормалния си багаж заради изкълчения глезен на бизнесмена.

Раменете му пулсираха. Капки пот пареха очите му. По краката му се лепяха кърлежи и други насекоми въпреки репелента. Джаки и Куоши имаха същия проблем. Луис и Порфирио обаче изглеждаха невъзмутими.

Пътуваха от ранни зори. Вече бяха изминали близо три километра и според сателитния приемник на Джаки трябваше да са ужасно близо до целта.

„Дано си струва“ — помисли си той, като продължаваше да крачи, прекалено изтощен, за да се любува на местната флора. Гигантските дървета наистина криеха цяла екосистема, пригодена за живот почти без слънчева светлина. От падналите дънери растяха буйни папрати. Пъстри орхидеи и други цветя пълзяха по дърветата сред завеси от висящи лиани и мъх. Но за доктора от Станфорд те бяха просто джунгла. Първоначалното му възхищение от девствената тропическа гора бързо се превърна в умора и раздразнение. Като че ли значение имаше само следващата му крачка, после още една, бавното напредване през дерета, мангрови гори, потоци, приближаването към координатите, получени в резултат на сателитно триангулиране, което му се струваше сякаш преди цяла вечност.

Астрофизикът дълбоко си пое дъх и топлият въздух опари дробовете му. Дишането му причиняваше болка, но той я изтърпя и си погледна часовника. До целта им оставаха по-малко от трийсет минути.

— Направи го за нула време — отбеляза Камерон в момента, в който Сюзан отвори имейла на Рийд.

Ориентация:	360
Мащаб:	1
Съвпадения:	2978
Разделителна способност:	75%
Изтекло време:	0:14:06
Завършени:	100%

— Така е, когато разполагаш с десетина включени в мрежа „Хюлет-Пакарди“ — отвърна тя, като дъвчеше полуизяденото си консервирано пиле. — Петте часа се превръщат в четиринайсет минути. — Сюзан спря своята програма и я стартира за сравнение на получените съвпадения, но с разделителна способност деветдесет процента, като помоли Рийд да направи същото. След като получи потвърждение от шефа си, продължи да се храни.

Предположението ѝ от 3000 съвпадения плътно приближаваше верния резултат, което я изпълваше с надежди за перспективите им да открият мястото.

Лейтенант Лобо и другият тюлен се отдалечиха.

— Блестяща си — каза Камерон.

Думите му я свариха с пълна уста. Сюзан му даде знак да изчака, продължи да дъвче и накрая преглътна.

— Благодаря — отвърна тя и отпи глътка вода. — Но почти всичко се дължи на техниката и късмета.

Обрамченото му от дългата му тъмна коса лице омекна.

— Никога не се подценявай, Сюзан Гарнет. Ти си страхотна. — Камерон постави ръка на дясното ѝ рамо и леко я стисна.

За миг Сюзан забрави за бинарните кодове. Физическият контакт ѝ доставяше удоволствие. Тя се усмихна и го хвана за ръката.

— Това е най-милото нещо, което са ми казвали от много време.

Археологът не отговори — нямаше нужда от отговор. Очите му ясно издаваха чувствата му към нея. Гледаха се в продължение на няколко секунди, но на Сюзан ѝ се струваше, че са изтекли часове. В този кратък, неочакван миг, докато дланта ѝ притискаше неговата, тя знаеше точно какво изпитва Камерон. Можеше да чете мислите му, също както тези на съпруга си след дългогодишен брак, само че познаваше този човек от по-малко от четири дни.

„Камерон Слейтър.“

Тя дълбоко си пое дъх и усети, че зърната на гърдите ѝ се притискат към бялата памучна тениска. Откакто познаваше Камерон, отново се чувстваше жена, отново усещаше, че живее. Слънцето грееше по-ярко, багрите бяха по-пъстри, сякаш той беше вдигнал от лицето ѝ було, за да ѝ позволи да се наслаждава на света, както някога.

Компютърът изпиука и Сюзан отново насочи вниманието си към екрана. Нов имейл от Трой Рийд. Търсенето с разделителна способност не бе дало съвпадения.

Тя сведе очи.

— Тъкмо от това се страхувах.

— Моля?

— При прекалено широки граници на разделителната способност получаваме прекалено много съвпадения. Сега пък нямаме никакви, което навярно предполага, че в превода на електромагнитната активност в бинарен код е имало много смущения. Ще препоръчам да опитаме с осемдесет процента. — Сюзан затрака на клавиатурата и прати инструкциите на Рийд.

— Може ли да има друга причина? — попита Камерон.

— Честотният обхват — отвърна тя. — Снощи направих широкообхватно сканиране от един херц до един гигахерц с деления от по сто мегахерца. Така че на практика имах десет канала, всеки от които се проверяваше на една милисекунда. По-голямата част от електромагнитната активност се съсредоточи между деветстотин мегахерца и един гигахерц, което означава, че излъчването най-

вероятно е в този обхват. Разделителната способност на бинарния превод може да се подобри, ако стесня обхвата и увеличи скоростта на сканиране, като в същото време разширя всеки от каналите.

— Разбирам — каза археологът. — Значи, ако стесниш обхвата от деветстотин мегахерца до един гигахерц и го разделиш на десет канала от по десет мегахерца, качеството на превода ще се подобри, така ли?

— Да. Все едно да търсиш някаква радиопрограма, но да не знаеш честотата. Известно ти е само, че я излъчват всеки ден по няколко секунди. Това те принуждава да търсиш в широк диапазон с ниска разделителна способност. Снощи каналите ми бяха широки по сто мегахерца. Тази вечер имам намерение да ги стесня до десет мегахерца и да сканирам обхват само от сто мегахерца. Това би трябвало да даде десет пъти по-качествен превод.

— И се надяваш, че ще получиш десет пъти по-качествена бинарна карта?

— Точно така. Разбира се, проблемът е, че това може да не е достатъчно. Имай предвид, че понякога отделните радиостанции излъчват с разлика от по-малко от един мегахерц. Трябва да си поиграеш с фината настройка, при това чак след като си научил номера на станцията. Представи си, че се опитваш да откриеш радиоканал, без да знаеш номера му. И предаването е само по няколко секунди дневно.

— Изглежда, ще се наложи да опитваме няколко пъти.

— Само че не ни остава много време. Днес е осемнайсети. Имаме още тринайсет възможности да открием честотата, да я картираме и да разберем какво е посланието.

— Ами ако избраната честота не е в новия обхват? Не трябва ли да опитаме и над един гигахерц?

Сюзан сви рамене.

— Всичко пак се свежда до качеството. Ако разшириш обсега на търсенето, то се понижава. Засега изглежда, че в тези граници има висока електромагнитна активност. Тази вечер ще опитаме със стеснения обхват и после ще видим.

— Съгласен, но ме безпокои още нещо.

— Какво?

— Ако качеството на бинарната карта е толкова ниско, защо имаме толкова точна информация за датата на събитието?

Тя се замисли за миг и отново затрака на клавиатурата. На екрана се отвори прозорец, който показваше електромагнитния датчик точно преди сигнала. Сюзан кликна върху стартиращия бутон в долната му част и пусна записа, като следеше графичното представяне на полето, често спираше и отчиташе интензитета в горния дял на честотния обхват. Точно преди края за хилядна от секундата целият диапазон се изпълни с един-единствен електромагнитен импулс. Тя върна записа и отново го пусна. Този път, когато независимият импулс се появи на екрана, Сюзан кликна върху бутона за пауза. Предната вечер това не ѝ бе направило особено впечатление. Сега вече разбираше.

— Последният импулс отговаря на последния ред от бинарния файл, датата от календара на майте. — Тя почука с неподдържания си нокът по екрана. — Изглежда, е бил излъчен по всички честоти.

Камерон се усмихна и кимна.

— Ти си удивителна жена.

— Запази си комплиментите за после, когато се измъкнем от тази джунгла. И не само буквално. Освен това недей да забравяш, че все още ни остава да разберем смисъла на двеста и шейсетте байта данни в засечените вируси. До този момент всички са различни.

— Смяташ ли, че проблемът може пак да е в качеството?

Сюзан поклати глава.

— Този код е извлечен направо от тялото на вируса. Няма превод от външния в дигиталния свят. Всичко е дигитално. Би трябвало вече да е чист. Просто трябва да разберем какво означава. И имам чувството, че отговорът е някъде около нас.

Тя погледна към прекрасния храм, пирамидата, малкия дворец — великолепно творби от камък, толкова хармонирани с природата, сякаш не бяха издигнати върху земята, а израстваха от нея, като продължение на джунглата, като нейните неподдържани нокти, различни от ръката ѝ, но също толкова част от нея.

Сюзан вдишваше топлия влажен вечерен въздух. Надяваше се, че е готова за онова, което предстои.

ГЛАВА 15

001111

18 декември 1999 г.

Антонио Строк пръв чу шумоленето. Затвори очи и напрегнато се заслуша. Надяваше се да се окаже животно, но свистящият звук беше човешки и се приближаваше към тях.

За миг инстинктът му изневери. Въпреки всичките си приготовления не се бе сетил за възможността някой шумно да ги приближи в гръб. Беше поставил мини в случай че американските войници решат скришом да пообиколят джунглата около комплекса. Но не очакваше такова нещо.

Селина вече отхвърляше мъха от гърба си, за да се скрие зад един дебел дънер. Тя лично бе поставила мините и знаеше каква експлозия ще последва. Строк също се освободи от наметалото си и се хвърли зад най-близкия дънер, като държеше автомата си насочен към персоналната си цел — командира на тюлените.

Натрапникът щеше да стигне до мината след секунди и не само щеше да се взриви на парчета, но и щеше да издаде на американците присъствието на Строк. Ако позволише на елитната бойна част да изчезне в джунглата, шансовете му да оцелее рязко щяха да намалее. Колкото й опитни да бяха хората му, той знаеше, че не могат да се сравняват с вече предупредените тюлени. Единственото му преимущество беше изненадата.

И Антонио Строк, бивш офицер от руския Спецназ, даде заповед и изстреля три куршума в главата и гърдите на лейтенанта. Селина направи същото със своята цел.

Сюзан ужасена отскочи в момента, в който главата на лейтенант Лобо се пръсна и опръска нея и техниката ѝ с тъмночервени капки. В същия миг всички тюлени наоколо полетяха на земята, пронизани от безшумни куршуми. Преди тя да успее да реагира, Камерон се хвърли отгоре ѝ, притисна я към плочника и я покри с тялото си.

— Залегни! — изкрещя един оцелял тюлен, завъртя автомата си към джунглата и изстреля няколко откоса преди да падне на колене. От гърдите му шурна кръв и той се свлече на земята.

— Трябва да се махнем оттук! — каза Камерон и дръпна Сюзан за ръката.

Затичаха се към най-близкия тюлен, лейтенант Лобо.

Сюзан овладя прималяването си при вида на лицето му — куршумът бе откъснал половината от главата му. Варовиковите плочи наоколо бяха опръскани с мозък и кървава пяна.

Камерон взе пистолета на лейтенанта. Стиснала зъби, с парещи от мириса на барут ноздри, Сюзан се наведе, измъкна валтера от кобура на глезена му и го пхна в дънките си, точно както толкова много пъти беше правил покойният ѝ съпруг. Изненада с ловките си движения не само себе си, но и археолога, който я стрелна със странен поглед преди да се затича покрай кратера. В този миг мощен взрив разтърси джунглата и сред каменните сгради заехтяха викове.

Стигнаха до каменната колона пред големия храм. Сюзан спря и опря гръб в барелефите ѝ. Тежко задъхан, Камерон се облегна до нея.

Към тях се втурна тюлен, следван от вълна куршуми, които избухваха като малки експлозии по земята. Войникът, същият едър русокос младеж, когото преди два дни ученият бе спасил от каймана, тичаше на зигзаг покрай стъпалата на храма. После внезапно главата му отскочи назад и на гърдите му разцъфтя алено петно. Той се строполи само на няколко крачки от Сюзан, претърколи се към стълбището и чудодейно се изправи на колене, сякаш се молеше. Успя да насочи оръжието си към дърветата зад Сюзан и Камерон, но преди да успее да стреля, нов куршум прониза шията му. Докато тялото му

продължаваше да стои на колене в продължение на няколко зловещи секунди, почти отнесената му глава увисна назад под вледеняващ ъгъл, откъсна се от трупа и тупна на земята.

Сюзан притисна длан към устата си и се затича след Камерон. Стомахът ѝ отново се надигна и тя усети вкуса на пилето в гърлото си. Хриповете ѝ се сляха с воя на маймуните и пронизителните крясъци на птиците. Земята пред тях внезапно избухна и по дърветата се посипа град от куршуми.

Двамата спряха, заоглеждаха се и едва не се строполиха на колене, когато дворът се разтърси от мощна експлозия, последвана от ужасени викове на жена.

— Какво... кой беше това? — задъхано попита тя.

— Не... не зная. Но някой... иска да останем живи! — отвърна Слейтър, насочил пистолета на Лобо към джунглата, но без да открива цел. Валтерът на Сюзан оставаше скрит под тениската ѝ.

— Имаш... право — съгласи се тя. — Иначе и ние щяхме да сме мърт...

— Не мърдайте! — отекна някакъв глас и се смеси с женските писъци, които се носеха откъм джунглата вдясно от тях. — Хвърлете оръжието!

Разположените му около комплекса бойци докладваха, че тюлените са очистени и учените са пресрещнати до храма. Антонио Строк погледна Селина, която презареждаше автомата си, и даде заповед за унищожаване на натрапниците. Освен това нареди на двама от хората си да задържат двамата американци при храма до неговото идване.

Секунда по-късно чу как четирима от групата се втурват към джунглата по посока на виковете.

Ишигуро Накамура се затича към Джаки в момента, в който оглушителен взрив разкъса тялото на Луис на парчета. Жена му полетя назад и падна сред гъсталака, като надаваше писъци.

— Добре ли си? — извика астрофизикът и я хвана за раменете. Ушите му кънтяха от експлозията.

— О, Господи! Боже мой! — Тя погледна ръцете си, опръскани с кръвта на гватемалския водач.

— Джаки! Ранена ли си?

— О, мили Боже!

— Джаки!!!

Тя се вцепени, погледна го и запримигва. После го прегърна.

— Добре ли си?

— Д... да. Да, добре съм! О, Господи, той се пръсна на парчета!

Ишигуро я притисна към себе си.

— Зная, миличка! Зная!

Стиснал пистолета си, Куоши закуцука към тях.

— Бягайте! — нареди той. — Махайте се оттук!

Двамата го погледнаха смаяно.

— Какво гово...

— Няма време за обяснения! Бягайте!

Вторият водач Порфирио хвърли раницата си на земята и се скри в джунглата.

— Хайде! — извика бизнесменът. — Махайте се оттук!

Сред дърветата запълзяха сенки. Сноп слънчеви лъчи за миг освети силуетите на приближаващи към тях войници.

Куоши насочи оръжието си към най-близкия и два пъти натисна спусъка. Изстрелите отекнаха силно и пронизаха тъпанчетата на Ишигуро. Улучената фигура отлетя назад.

— Няма време! — предупреди ги Хоничи. — Трябва да се махнете оттук! Да спасите техниката! И себе си!

Ученият хвана Джаки за ръка.

— Ами вие?

— Аз си върша работата! — извика бизнесменът. — Пазя ви! А сега изчезвайте и си свършете своята работа!

Край главата му изсвири куршум и се заби в дървото зад гърба му.

Ишигуро и Джаки не се нуждаеха от повече подканвания. Те се втурнаха към джунглата, като разблъскваха мъх и клони, прескачаха паднали дънери, заобикаляха дебелите стволове и бързо се отдалечаваха.

Куоши отново стреля, после пак, за да им даде достатъчно време.

Трябваше да избягат... „Но къде?“ — запита се Ишигуро. Бяха насред джунглата. Най-близкото населено място се намираще на много километри.

Джаки се препъна в нещо и се строполи върху покритата с листа земя. Съпругът ѝ полетя върху нея и силно се блъсна в някакъв камък.

Изправиха се и отчаяно се заоглеждаха в търсене на пътека сред непроходимата гора. Трябваше да избягат от преследвачите си, да стигнат до...

В джунглата проехтя мъчителният вик на Куоши.

— О, Господи! Те са го...

— Той изпълни... дълга си — задъхано отвърна астрофизикът, отметна клоните настрани и разкри голям отвор между високите памукови дървета. Тежката раница го забавяше, жулеше раме...

Земята поддаде.

Ишигуро и Джаки се опитаха да открият опора, но опора нямаше. Те размахаха ръце и крака в отчаяно усилие да спрат пропадането си. Обгърна ги мирис на влажна пръст и после изгубиха съзнание.

Жоао Пеиксото бързо покри с палмови листа широкия метър и половина ловен капан и се скри зад скалата.

От гората се появиха трима войници. Спряха на два-три метра от капана му, внимателно огледаха района и се върнаха обратно.

Придружаван от Селина, Антонио Строк стоеше насред двора и гледаше опустошенията, нанесени от хората му на нищо неподозиращия американски взвод.

После бавно закрачи сред мъртвите тюлени, като се чудеше как да се избави от тях. Въпреки всичките си приготовления не се беше сетил за това, а в този пек и влага труповете съвсем скоро щяха да започнат да се разлагат.

Към тях се приближи мускулист мъж с късо подстригана коса.

— Поне двама се измъкнаха. Изгубихме ги.

Селина въздъхна.

— Нали каза, че бил изоставен някакъв багаж?

— Две големи раници. Лични вещи, консерви и разглобен телескоп. Има и някаква електроника, която не ми е позната.

— Продължавайте да търсите — нареди Антонио. — И разкарайте тия трупове.

— Какво да ги правим?

— Завържете им камъни и ги хвърлете във водата — отвърна Селина.

Строк погледна красивата си сестра. Късата ѝ кестенява коса рязко контрастираше със светлата ѝ кожа и тъмните ѝ очи. Той одобрително кимна.

Якият наемник бързо се отдалечи.

— Е — каза Антонио, — да вървим при нашите нови приятели. После искам да потърсиш нова информация в заловената техника.

Строк и Селина се запътиха към храма, а хората им повлякоха труповете на тюлените към кратера. Преди да натъпчат униформите им с камъни и да ги хвърлят вътре им взимаха оръжието.

Трима тежковъоръжени наемници с препасани на гърдите патрондаши зловецъ стояха край пленените учени, седнали на стъпалата пред храма. Гарнет приличаше на манекенка — висока, слаба като Селина, но с по-фино лице, мургава кожа и котешки, почти азиатски очи. Слейтър, който отдалеч изглеждаше грубоват, отблизо

имаше още по-суров вид. Остро изсечени черти, пронизителни очи, тъмни като дългата му коса. И много мускулест, но строен.

Той понечи да се изправи, но един от наемниците, мъж с бичи врат, огромни ръце и рамене и боядисана в зелено къса коса, го натисна да седне.

— Добро утро — каза Строк и даде знак на хората си да изправят пленниците. — Казвам се Антонио Строк. Вие сте мои пленници и ще правите точно каквото ви заповядам.

Същата облечена в ръкавица ръка, която бе попречила на Слейтър да стане, сега го сграбчи за якето и го дръпна нагоре. Археологът рязко замахна и отблъсна ръката на зеленокосия, после, без да прекъсва плавното си движение, блъсна ръката на другия наемник, който се пресягаше да хване Сюзан.

— Не я докосвай! — предупреди ученият. Напомнящият на културист наемник понечи да му отвърне, но Строк го спря.

— Стига.

Войниците неохотно отстъпиха. Зеленокосият прониза Слейтър със сините си очи и му даде да разбере, че не са си разчистили сметките.

— Трябва да си много смел, за да се държиш така, саброн — изсъска Селина на Слейтър. — Петров може да ти строши гръбнака ей така! — Тя щракна с костеливите си пръсти.

Археологът презрително изгледа мършавата терористка, после хвана Сюзан за ръката и успокоително я стисна.

— Какво искате от нас?

— Същото, каквото иска и вашето правителство, доктор Слейтър — отвърна Строк. — Информация за глобалния вирус.

— Искате да знаете как да го унищожите ли?

— Нещо такова.

— Вие сте убили онези хора във Вашингтон — обвиняващо рече Сюзан.

Антонио сви рамене.

— Хората умират, госпожо Гарнет.

— Ами ако имате намерение да убиете и нас след като получите каквото ви трябва?

Селина се приближи до нея.

— Нямах представа какво можем да ти направим, puta. Как ще ти хареса всеки мъж тук да те изчука във всяка известна на човечеството поза, докато кожата ти загрубее като на ония каменни статуи? Да не си мислиш, че не можеш да се чувстваш по-ужасно, отколкото когато Кървавата брадва уби жалкото ти семейство?

— Хей! — изръмжа Слейтър и се вмъкна между двете жени. Яките наемници отново пристъпиха напред и насочиха оръжията си към него.

— Казах СТИГА! — излая Строк и избута сестра си настрана. — Сега ще направим следното. Вие двамата продължавате работата си. Селина, която добре разбира от тези неща, ще ви контролира, за да сме сигурни, че няма да се опитате да предупредите хората си. Цялата информация ще предавате лично на мен. Аз ще решавам какво трябва да съобщавате във Вашингтон, за да не заподозрат нещо. Ако правите каквото ви казвам, ще останете живи. В противен случай... ще ви се прииска никога да не сте се раждали. Разбрахме ли се?

— Какви гаранции имаме, че ще изпълните вашата част от сделката?

— Никакви, puta — отвърна Селина.

— Тогава какво ви кара да смятате, че ще... — започна Слейтър. Сюзан силно стисна ръката му и го прекъсна.

— Ще направим каквото искате.

— Убеден съм — усмихна се Строк.

През следващия час Сюзан поправяше повредената си техника. Въпреки усилията на терористите заблудени куршуми бяха разбили една от соларните клетки и радиостанцията, като по този начин бяха прекъснали сателитната връзка с Вашингтон. Накрая обаче тя успя да установи контакт и сега седеше пред лаптопа си в средата на каменния двор. Над главата ѝ бръмчаха мухи. Камерон бе до нея. Преметнали автомати през рамо, на три метра от тях стояха двама от наемниците — единият бе зеленокосият. Маскировъчната боя смекчаваше славянските черти на лицата им. Селина надзърташе над раменете на учените.

В комплекса се бяха появили над дваисет мъже в камуфлажно облекло. Мнозина от тях седяха наблизо със смъкнати панталони и почистваха кожата си от насекоми. Други се мотаеха наоколо и разглеждаха поразителните произведения на доколумбово изкуство. Някои сочеха благородните метали и скъпоценните камъни, които украсяваха сградите и стените. Един от насядалите главорези улови погледа на Сюзан, бързо смъкна бельото си, хвана се за члена и извика нещо на непознат език, навярно на руски, което накара другарите му по оръжие да избухнат в смях. Свикнала с такива безсрамни прояви на тестостерон у строителните работници във Вашингтон, тя просто се извърна, без да му обръща внимание. Мразеше отвратителните терористи заради онова, което бяха извършили и се опитваха да извършат, но и още повече мразеше и презираше невероятно мършавата жена зад тях — Селина.

Екранът оживя и се появи съобщение, че REIDT@FBI.GOV иска да разговаря с нея в Интернет.

— Давай — каза Селина и извади пистолет, който изглеждаше смешно голям в сравнение с тънката ѝ като пръчка ръка, но Сюзан чувстваше, че терористката няма да се поколебае да го използва. Селина насочи оръжието към слабините на Камерон.

Археологът се намръщи.

— Запомни, puta — каза Селина с акцент, който можеше да е славянски, испански или смесица от двата. — Ако се опиташ да

направиш нещо, гаджето ти повече няма да може да те чука. А както изглежда, това ще е голяма загуба.

Сюзан стисна зъби, но реши да не обръща внимание на грубостта ѝ.

Камерон я потупа по ръката.

— Спокойно.

— Не се безпокой — без да откъсва очи от екрана, отвърна тя.

reidt@fbi.gov:	Какво става? Връзката ли прекъсна?
sg@rlogin.net:	Просто техническа повреда. Вече всичко е наред.
reidt@fbi.gov:	Добре... Прекалено много съвпадения при осемдесет процента.
sg@rlogin.net:	Колко?
reidt@fbi.gov:	Сто деветдесет и две. И всичките изглеждат абсурдни. Намирисват ми на задънени улици. Вече пусках проверка на целия свят. Задействал съм всички компютри в Бюрото. Заехме и няколко от Министерството на финансите и Лангли. Ще отнеме още час-два. Ще ти съобщя.

Сюзан обясни на Рийд теорията си за стесняването на честотния обхват, за да се повиши качеството на бинарната карта.

— Толкова много съвпадения — все още насочила пистолета си към Камерон, отбеляза Селина. — Интересно... но какво означава това?

— Още е рано да се каже — отвърна археологът.

— Продължавай така и никога повече няма да можеш да се изправиш. Гаджето ти ще трябва да търси удоволствие другаде, може би при Петров. Той има страхотна репутация в Киев. — Селина посочи на помпания със стероиди украинец, стиснал в ръка най-големия автомат, който Камерон бе виждал. Зеленокосият наемник го изгледа

презрително. — Препоръчвам ти да се опиташ да ми отговориш още веднъж.

Той въздъхна и вдигна очи към Сюзан. Разбираше, че терористите ще го използват, за да я принудят да им се подчинява, както и обратното.

— Добре — примирено отвърна ученият. — Снощният сигнал ни даде дата от календара на маите, която отговаря на първи януари две хилядната година. Отгоре имаше нещо, което според нас е бинарна карта. Това ме кара да смятам, че в края на хилядолетието на обозначеното място ще се случи нещо важно. Засега не зная нищо повече. Вече видя теорията на Сюзан за подобряването на качеството, но ще се наложи да почакаме до довечера. Освен това ФБР ще разшири търсенето в целия свят.

— Така е много по-добре — каза Селина. — Питайте Рийд какво ще прави след това.

Сюзан се поколеба и терористката притисна пистолета си към слабините на Камерон. Той сведе очи към огромното дуло между краката си. Компютърната специалистка незабавно се подчини и секунди по-късно прочете отговора на шефа си.

reidt@fbi.gov:	Вече се свързахме с Белия дом и ги информирахме за развитието на събитията. По-късно ще ти съобщя каква е следващата ни стъпка. Междувременно продължаваме да търсим съвпадения. Ти просто се пригответи за сигнала довечера.
sg@rlogin.net:	Готови сме.
reidt@fbi.gov:	Съобщи ми, ако ти трябва още нещо. Как се държат тюлените?
sg@rlogin.net:	Всичко е наред. Не се нуждаем от нищо друго.
reidt@fbi.gov:	Добре. Продължаваме да разследваме убийствата. Засега няма нищо. Ще те държа в течение. Засега дочуване.
sg@rlogin.net:	Дочуване, господин Рийд.

Сюзан се намръщи и прекъсна връзката.

— Трябва да чакаме — каза тя. — До осем часа вечерта, когато е следващият сигнал.

— Добра работа. — Селина повдигна пистолета и леко го потърка в лявата буза на Камерон. — По-късно пак ще се видим, приятел.

Интонацията ѝ не хареса на Сюзан.

— Ако не възразяваш, бих искал да продължа да се занимавам с йероглифите — каза Слейтър. — Те могат да ни подсказват много неща.

Облечена в невероятно прилепнали по тялото ѝ черни дънки и тениска, терористката кимна.

— Петров има заповед нито за миг да не те изпуска от поглед. Свободен си да обикаляш в района. Но даже не си и помисляй да бягаш в джунглата. Няма да направиш и десет крачки.

И бавно и многозначително му намигна, а после се отдалечи.

— Мърша такава — обзета от странно чувство за собственост, измърмори Сюзан.

— Спокойно, спокойно — каза Камерон и започна да масажира раменете ѝ. — Ако не те познавах, щях да си помисля, че ревнуваш.

— Ти нямаш ли си друга работа? — стрелна го с поглед Сюзан.

Археологът се усмихна широко.

— Какво ти е толкова смешно?

Камерон се изправи.

— Ела да ми помогнеш. — Той посочи една малка раница, която лежеше на земята до няколко книги за йероглифите. — Да идем да свършим още малко... — Археологът вдигна очи към Петров. С дългия си нож наемникът изкъртваше голямо парче нефрит, което украсяваше шапката на един от играчите, изсечени на стелата в края на двора. — Хей! — извика Слейтър. — Не го докосвай!

Зеленокосият вкара върха на ножа между варовика и нефрита и пренебрежително му махна с ръка.

Лицето на учения се сгърчи от гняв, той скочи и блъсна терориста.

— Казах ти да не го докосваш, идиот такъв!

Петров удари с приклада на автомата си Камерон по главата и го повали в безсъзнание върху каменните плочи. После замахна с крак, за да го изрита, но Сюзан скочи и се изпречи пред него.

— Не! Спри! Животно такова!

Тежко задъхан, наемникът се поколеба. Строк и Селина се втурнаха към тях — викаха нещо на руски и той отстъпи, яростно им отвърна и посочи археолога и после себе си.

Антонио коленичи до Сюзан, погледна раната на главата на Камерон и му премери пулса.

— Петров твърди, че Слейтър го нападнал. — Той отново заговори на руски и зеленокосият му подаде манерката си.

— Това животно оскверняваше стените! Камерон се опита да му попречи, но той не искаше да го чуе! — извика Сюзан, седна до Камерон, внимателно постави главата му в скута си и лекичко прокара пръсти по зачервената кожа между лявото му око и слепоочието му.

— Глупак — безразлично рече Селина.

Сюзан я прониза с поглед и отново насочи вниманието си към Камерон.

— Тези мъже са професионални убийци, госпожо Гарнет — каза Антонио. — Реагират смъртоносно. Слейтър има късмет, че Петров не го е застрелял... а, ето, свестява се.

Археологът изпъшка и се раздвижи. Сюзан притисна главата му към себе си и се вгледа в очите му, докато той премигваше, стърчил лице от болка.

— Ох... главата ми...

— Спокойно — отвърна тя и навлажни бузите и раната му с вода. — Недей да говориш.

Строк се изправи.

— Нищо му няма. Не му позволявайте да заспи. И направете всичко възможно да не дразни хората ми. Не отговарям за глупавите му постъпки.

— Статуите... — започна Камерон и си пое дъх. — Не пипайте ста...

— Доктор Слейтър — прекъсна го терористът, — препоръчвам ви да не се пречкате на моите хора. Щом искат да си вземат по някой и друг сувенир, не трябва да им пречите. Аз определено няма да ги спра,

щом това повдига духа им, стига да не се отклоняват от главните цели на акцията. Ясно ли е?

Археологът тежко въздъхна.

— Добре. — Строк се обърна към Сюзан. — Пригответе се за довечера. Търпението ми вече се изчерпва. Недейте да ме разочаровате.

ГЛАВА 16

010000

18 декември 1999 г.

От паметна ера нашественици бяха грабили земята на Жоао. Първите испанци, пристигнали на юкатанския бряг в самото начало на шестнайсети век, не само бяха предявили претенции към чужда територия, но и бяха донесли болести в Новия свят. Непознати дотогава сред майите, едрата шарка, грипът и морбилите бяха взели повече жертви, отколкото стоманените мечове на конквистадорите, и за един век бяха изстребили деветдесет процента от местното население. Нашествениците бяха отнели земята на майите, техните жени и традиции, достойнството им. Бяха наложили чужда религия и вярвания. Бяха изнасилвали жените, поробвали мъжете, покръствали децата. Бяха горили книгите им, осквернявали храмовете им, плячкосвали дворците им, ограбвали злато и скъпоценни камъни, бяха се подигравали с културата им и бяха налагали начин на живот, ценящ трупането на богатство вместо възвисяването на човешкия дух. Но майите бяха отвърждали с изненадваща сила, смело бяха отказвали да се покорят, бяха се борили с прииждащите нашественици, бяха всявали страх в сърцата им. Ала доблестната им съпротива не бе могла да отблъсне непреодолимата вълна, заливаща земята им, опустошаваща я с яростта на най-страшните горски пожари, опитваща се да изкорени културата им като нежелано семе в градините на поредната завладяна от испанците територия. Само че тази градина беше прекалено огромна, за да я подчинят изцяло. Оцелелите майи се бяха оттеглили в Петен, скрили се бяха дълбоко в безкрайната джунгла, пълна с блатата, ягуари и каймани, далеч от безпощадния юмрук на конквистадорите. И бяха останали нащрек, готови да се изправят срещу всеки нашественик, достатъчно глупав, за да навлезе в тяхното зелено убежище. Мнозина го бяха правили, особено след обявяването на мексиканската независимост през 1821 година, когато новото правителство се бе опитало да превърне майите в работници в плантациите и с това бе предизвикало така наречената Война на замъците. Въоръжени от британците в съседен Белиз, разбунтувалите

се местни не само бяха отблъснали мексиканската армия, но и бяха успели да завладеят целия полуостров Юкатан до 1901 година, когато нова правителствена кампания бе унищожила много от културните им традиции. И истинските майи за пореден път се бяха оттеглили в любимия си Петен, бяха се скрили в гъстата джунгла, за да съхранят оцелелите си вярвания, наследството си, културата си. Но и запомнили нашествениците и техните зверства, жестокостта, с която се бяха опитали да унищожат цялата им цивилизация.

„Зверство. Жестокост.“

Сърцето на Жоао Пеиксото, който се взираше в древното светилище, скрит в зелените клони на едно огромно дърво, се изпълни с ярост. В него закипя гневът на предците му, ярост, разпалена от вида на толкова много смърт, толкова много светотатство. Бе видял как новите войници изхвърлят труповете на първите в чистите води на сеноте — те бяха омърсили девствения кладенец. Сега същите мъже оскверняваха свещения храм на Киник Ахау, слънчевия бог ягуар. Освен това изкъртваха скъпоценни камъни и метали от стените на космическото чудовище Чак, бога на дъжда, и на Икс Чел, лунната богиня на магията, лечителството и раждането.

Жоао затвори насълзените си очи и овладя желанието си да нападне нашествениците, да отмъсти за това непростимо престъпление, да омилюва разярените богове. Но не можеше да го направи без разрешението на висшите жреци, без тяхното съгласие. Той беше наком, военен вожд, предан на жреците, носителите на традициите на народа му, пазителите на неговите неопетнени културни ценности, на тайните за входовете към варовиковата сграда и нейните смъртоносни капани.

Забеляза, че сянката на дърветата се приближава към сеноте. Слънцето започваше да клони към запад, което означаваше, че пленниците му вече би трябвало да са в селото. Надяваше се да научи много неща от тях, навярно дори достатъчно, за да препоръча на висшите жреци начин на действие.

Преди да се върне в селото си Жоао с радост видя, че дългокосият мъж, който през последните два дни почитателно бе разглеждал светилището, вече се е изправил на крака. Непознатият бе проявил изключителна храброст с опита си да предотврати

оскверняването на голямата стела в чест на Хунафу и Кбаланке, героите близнаци, които играеха на покаток.

Този човек беше доблестен — както и жената, хвърлила се да го защити.

Ишигуро Накамура отново видя как тялото на Луис се пръска на парчета, отново чу писъка на Джаки, зърна сгърченото ѝ от ужас лице. Мрачната джунгла отново оживя. Куоши стискаше пистолета си и настояваше да бягат, да се скрият, да спасят проучванията си. Към тях приближаваха безлики фигури, насочили напред автомати. Последваха изстрели, чу се предсмъртният вик на Куоши. После тичаха. Ишигуро усети, че земята под него поддава, Джаки отново извика, тежката раница го повлече и едва не го превъртя във въздуха, докато пропадеше в черната дупка...

Подгизнал от пот, Ишигуро се свести с ужасно главоболие. Въпреки силното пулсиране в слепоочията, той вдигна клепачи и видя увисналите гърди на старица, която стоеше на колене в средата на стаята пред плосък камък и месеше някакво жълтеникаво тесто. Навсякъде бръмчаха мухи.

„Джаки — помисли си Ишигуро. — Къде си?“

Жената бавно вдигна поглед и старческите ѝ очи срещнаха неговите. След няколко секунди тя се върна към работата си и замърмори нещо.

Астрофизикът успя да седне и се огледа. Намираше се в каменно помещение, в средата на което имаше триножник от пръчки. Над две малки тлеещи цепеници висеше глинен съд. Към куполовидния таван се издигаше дим, който излизаше навън през малък отвор. Нямаше и следа от жена му.

Ишигуро огледа тялото си и забеляза, че е само по тъмнозеления си панталон и риза. Вещите му ги нямаше. „Даже обувките“ — помисли си той, вперил очи в сламките и мръсотията между пръстите на краката си.

„Колко време ли съм бил в безсъзнание?“

Погледна лявата си китка, но противоударния му „Касио“ също го нямаше.

Спомняше си, че преди да припадне си беше ударил главата. Повдигна ръка и опипа цицината между лявото си слепоочие и тила си.

После облекчено въздъхна. Нямаше кръв.

Малко по малко мислите му започнаха да се избистрят. Бяха се натъкнали на засада и ги преследваха — и изведнъж земята под тях беше пропаднала.

Трябваше да разбере какво се е случило. Дали Джаки бе добре? И къде беше?

Опита да се изправи, но му се зави свят и се отпусна обратно на постелята. Спомни си безликите непознати, които ги бяха нападнали. Настръхна при мисълта, че Джаки може да е ранена.

Ишигуро успя да стане и без да обръща внимание на силното главоболие, закуцука към изхода. Беззъбата старица отново заговори на странния си език. Той сви рамене и я остави.

Слънчевите лъчи го заслепиха и още повече разпалиха болката. Ишигуро примижа, заслони очите си и видя, че е попаднал сред туземно племе. Намираше се сред десетина подобни на колиби постройки със сламени покриви, скрити под огромните дървета. Деца по къси полички играеха с черна топка, а двайсетина голи до кръста жени работеха край малък огън от лявата му страна. От джунглата течеше поток, който разделяше селото на две и отново изчезваше в гората. Ишигуро не забеляза мъже. Една от жените — със светломаслинена кожа, мускулеста и с дълга тъмна коса — тръгна към него. Мускулите на краката ѝ се очертаваха с всяка крачка. Не приличаше на типична туземка. Имаше високи скули, плоският ѝ, широк нос напомняше тези на местните, но беше по-тънък и къс. Макар и напукани и сухи, устните ѝ бяха пълни и очите ѝ... не бяха зелени или кафяви, а светлосиви. Тя определено бе резултат от вековно смесване на европейци и индианци. В увисналата на корема ѝ цедилка спеше бебе.

Жената се приближи до Ишигуро, хвана го за дясната ръка, отведе го до една колиба и му даде знак да влезе.

Вътре цареше сумрак. Пръстен под, триножник с глинено гърне и легло. Когато очите му се приспособиха към светлината, той видя Джаки — лежеше по гръб, очите ѝ бяха затворени.

Стомахът му се сви. Ишигуро се втурна към нея, клекна, разгледа голямата цицина на челото ѝ, премери ѝ пулса и въздъхна облекчено.

До леглото имаше памучна кърпа и глинено гърне, пълно с вода. Ишигуро намокри кърпата, изцеди я и я сложи, на челото ѝ. Джаки се

размърда и простена.

Ишигуро напълно забрави за работата си, за космическия сигнал, за вероятността за извънземен контакт. Сега, докато седеше на сламеника в тази колиба наред пустошта, мислите му бяха насочени единствено към Джаки. Нищо не можеше да се сравнява с ужаса, че може да я изгуби. Той навлажняваше лицето, шията, мръсните ѝ ръце, страдаше, че не е в състояние да направи за нея нищо повече, искаше му се да я бе оставил в „Черо Толо“, в безопасност сред сигурните стени на обсерваторията.

И изведнъж усети зад себе си нечие присъствие.

Обърна се и видя слаб, но много мускулист туземец, облечен в тъмна пола. Дългите му до раменете коси бяха завързани на опашка. Тъмните му очи излъчваха увереност и интелигентност. И нито капка, любопитство.

— Какво правиш в тази земя? — попита непознатият.

Въпросът го изненада.

— Ти... ти говориш английски... много добре. — В гласа на мъжа се долавяше смесица от испански и британски акцент.

— Отговори ми.

— Жена ми... има нужда от помощ. Трябва да намеря...

— Тази земя е на моя народ — прекъсна го непознатият. — Натрапниците не са добре дошли тук. Хората от твоя свят убиват просто за да убиват. Хората от моя свят убиват само за да ядат. Видях как атакуваха войниците. Сега оскверняват храма на Киник Ахау. Затова пак те питам, какво правиш тук?

Ишигуро присви очи.

— Храмът на Киник... Войници ли? Не... не разбирам.

— Кажи ми какво правиш тук.

Ученият погледна Джаки, после отново насочи вниманието си към туземеца. Разбираше, че трябва да му даде някои обяснения преди да може да моли за нещо. Реши, че ще е най-добре да е откровен. В крайна сметка не бе направил нищо лошо. Дори имаше документи от гватемалските власти, които му позволяваха достъп до този район. Но трябваше ли да е съвсем откровен? Или да се придържа плътно към версията за сеизмичните проучвания? Той се намръщи. След последните събития това звучеше глупаво. И кой се беше опитал да ги

убие? Защо при този храм имаше войници? Защо тук изобщо имаше храм? Ишигуро реши да рискува и да каже истината.

— Аз съм учен, астроном. — Внимателно наблюдаваше лицето на местния и следеше реакцията му.

— Науката за небесата — рече полуголият мъж. — Моят народ също е изучавал небесата. Продължавай.

Забележката изненада Ишигуро. Навярно по пътя за насам би трябвало да опресни знанията си за древните май, но пък нали го беше занимавала единствено мисълта за извънземния контакт.

Той заговори бавно, спокойно, често правеше паузи, за да се увери, че непознатият разбира всичко. Спомена за откритието си в „Черо Толо“, за сигнала от далечния космос, за съвпадането му по време с глобалното блокиране на компютърните системи, за сателитното триангулиране, дало координатите в джунглата. Когато свърши, туземецът изглеждаше озадачен. Макар че беше положил всички усилия да обяснява колкото може по-просто, Ишигуро усещаше, че някак е успял да го обърка.

— Какъв е произходът на този сигнал? — попита той.

Въпросът накара учения да свъси вежди.

— Искаш да кажеш откъде точно идва сигналът ли?

— Да — отвърна мъжът със същия акцент, който астрофизикът намираше за странен, почти свръхестествен, като се имаше предвид дивият му вид и примитивната обстановка.

— Аз... хм, да. Бих могъл да ти покажа, ако имах космическа карта.

— Трябва ти рисунка на небесата, така ли?

Японецът кимна.

— Почакай. — Туземецът излезе. Мястото му заеха двама сходно облечени мъже, които го пронизваха с погледи.

Смутен от неочаквания разговор, Ишигуро тежко въздъхна и се върна при Джаки. Тя все още беше в безсъзнание, но когато той внимателно изтри челото ѝ с влажната кърпа, отвори очи и го погледна.

— Здравсти — с огромно облекчение каза той.

Жена му отвори уста, но от гърлото ѝ не излезе нито звук.

— Не се опитвай да говориш — рече Ишигуро. — Само кимни, ако ме разбираш.

Тя кимна.

— Имаш отвратителна цицина над лявото око, сигурно от падането в джунглата. Спомняш ли си го?

Джаки отново кимна и едва доловимо промълви:

— Д... да. Къде съм?

През следващите пет минути Ишигуро ѝ обясни положението. Когато свърши, тя бе събрала достатъчно сили, за да седне.

— Странно... много странно.

— Не ще и дума. — Той я погали по гладката буза. — Уплаши ме. Помислих си, че...

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно — усмихна се Джаки. После затвори очи. — Главата ми...

— Не си само ти — отвърна мъжът ѝ. — Когато се върнат, ще поискам да ни дадат багажа ни. Вътре имам екседрин.

— Какво ще ни направят?

— Не знам. Изглеждат разбрани хора. Докато сме честни с тях, струва ми се, няма да имаме проблеми.

Мускулестият туземец се върна. Следваха го трима възрастни мъже, които носеха пъстри набедрени препаски. Ишигуро заприимига, забелязал деформираните им черепи и плоските им чела — напомнящи му за рисунките на пещерни хора, които беше виждал в някаква книга. Бяха абсолютно плешиви и продълговатите им глави лъщяха на бледата светлина, която проникваше през входа на колибата. На ухото на единия висяха няколко обеци, на лявата му предлакътница имаше татуировка на ягуар. Татуировката на втория приличаше на гривни около бицепсите му. На лявото рамо на третия бе татуирана пъстра птица. Зад тях стоеше същата жена, която го беше довела тук, и държеше жълтеникав свитък.

Ишигуро остана седнал до Джаки.

— Това е жена ми — рече той. — И тя е учен.

Жоао кимна, обърна се към един от старците и му каза нещо неразбираемо. Жената подаде свитъка на един от маите, който го разви и го протегна на младия туземец. Той го остави до сламеника.

— Къде?

Ишигуро и Джаки се наведоха над рисунката, после се спогледаха и отново впериха очи в жълтеникавата хартия.

— Невероятно — възкликна тя.

Астрофизикът загуби дар слово. Картата изобразяваше северното небе, заобикалящо южното съзвездие Кентавър, представено поразително подробно, включително системи, които не се виждаха с просто око.

— Имате ли телескопи?

Туземецът поклати глава.

— Тогава как сте нарисували тази карта?

— Имаме други начини да наблюдаваме небето. Какъв е произходът на този сигнал?

Джаки протегна ръка и посочи долната дясна част на съзвездието.

— Точно тук.

Ишигуро кимна.

Мъжът се обърна към спътниците си.

— Хунаб ку — промълви старецът с обещия. Очите му бяха широко разтворени от изненада.

— Куксан суум — отвърна жрецът с татуираните гривни.

— Какво става? — попита Ишигуро.

Старците продължиха да разговарят на неразбираемия си език, после тръгнаха да излизат. Жената нави свитъка и ги последва.

— Какво беше всичко то... — започна Джаки.

— Аз съм Жоао Пеиксото — прекъсна я туземецът. — Това е моето племе. Тримата старци са висшите жреци. Аз отговарям за охраната им. Храмът на Киник Ахау е свещен и допреди няколко дни не бе докосван от чужденци. Тогава се появи група хора и се установи на лагер в светилището. После пристигна друга група и изби повечето хора от първата, както и от вашата.

— Защо? — попита Ишигуро.

— Надявах се, че вие ще ми обясните.

Ученият се намръщи.

— Как се спасихме? Спомням си само, че пропаднахме в някаква дупка.

— Ловен капан — отвърна туземецът. — Имахте късмет. Не оцеля никой друг, освен дългокосия мъж и неговата жена при храма.

Ишигуро окончателно се обърка. Жоао сигурно забеляза това, защото му разказа всичко по време на престрелката.

— Изглежда, другите също са засекли този сигнал — отбеляза Джаки и събра достатъчно сили, за да се изправи.

— И са били готови да убиват, за да го запазят в тайна — прибави съпругът ѝ.

— Ами първата група?

— Сигурно техни конкуренти, които са стигнали първи на мястото, но не са успели да се защитят.

— Защо те интересува произходът на сигнала? — попита Ишигуро туземеца.

— Защото е дошъл от хунаб ку.

— Един от жреците спомена тези думи — каза Джаки.

— Какво означават?

— Центърът на вселената, откъдето произхождат всички неща. Двамата учени се спогледаха озадачено.

— Какво знаеш за ежедневните сигнали, за които ти споменах? — попита Ишигуро.

Туземецът сви рамене.

— Висшите жреци твърдят, че нашите предци ни пращат послание.

— С каква цел?

— Не казват. Не вярвам да знаят.

Астрофизикът се възползва от възможността.

— Може би ще успеем да ви помогнем да разберете.

— Как?

— Такава беше нашата цел. Да засечем този сигнал от небесата с надеждата да разшифроваме значението му. Донесли сме техника и ако я инсталираме на мястото преди следващото излъчване, ще можем да приемем посланието. Разбира се, остава проблемът с войниците.

— Ще ви върнем вещите.

— Трябва да отидем при храма — продължи Ишигуро. — Иначе няма да сме в състояние да засечем посланието.

— Ще обсъдя въпроса с висшите жреци. — Туземецът понечи да си тръгне.

— Жоао?

Вождът спря.

— Къде си учил английски?

— При британските мисионери в Белиз. Преди много години.

— Благодаря, че ни спаси живота — каза Джаки. — Двамата със
съпруга ми сме ти много признателни.
Той кимна и излезе.

Антонио Строк търпеливо слушаше един от бойците си, който му обясняваше за счупените клони, водещи навътре в джунглата, към реката.

— Вземи петима... не, седем души. Искam да откриете всички оцелели и да ги застреляте. Никакви свидетели. Ясно?

— Да.

Когато остана сам, Строк се приближи до сестра си. Седнала край стъпалата на храма, Селина се любоваше на голямо колкото круша парче нефрит с формата на сърце.

— Изключително — каза тя, дъхна върху скъпоценния камък и го излъска в дънките си. — Особено за някакви си диваци.

— Къде са нашите двама гости? — попита Антонио.

Тя посочи с палец входа на храма.

— Вътре са, вече поне от час.

— Петров с тях ли е?

Сестра му кимна, остави нефрита и взе една златна маска, също изкъртена от статуите.

— Колко според теб струва това нещо?

Строк разгледа изящния предмет и го претегли в ръка.

— Тежи над два килограма. Дори само златото е малко състояние, а като се вземе предвид историческата му стойност и ако го предложиш на подходящ клиент... кой знае, сигурно неколкостотин хиляди... може и повече.

— Смятай всичко това за компенсация — отвърна тя и посочи двайсетината скъпоценни предмета около себе си. — За това, че трябва да спим с гадинките.

— Може да не получим повече, ако учените скоро не постигнат успех. Времето работи срещу нас. Нашият работодател иска да знае как да се справи с вируса. Това ще му даде възможност да преговаря с американците за подготовката за проблема с двехилядната година.

Селина се намръщи.

— Ако не успеем, трябва да върнем аванса.

— Това може да се отрази и на бъдещите ни сделки.

— В такъв случай дано и онези идиоти хванат бегълците, които изпуснаха. Мъжът, когото застреляхме, беше азиатец. Това навярно означава, че и друга държава е открила мястото, особено ако се съди по техниката им.

Вече му бе обяснила предназначението на петнайсетсантиметровия телескоп, микровълновия приемник и другите електронни уреди, които можеха да се използват за регистриране на електромагнитната активност.

Антонио хвърли поглед към храма и зърна огромната фигура на Петров под един от триъгълните сводове. Наемникът държеше оръжието си насочено към невидимите учени, които навярно разглеждаха древните йероглифи в търсене на някаква информация.

Строк въздъхна. Селина имаше право. Що се отнасяше до американците, положението беше под контрол. Във Вашингтон си мислеха, че операцията протича нормално. Но бегълците от втората група представляваха сериозна опасност. Ако успееха да се измъкнат, можеха да доведат помощ.

Седнала на каменната тераса с лице към покритата с йероглифи и изображения стена, Сюзан Гарнет помагаше на Камерон, докато археологът се опитваше да интерпретира древните релефи.

— Какво ще правим? — прошепна тя, въпреки че застаналият на пет-шест метра от тях Петров не знаеше нито дума английски.

— Ще чакаме благоприятна възможност — успокоително отвърна Слейтър. — Докато имат нужда от нас, не ни заплашва опасност, така че трябва да продължаваме да напредваме с разследването.

— Но това означава да предадем работата си на врага, на другата страна... която и да е тя.

— Ще балансираме — каза ученият. — Ще им даваме достатъчно, за да са доволни, но не и основните неща. Междувременно ще търсим възможност да избягаме.

— Да избягаме ли? Къде?

— В джунглата.

— Но... ние сме поне на осемдесет километра от най-близкия град. Как ще... — Тя замълча, понеже си спомни за експедициите му. — Забравих. Ще живеем от плодовете на земята, нали?

— Джунглата ще ни пази. Но първо трябва да открием начин да избягаме.

— Как? Те са толкова много, а онова животно ей там не ни изпуска от поглед.

Камерон кимна и докосна слепоочието си.

— Не само че са животни, но и определено знаят да се бият.

— Постъпи много глупаво — каза тя с укорителния глас на майка, която се кара на сина си.

Археологът сви рамене и с помощта на малка четчица почисти праха от фино изображение на жена, която имаше не само издължения череп и плоско чело, типични за благородниците и висшите жреци на маите, но и подчертаните челюсти и скули, напомнящи на Сюзан за тъпчеши се със стероиди културисти.

— Не успях да се сдържа. Пък и винаги съм бил безразсъден — отбеляза той и взе един остър инструмент, с който свали натрупалата се по чудовищното лице пръст. — Готово. Сюзан Гарнет, представям ти господарката Зак-Кук, майка на легендарния Пакал Вотан.

— Пакал Вотан ли? Не спомена ли нещо за него и по-рано? Царувал е в Паленке, нали?

Професор Камерон Слейтър кимна одобрително.

— Отлично. Паленке е в Чиापас, Мексико, на около триста и двайсет километра оттук. Какво още си спомняш?

— Тялото му не беше ли открито в Храма на...

— На надписите.

— Да.

— Мнозина смятат Пакал за най-великия вожд на маите през всички времена. Смъртта му бележи края на класическия период. С други думи, след него започнал упадък.

— Какво се е случило с майка му?

— Господарката Зак-Кук, княгиня на Паленке, се омъжила за съпруга си Кан-Балум-Мо, също от царски род, но не от Паленке, затова не можел да управлява. Пакал бил първородният им син. След смъртта на баща си господарката Зак-Кук управлявала до дванайсетата година на Пакал. После известно време го наставлявала и публично проявявала подкрепата си за него, за да не позволи на другите им роднини да завземат властта. Здраво държала нещата в свои ръце и успяла да се справи с многобройни заговори за убийството на сина ѝ и самата нея. Пакал наследил способностите ѝ и управлявал цели петдесет и две години до смъртта си през шестстотин осемдесет и трета година. На основата на рисунките и релефите се смята, че майка му страдала от заболяване на хипофизата, което предизвикало отвратително деформиране на лицевите ѝ кости. За маите обаче това бил божествен знак, който навярно ѝ помогнал да задържи властта до пълнолетието на Пакал.

— Хм... защо майка му е изобразена тук, толкова далеч от Паленке?

— Отличен въпрос. Но не е само това. Йероглифът на Пакал се среща навсякъде из този комплекс, сякаш той е продължение на самия Паленке.

— Защо?

— Царства на майте, като Паленке и Тикал например, били създадени през класическия период, както и много други градове в равнините на Чиापас и Петен. След смъртта на Пакал те били изоставени и в северната част на полуостров Юкатан били издигнати нови, като Уксмал, Копан и Чичен Ица. Този комплекс се намира между Паленке и Тикал, градове-държави от класическия период. Би могло да се мисли, че след упадъка на Паленке част от населението му се е преместило на север към Юкатан. Някои може да са спрели тук и да са издигнали храма в памет на своя велик вожд и неговата майка. Освен това обаче открих следи от посткласическия период, като онази перната змия например.

Сюзан погледна надясно. Приблизително на равнището на коляното варовикът бе изсечен като мозайка и отгоре ѝ пълзеше змия с пера.

— Пернатите змии са по-късна добавка в мозаичните мотиви. Първо са се появили в Уксмал, град-държава от посткласическия период. Ти спомена, че един от жреците от преживяването ти онази нощ е имал такава татуировка, нали?

Тя кимна, впечатлена от невероятната му памет.

— Защо народът на Уксмал е построил този комплекс стотици години след Паленке?

— Поредната противоречива находка на това изключително странно място. През последните два дни събрах достатъчно информация, която археолозите да обсъждат поколения наред.

— А ти как мислиш?

— През класическия период царствата на майте са сключвали дълготрайни съюзи, например Паленке и Тикал. Но след смъртта на Пакал търговията между градовете-държави започнала да запада и да избухват отделни конфликти. През посткласическия период се стигнало до истинска война между новите царства на полуостров Юкатан. Защо петстотин години по-късно воюващият народ на Уксмал е почитал толкова древни владетели като Пакал Вотан, който не е имал приноси във войната, а в науката и изкуствата? Все едно Бенито Мусолини да построи голямо светилище в памет на Микеланджело или Леонардо да Винчи.

Сюзан го погледна с възхищение, което не се дължеше на познанията му или на способността му да ги използва, за да разгадае

тази мистерия, а на непретенциозния, почти скромнен начин, по който говореше, излагаше фактите и оставяше публиката си сама да стигне до изводите.

— Очевидно ни предстои още много работа — отвърна тя. — А сега защо не ми позволиш пак да погледна раната ти?

Неохотно, като дете, срамуващо се от насиненото в училище око, Камерон завъртя глава настрана. Лилаво петно покриваше цялото му ляво слепоочие. Сюзан импулсивно го целуна.

— Защо го направи?

Тя сви рамене и спокойно му се усмихна.

— Не успях да се сдържа. Пък и винаги съм била безразсъдна, особено напоследък.

— Не мога да си те представя безразсъдна.

— Не ме познаваш.

Камерон докосна лицето ѝ. Мазолестите му пръсти подсказваха за живот, който Сюзан Гарнет намираше за ужасно интересен. Тя постави длан върху неговата и леко я притисна към бузата си, затвори очи и си го представи на далечни места. Сам, той живееше от плодовете на земята, оцеляваше с помощта на природата, превръщаше се в едно с джунглата, търсеше загадъчни обекти, копаяше, разкриваше, ръководеше се единствено от собствените си принципи. Тези видения събудиха в душата ѝ отдавна заспали чувства.

Изсумтяването на Петров накара Камерон да отдръпне ръка. Якият украинец се ухили и подигравателно замахна с приклада на автомата си.

Археологът не му обърна внимание.

— А сега да идем там. — Той се изправи и посочи стената до плочата, която запушваше входа на храма. По нея имаше стотици мозайки — двайсетсантиметрови квадрати с различни числа. — Още щом я видях, реших да се опитам да проследя последователността на числата.

Мозайките започваха на равнището на пода и продължаваха до средата на пет и половина метровата стена. Сюзан разпозна числата от едно до деветнайсет. В част от квадратите имаше овална фигура, представляваща нула с една или повече точки отгоре. В някои случаи върху една или повече линии бяха изобразени няколко точки над овалния символ.

— Какви са тези числа?

— Освен деветнайсет маите са използвали знака за нула с точки отгоре, за да изобразяват всяка допълнителна серия от дваисет числа. Не забравяй, че тяхната система е дваисетична. Две точки над нула означава два пъти по дваисет или четирийсет. Три точки — шейсет и така нататък. — Той посочи един символ с нула, следван от точка, две хоризонтални линии и накрая още две точки. — Това е трийсет и две. Дваисет се представя като нула с една точка отгоре. После имаме две хоризонтални линии, всяка от които представлява петица, плюс две точки отгоре.

— Дваисет плюс десет плюс две. Разбирам — отвърна Сюзан и посочи друга мозайка. Върху нулата имаше три точки, после хоризонтална линия. — Това трябва да е шейсет и пет, нали? Три точки по дваисет плюс пет за линията.

— Бих ти предложил асистентско място, но се боя, че ако си на подиума до мен, студентите ще престанат да внимават в лекциите ми.

Загледана в поредицата числа, тя поклати глава.

— Като че ли няма никаква последователност, пък и освен това в какъв порядък трябва да се четат?

— Йероглифите на маите обикновено се четат отляво надясно и от горе надолу.

— Като нашата писменост.

— Да. Но това не са йероглифи, а числа, така че може да са подредени по друг начин.

Двамата отстъпиха назад. В хоризонталните редове имаше дваисет мозайки, във вертикалните — тринайсет.

— Като че ли целият среден ред се състои само от дваисетици — отбеляза Сюзан. — Както и двете централни колони, които разделят матрицата на четири квадранта.

— Набито око. Маите са обичали симетрията.

— Това означава ли нещо? — попита тя.

— Четирите квадранта могат да представляват четирите магнитни посоки, север, юг, изток и запад. Числото четири също означава броя на първичните вълнови функции от формообразуващите принципи на енергията: привличане, излъчване, предаване и приемане. Освен това числото тринайсет трябва да се умножи по четири, за да се получи петдесет и две — толкова години е управлявал Пакал Вотан, от

шестстотин трийсет и първа до шестстотин осемдесет и трета. Има и много други възможности — прибави Камерон. — Виждаш ли нещо друго?

Сюзан кимна.

— Различни увеличаващи се и намаляващи поредици. Всички започват с числото тринайсет, което бележи началото на намаляващите поредици и хоризонтално, и вертикално. Освен това изглежда, че спорадично са пръснати числа с различни стойности. Може да има система, но трябва да ги преведа в десетични, за да разбере нещо. Ти спомена, че маите били блестящи математици, нали?

— Точно така.

— Ще ида да си взема лаптопа.

— Защо?

— Мога да вкарам тази последователност и да стартирам програма, която ще направи различни комбинации, за да открие математическа формула, описваща системата.

Археологът присви очи.

— Само не забравяй, че маите са подреждали числата по много особени начини, съвсем различни от днешните. Може да не отговарят на никакви линейни формули, а на геометричен израз. Имай го предвид. Все пак определено си струва да опитаме.

Тя сви рамене.

— Поне ще имам с какво да се занимавам до сигнала довечера. А и онези кретени ще си мислят, че се опитваме да разрешим загадката.

Камерон кимна и се насочиш към релефите в отсрещната страна на терасата, които представяха жреци в церемониални роби, молещи се пред каменна стена. Земята до тях сякаш се разтваряше и поглъщаше няколко души, облечени като обикновени май с прости поли и само с по няколко пера. Той започна да си води бележки, очевидно по-заинтригуван от изображенията, отколкото от числата.

Озадачена от сложността на рисунките и осъзнаваща с колко много проучвания е свързана археологията, Сюзан излезе от храма и мина покрай Петров, без да му обръща внимание. Спусна се по стълбището и забеляза Строк и Селина, които внимателно слушаха нещо по радиостанцията.

Пращенето на радиостанцията почти заглушаваше гласа на водача на групата.

— Следата ни отведе до малко селище.

— Какво селище? — попита Строк.

— Изглежда съвсем примитивно. Десетина колиби. Наоколо се мотаят неколцина туземци, предимно жени и деца.

— Ами бегълците?

— Няма ги, но може да са в колибите.

— Претърсете навсякъде. Ако някой ви се изпречи на пътя, очистете го.

ГЛАВА 17

010001

18 декември 1999 г.

Ишигуро пръв чу пронизителните писъци. Двамата с Джаки проверяваха оцелялото си оборудване в една от колибите. Макар че всички уреди бяха грижливо опаковани в добре тапицирани контейнери, повече от половината бяха повредени при падането. Останалите бяха захвърлили по време на престрелката.

Той се втурна навън и запримигва под късното следобедно слънце. Джаки го последва. Виковете и крясъците се усилваха. Трима въоръжени мъже, облечени в маскировъчни униформи, разблъскваха жените и децата пред една колиба от отсрещната страна на площадчето. Пищяха деца. Виеха жени. Жоао и хората му не се виждаха никъде.

Тримата старейшини приближиха до въоръжените непознати и се опитаха да надвикат глъчката. Мъжете насочиха оръжията си към старците и изстреляха няколко откоса към двама от тях, като улучиха също две жени и малко дете. Третият старейшина беше повален в безсъзнание с удар на приклад. Главорезът се канеше да стреля в продълговатата му глава, когато друг войник забеляза учените и лицето му се напрегна.

Той извика нещо, което звучеше на руски, и другарите му обърнаха автоматите си към Ишигуро и Джаки. В същия миг един от тях се свлече на колене, изпусна оръжието си и се хвана за шията преди да се строполи и да изпадне в гърчове. Последваха го други двама, жертви на същата невидима сила. Четвъртият отпраши към джунглата, като стреляше по дърветата. Миг по-късно падна и той и започна да размахва ръце и крака.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Джаки.

Преди Ишигуро да успее да отговори, на площадчето между колибите се появи Жоао Пеиксото. Носеше някаква дълга тръба. Японецът се запъти към него, но вождът не му обърна внимание, а коленичи до падналите старейшини, върховните жреци. Останалите от хората му изплуваха като сенки от джунглата. Неколцина от тях

влачеха труповете на още четирима войници, които струпяха един върху друг. От гората започнаха да излизат жени и деца. Някои предпазливо гледаха към площадчето, други тичаха към убитите. Трима мъже внимателно вдигнаха на ръце изпадналия в безсъзнание жрец и го отнесоха в една от колибите.

— Господи! — каза Джаки. — Какво ще правим?

— Нищо — отвърна Ишигуро. Гледаше войниците. Някои от тях още бяха живи и продължаваха да се гърчат с изцъклени очи и пяна на устата. — Убити са двама старейшини и още две жени и дете. Третият жрец е в безсъзнание. Трябва да платят страшна цена за това.

Омразата, пламтяща в очите на Жоао, потвърди думите му. Вождът стоеше наред площадчето и гледаше племето си, мъртвите жени, младата майка, която притискаше към себе си убитото си дете и вдигнала очи към небето, надаваше смразяващ кръвта вой. Две жени отведоха клетницата в съседна колиба.

Учените останаха неподвижни. Не можеха да помогнат с нищо. Войниците най-вероятно ги бяха проследили до селото. В известен смисъл Ишигуро се чувстваше виновен. Искаше му се да е в състояние да направи нещо за мъртвите майки, да върне часовника назад, изобщо да не е идвал тук.

Снопове тъмночервени и жълто-златисти лъчи се процеждаха през клоните на дърветата и хвърляха сенки над пращното площадче и мъртъвците. Но сред скръбните викове, сред облака прах, който танцуваше под пламтящата светлина, през пелената от ужас, обгърнала селцето, Ишигуро видя, че Жоао се приближава към тях и от блесналите му очи струи гняв. Ученият усети яростта му, копнежа му да получи пълно възмездие.

— Отиваме в свещения храм — каза вождът. — Пригответе нещата си. Тръгваме веднага.

Антонио Строк дълбоко си пое дъх и овладя желанието си да разбие радиостанцията в скалите. Вместо това спокойно я подаде на Селина след третия неуспешен опит да се свърже с преследващата група. Бяха изчезнали от ефир преди минути, точно след като бившият руски офицер им даде заповед да претърсят селото. А сега — нищо.

„Нищо!“

— Какво може да се е случило? — попита сестра му.

Строк не отговори. Ситуацията му се струваше абсурдна. Групата трябваше да поддържа постоянен радиоконтакт. Четирима мъже трябваше да влязат в селото и да изпълнят заповедта му, докато другите четирима трябваше да останат скрити в джунглата, да осигуряват тила им и успоредно с това да го информират за резултатите.

Той призова целия си опит, преживения в Афганистан ад, за да овладее чувствата си, обективно да анализира положението, като боен командир, който е осъзнал, че врагът е отблъснал първата вълна на атаката. Трябваше да допусне най-лошото: че хората му са били унищожени. От кого? От селяните ли? Дали бяха въоръжени? И какъв щеше да е следващият му ход? Да остане тук и да чака врагът да дойде при него ли? Или да прати нова група? Дали други не правеха с него същото, каквото преди по-малко от дванайсет часа беше направил той с тюлените? Може би това бе дело на нова американска бойна част, пратена в подкрепление на първата?

„Възможности.“

Строк последователно ги обмисли и взе решение, даде нареждания, сформира три групи, които имаха заповед да стрелят по всяко двуного същество. Този път бившият офицер от Спецназ щеше да ръководи атаката и да координира операцията, като в същото време командва средната група. При ученията щяха да останат само Селина и Петров.

Жоао Пеиксото безшумно и бързо напредваше през гъсталака. Изпълваше го ярост, но той не позволяваше на чувствата си да попречат на трезвия му разум. Следваше първичния си инстинкт, една-единствена цел, същата, която преди десет години го беше върнала в джунглата, далеч от бойните полета на южна Гватемала: оцеляването на племето му, избягването — или елиминирането — на всяка заплаха за неговия народ.

И сега тази заплаха шумно се придвижваше сред дървета и храсти, завеси от лиани и мъх, и се насочваше право към селото му. Бе открил три групи от по четирима или петима мъже. В момента следеше най-лявата.

Жоао рязко спря, стисна клепачи и остави ушите си да се настройт към звуците на тъмната джунгла, вслуша се в езика на своя свят. Бавно приклепна, присви очи и се вгледа в една гигантска папрат, увиснала от дебел разкривен дънер.

Няколко секунди вождът остана неподвижен, после безшумно свали тръбата от пояса си и пхна единия ѝ край в тъмнозелените листа.

Оттам изскочи усойница, една от най-смъртоносните змии в района, и се плъзна към Жоао. Той бързо настъпи издължената ѝ глава, наведе се и я хвана с лявата си ръка.

Малко по-дългото от половин метър тъмнокафяво влечуго се уви около ръката му. Той завърза главата ѝ за китката си, за да освободи ръката си, и продължи преследването. След няколко минути отново спря. Този път преобърна един камък край един тинест поток и бе възнаграден с колония от гигантски стоножки, много по-отровни и от усойницата. Стотици гадинки, от мънички ларви до осемсантиметрови възрастни насекоми, запълзяха през лабиринт от дупки във влажната почва под камъка.

Воинът внимателно избираше само възрастни мъжки, които разпознаваше по червената окраска на главата, и ги вдигаше с едно голямо листо. Агресивните насекоми се изправяха почти вертикално на

задните си крака и протягаха смъртоносните си щипки, готови да впръскат във всеки враг отровното съдържание на торбичките зад очите си.

Жоао напъха десетина стоножки в закачената на пояса му торбичка от еленова кожа. После също толкова предпазливо върна камъка на мястото му, за да запази колонията.

Той дълбоко си пое дъх, бързо се огледа и отново продължи напред. Когато наближи плячката си, вождът зави наляво, описа полукръг около бавните шумни войници и спря на петдесетина метра пред тях, точно до едно високо дърво с дълги и гъсти, покрити с мъх клони.

С лекота се покатери по дънера и изпълзя по дебел половин метър клон. Усойницата все още бе увита около ръката му и се наслаждаваше на топлината на кожата му. Той се скри под висящия мъх, развърза връвта и стисна змията за главата. Бавно размота тялото ѝ от ръката си и я протегна над пътеката, по която идваха петима войници.

В момента, в който стигнаха под него, Жоао я пусна и в същия миг свали от пояса си торбичката със смъртоносните стоножки, раздруса я, за да ги разгневи, и развърза възела.

Изведнъж джунглата заехтя от виковете: влечугото падна върху един от наемниците и го ухапа по лицето. Той се свлече на колене, докато другарите му отчаяно се озъртаха във всички посоки. Скрыт сред гъстите листа и увисналия мъх, Жоао изтръска торбичката отгоре им.

Половината насекоми нападаха върху войниците и ужасните им щипки намериха било оголена китка, било шия или чело. Докато те пробиваха кожата, миниатюрни мускули изстискаха отровните жлези и пратиха отровната течност по микроскопични канали. Парализиращото вещество за секунди проникна в кръвта на жертвите.

Последваха нови крясъци. Единственият оцелял наемник откри огън напосоки — първият от другарите му се гърчеше на земята от змийската отрова, а от устите на другите трима паднали излизаше пяна.

Жоао изчака стрелбата да престане и насочи тръбата си към войника, който разговаряше по радиостанцията и въртеше автомата си във всички посоки.

От такова малко разстояние нямаше проблем да го улучи между плешките. Мъжът се преви, изпусна оръжието си и се опита да протегне ръка зад гърба си. След миг силната отрова го парализира и той се строполи до другите, двама от които все още бяха живи, но не можеха да помръднат.

Антонио Строк пръв стигна до лявата група и усети, че в стомаха му потича разтопено олово. Петимата наемници го настигнаха само след секунди.

— Вижте ги — ужасено промълви един от хората му.

Четирима бяха мъртви. Пяна се стичаше от устите и ноздрите им, изцъклените им очи се взираха в гъстите клони над тях. Един все още беше жив, но агонизираше, сякаш имаше епилептичен припадък. Няколко мига по-късно умря и той.

— По бузата на този има следи от ухапване — каза един от наемниците.

Друг посочи отровната стреличка.

Строк потърка наболата си брада и мъчително преглътна.

— Проклети диваци.

— Насам — обади се трети наемник и кимна към счупените клони над един покрит с мъх камък, заобиколен от буйни папрати. — Вижте.

— Повикай другите — нареди му Антонио. — Веднага да дойдат. Има промяна на плана.

— Слу... слушам. Веднага.

Строк мислено прокле късмета си. Вече не се сражаваше с професионални войници. Наемниците му си имаха работа с нов враг, който не спазваше никакви познати закони. За да оцелее и да победи, той трябваше сам да промени тези закони, да определи собствена стратегия, да принуди диваците да реагират на неговите ходове — и да го направи незабавно, докато още е в състояние. Врагът вече беше преполовил броя на хората му. С тази скорост до сутринта щеше да очисти всички.

Когато наемниците продължиха по пътеката, оставена от трима негови воини, Жоао се усмихна. Очакваше ги нова засада. Сега двете групи се бяха събрали и наброяваха десетина души.

Когато и последният наемник изчезна от поглед, покритият с наметало от мъх вожд се спусна по дънера на дървото и хвърли поглед към жертвите си. След по-малко от час щяха да се появят първите лешояди. До следващата сутрин тук щяха да останат само кости и униформи.

В джунглата не се губеше нищо.

Тъй като вече знаеше накъде са се запътили, Жоао не ги проследи. Вместо това пое по друг път към мястото на срещата, където хората му вече усилено правеха необходимите приготовления, за да посрещнат неканените си гости.

Антонио Строк стоеше насред обляно от лунна светлина поле от папрати, заобиколено от буйна растителност. С него бяха четирима от наемниците му. На останалите бе наредил да образуват широк полукръг напред, за да заловят диваците, оставили толкова явни следи, които несъмнено водеха към втора засада. Но местните не знаеха с кого си имат работа.

Предпазливостта му бе възнаградена с трима местни. Двама се опитаха да избягат и хората му ги застреляха, за голямо съжаление на Антонио. Искаше пленник, макар да не можеше да го разпита, защото се съмняваше, че туземците говорят някой от познатите му езици, а просто за да прати на останалите диваци ясно предупреждение. Третият обаче беше заловен жив.

Строк си сложи очилата за нощно виждане и уверено се приближи до покрития с рани полугол мъж, мускулест и млад, най-много двайсетинагодишен. Двама от хората му го държаха за ръцете и за глезените и го притискаха към земята.

Туземецът млъчеше и предизвикателно впиваше тъмните си очи в похитителите си.

— Донесете някой от мъртвите — заповяда Строк.

Двама довякоха тялото на един от убитите и го проснаха върху папратите до живия пленник, който тъжно погледна мъртвия си другар.

— Кастрирайте трупа — нареди бившият руски офицер.

Един от наемниците извади ножа си, повдигна кожената препаска на убития и отрязва члена му. Между краката на индианеца потече кръв. Наемникът хвърли пениса върху гърдите на пленника, който потръпна и плъзна поглед по слабините на обезобразения труп, окървавения нож и Строк. Антонио му се ухили.

— Сега вече картинката ти е ясна, Монтесума. Извадете очите на трупа.

Друг от войниците изпълни ужасния ритуал. Очните ябълки тупнаха до отрязания член върху гърдите на ужасения младеж.

— Сега е време да пратим послание на тия индиански копелета
— рече Строк.

Жоао Пеиксото беше приклепнал на дебел клон над малка поляна. Луната висеше високо в кристалното небе. В далечината виеха маймуни и дрезгавите им крясъци се сливаха с тези на два червени папагала, кацнали на съседното дърво.

Звуците внезапно замлъкнаха и папагалите отлетяха. Жоао нададе птичи писък, за да предупреди хората си, че гостите им пристигат.

Вождът приготви тръбата си — вкара вътре отровна стреличка и насочи надолу смъртоносното си оръжие.

През мъха и листата видя фигурата на един от собствените си воини, който опипваше пътя си през джунглата. Войниците ги нямаше. Младежът се препъна в оголен корен и падна, бързо се изправи и протегна ръце напред.

Жоао се изпълни с гняв. Бяха го ослепили. Той се вгледа внимателно и забеляза кървавите следи по бузите и шията му.

Вождът се спусна по дънера и излезе на хлъзгавата от мъха пътека до момчето. Гледката на избодените очи го ужаси.

Жоао овладя чувствата си и нададе маймунски крясък. „Ние сме, твоето семейство. Вече си в безопасност.“

Раненият отвори уста да отговори, но от гърлото му се изтръгнаха само нечленоразделни звуци, примесени с кървава пяна. Диваците му бяха отрязали и езика.

Разярен, вождът повика хората си, които след секунди се появиха от джунглата, придружавани от няколко жени и двамата учени, които носеха раниците си.

Джаки Накамура ужасено притисна лице към гърдите на съпруга си, който я прегърна.

Жоао нареди на жените да се погрижат за осакатения воин. Една от тях се разплака, но те изпълниха заповедта и отведоха момчето.

Жоао Пеиксото се опита да овладее кипящия си гняв и да обмисли положението. Двама от старейшините бяха мъртви. Третият продължаваше да е в безсъзнание. Нямаше с кого да се посъветва, да

обсъди плана си преди да го приложи. Но също като баща си и като неговия баща преди това, кръвта му носеше гените на най-блестящите воители, онези, които гордо и храбро бяха бранили земята на маите от безбройни нашественически вълни.

Вождът се зачуди къде ли са войниците и какво са намислили. Защо не бяха проследили ранения младеж, който макар и сляп, бе успял да стигне до поляната? Дали бяха разбрали, че ги очаква капан, и сега му пращаха предупреждение? Дали се бяха върнали при храма на Киник Ахау?

Убеден, че си има работа с опасен и безпощаден противник, но въпреки това решен да изчисти земята си от такива зверове, Жоао събра хората си и им изложи плана си за атака.

По екрана се плъзгаха безкрайни редове цифри — написаният на С-плюс скрипт се опитваше да открие математическа формула, дефинираща последователността на числата от мозайките. Сюзан седеше под сводовете пред храма и държеше лаптопа в скута си. Камерон работеше по релефите върху лявата стена на терасата, като си светеше с газова лампа. Петров стоеше на пост под стълбището до каменната колона от лявата страна на голямата варовикова сграда и на лицето му бе изписано същото загрижено изражение като на лицето на Селина. Очевидно нещо в плановете им се беше объркало.

До този момент търсенето на система в поредността на числата не бе дало резултати. Сюзан не можеше да установи никакъв принцип и колкото повече се опитваше да ги преподрежда преди да рестартира скрипта, толкова по-малко логика откриваше. Тя ги върна в първоначалния им вид и унило ги погледна.

13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	8	6	5	4	3	2	66	12
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
10	3	0	0	0	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
8	5	20	20	20	66	20	21	13	20	20	13	22	20	66	20	20	20	5	8
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20
8	5	20	20	20	66	20	24	13	20	20	13	23	20	66	20	20	20	5	8
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
10	3	0	0	26	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	8	6	5	4	3	2	66	12
13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13

— Откри ли нещо? — попита Камерон и коленичи до нея. Лунната светлина смекчаваше суровите черти на лицето му. Той намали пламъка на лампата си и я сложи до нейната.

— Само нови геометрични отношения — посочи екрана Сюзан.
— Всеки квадрант, разделен от редовете и колоните с двайсетици, е почти огледално копие на другите. Математическите ми модели установиха и други последователности, но те обхващат само няколко числа и после стават случайни. А при теб как е? — Тя записа файла и затвори лаптопа си.

— Адски много изображения, но на пръв поглед почти без смисъл. Тук има достатъчно работа, за да стигне на колегите ми за цяло десетилетие.

Сюзан си погледна часовника.

— Страхувах се, че ще кажеш нещо такова.

— Защо?

— Защото ни остават само тринайсет дни да разберем всичко.

ГЛАВА 18

010010

18 декември 1999 г.

Застанала заедно с Камерон на ръба на кратера, Сюзан Гарнет гледаше звездното небе. Надигащата се от водата мъгла пречупваше лунните лъчи и излъчваше собствено сияние. Сивкави отблясъци танцуваха, разлюлени от прохладния ветреца. Носеха се тихи звуци на насекоми, маймуни и птици.

Въпреки великолепието си гледката не ѝ доставяше удоволствие заради мрачния облак, който забулваше живота ѝ след пристигането на руските главорези. За миг в тунела се бе появила светлина — когато групата на Строк се забави повече от нормално. Надяваше се на чудо, на някаква свръхестествена сила, която да накара наемниците да изчезнат, да ѝ позволи да използва валтера, все още скрит в мръсните ѝ дънки. Но терористите се върнаха от джунглата, макар и с петима души по-малко.

Тя въздъхна. Навярно все пак бе станало някакво чудо, защото командирът на руснаците изглеждаше гневен и изчезна с хората си в гората, отново оставяйки нея и Камерон сами със Селина и Петров.

— Време е — каза археологът.

Тя кимна.

— Да започваме.

Вечерният ветреца милваше лицето и шията на Жоао Пеиксото. С лъснала от пот кожа той безшумно се промъкваше през джунглата и настроил сетивата си към звуците ѝ, лесно ги имитираше. Движеше се приклекнал и с лекота напредваше в гъсталака.

В един момент Жоао се закова на място, затвори очи, завъртя глава във всички посоки, заслуша се и отново продължи напред, вече по-бавно, защото наближаваше целта.

След петнайсет минути спря до огромно, покрито с мъх дърво, чийто силует се очертаваше на фона на мъждукащата светлина на далечен огън. Ако се вслушаше много внимателно, можеше да чуе и гласове на не повече от триста метра. Могъщият дънер се извисяваше край малка поляна, покрита с животински кости, най-вече от бозайници, но и няколко влечуги — всички имали нещастieto да навлязат в смъртоносната зона на мравките картига, чийто почти двуметров мравуняк напомняше на обелиск от пръст.

Жоао внимателно заобиколи поляната. Мравките картига бяха колкото бързи, толкова и хищни и за минути можеха да изгложат до кокал дори елен. Той продължи напред, като се движеше само в синхрон с ветреца, шумолящ сред клоните и мъха. Когато стигна до отсрещния край на откритото пространство, забеляза в храстите мъж в тъмнозелени дрехи, стиснал в ръце автомат.

Жоао извади ножа на един от войниците, когото беше убил в селото, и здраво стисна гумената дръжка в дясната си ръка. Войникът завъртя оръжието си в неговата посока и Жоао се притисна към земята зад едно махагоново дърво.

Часовият остана неподвижен в гъсталаците край двора на свещения храм. Гледаше почти право към вожда, но дулото на автомата му сочеше надясно от него към процеждащата се през клоните светлина.

Наемникът бавно пристъпи към дървото. Жоао запълзя към отсрещната му страна, за да се възползва от възможността да нападне жертвата си отстрани.

После внезапно изскочи иззад завесата от мъх и лиани и с бързината на ягуар замахна към шията на врага си. Часовият реагира като истински воин, завъртя се на левия си крак и избегна първата му атака. Ножът не улучи и вождът трябваше да се примири с удар с рамо в корема на противника.

Автоматът отлетя настрани и двамата се затъркаляха по земята.

Мъжът посегна за пистолета си, но Жоао бе по-бърз — разсече шията му и шурналата от дълбоката рана кръв го опръска.

Часовият се свлече на колене, после се строполи по очи.

Жоао го издърпа за краката и скри трупа му в гъсталака. Трябваше да продължи лова си.

Електромагнитната активност изпълваше компютъра на Сюзан Гарнет и се представяше като вертикални графики, движещи се нагоре-надолу по децибелния обхват в зависимост от интензитета на полето във всеки от широките 100 мегахерца честотни канали, които покриваха диапазона от 900 мегахерца до 1 гигахерц. Също като предната вечер, явлението започна преди началото на заглушаването, което продължи четиринайсет секунди. В последния миг единствено електромагнитно пулсиране покри всички честоти.

— Това ли беше? — попита Селина, която стоеше зад Сюзан и Камерон с пистолет в лявата си ръка. Петров пазеше малко по-надалеч, но неотклонно наблюдаваше тримата край компютъра и пустия двор.

Компютърната специалистка кимна, без да се обръща.

— Хубавите неща идват по малко. Да видим какво имаме тази вечер.

[illegible]

Сюзан продължи до долу.

```

000000000000000111111111111100000001000000000011111111000000000000
000000000000000111111111011110001111110000000000011111000000000011
110000000000000111111111111000000000000000000011111111000000000011
000000000000011111000000000001111110000000001110000001000000000000
0000000000000001100000000000000000000000000000000000000000000000010
1000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000111111111111100001110000000000001111111100000000000
01100000100000111111111111100011111100000000000111111000000000011
11000000000000011111111111100000000000000000001111111100000000011
100000000000001111111111111000000000000000000111111000000000000001
00000000000000011111111111100000001100000000111111100000000000000
01100000000000011111111111100011111100000000000111110000000000011
11000000000000011111111111100000000000000000001111111000000000011
00000000000000011111111111100000001100000000111111100000000000000
01100000000000011111111111100011111100000000000111110000000000011
11000000000000011111111111100000000000000000001111111000000000011
111111110000000111111111111000000000000000011100111110000000001111
11111111110000111111111111000000000000000000111110011111000000111

```

11011011	00011000	00011000	00011000	00011000
00000000	00111100	00111100	00111100	00111100
11111111	00011000	00011000	00011000	00011000
00000000	00000000	00000000	00000000	00000000
11111111	00000000	00000000	00000000	00000000

— Какво мислиш? — попита тя Камерон.

Археологът сви рамене. Сиянието на лаптопа осветяваше острите му черти и лилавата цицина на слепоочието му.

— Изглежда същото. И датата не се е променила.

— Да почистим смущенията с осредняващата програма. После ще направя сравнение. — Сюзан набра няколко команди и след секунди получи нов резултат.

[illegible]

Тя прочете файла докрай.

```

000000000000000111111111111100000001000000000011111111000000000000
0000000000000001111111111111000000000000000000111111110000000000011
1100000000000001111111111111000000000000000000111111110000000000111
00000000000000000000000000000000000000000000001110000000000000000000
0000000000000001100000000000000000000000000000000000000000000000010
1000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000001111111111111000011110000000000111111111000000000000
011000000000000111111111111100011111100000000111111111000000000011
1100000000000001111111111111000000000000000000111111111000000000111
1000000000000001111111111111000000000000000000111111111000000000001
0000000000000001111111111111000000111000000001111111110000000000000
111000000000000111111111111100011111100000000111111111000000000011
1110000000000001111111111111000000000000000000111111111000000000111
0000000000000001111111111111000000011100000000111111111000000000000
111000000000000111111111111100011111100000000111111111000000000011
1110000000000001111111111111000000000000000000111111111000000000111
111111110000001111111111111100000000000000011111111110000000011111
1111111111100001111111111111000000000000000000111110011111000000111

```

```

11011011    00011000    00011000    00011000    00011000
00000000    00111100    00111100    00111100    00111100
11111111    00011000    00011000    00011000    00011000
00000000    00000000    00000000    00000000    00000000
11111111    00000000    00000000    00000000    00000000

```

— Не изглежда много по-различно от вчера — измърмори Сюзан.

— Може да е достатъчно, за да получим съвпадение — предположи Камерон.

Тя колебливо наклони глава настрани.

— Добре, да видим точно колко са разликите.

Сюзан стартира сравняващия скрипт. Екранът се промени.

Сравняваща програма версия 4.0.1

Файл	Байтове
1217	42,342,021
1218	42,342,021

Разлика_0	9,230
Разлика_1	2,101
Общо разлика	11,331
Разлика %	0.0267

Тя се намръщи.

— По-малко от нула цяло и три процента. Почти никаква разлика.

— Виждам. Но как четеш другите редове? — попита археологът.

— Първият файл от седемнайсети декември се сравнява с втория отпреди няколко минути. Всички нули от първия файл, които са станали единици в днешния, се отбелязват в категорията „РАЗЛИКА_0“. По същия начин всички единици в първия файл, които са се превърнали в нули, се отбелязват като „РАЗЛИКА_1“. Сборът от двете представлява всички променени единици и нули, вероятно в резултат на стесненото търсене.

— Значи сега остава да сравним картите, така ли?

— Първо ще се свържа с Рийд. Няма смисъл да го правим ние, след като компютрите на ФБР ще свършат много по-бързо. — Сюзан се обърна към Селина. — Ще вляза в мрежата на ФБР.

Терористката ѝ кимна почти без да ѝ обръща внимание. Подобно на Петров, тя загрижено се оглеждаше. Очевидно с изчезналите войници от групата им се бе случило нещо ужасно, което плашеше оцелелите.

Сюзан се свърза с Бюрото и повика шефа си.

reidt@fbi.gov:	Как мина?
sg@rlogin.net:	Ще ти пратя новия файл. Какво получи от вчерашното сравнение на вчерашната карта с целия свят?
reidt@fbi.gov:	Нищо. Същата история като с Америка. Да се надяваме, че тази вечер ще имаме по-голям успех.

sg@rlogin.net:	След няколко минути ще получиш резултатите. Предлагам да започнеш с разделителна способност шейсет процент. Какво става с днешния вирус?
reidt@fbi.gov:	Знаех, че ще попиташ. Отвори си пощата. Наредих на един от твоите подчинени да провери съдържанието на паяжините. Той ще ти праща по имейла резултатите, за да не губиш време. Прегледах ги. Нищо особено. Пак същото. Имате ли някакви археологически открития?
sg@rlogin.net:	Постигаме напредък, но ни остава още работа.
reidt@fbi.gov:	Дръж ме в течение. Между другото, да не би връзката на тюлените с Пентагона да е повредена? Военните не са получавали редовните им доклади от дванайсет часа.

— Внимавай какво ще му отговориш — предупреди я Селина.

Сюзан въздъхна. Разтревожена или не, терористката внимателно я следеше.

sg@rlogin.net:	Ще проверим. Следобед бърникаха нещо скрамблера си, но нямах време да ги разпитвам. Проблемът трябва да е свързан с тяхната мрежа, защото ние използваме същата техника и всичко е наред. Ще ги питам веднага щом свършим. Ако скрамблерът им се е повредил, ще им предложи нашия.
reidt@fbi.gov:	Чудесно. Ще предам на Пентагона. Някакви проблеми с тюлените? Как се

	държат морячетата?
sg@rlogin.net:	Нормално. Между другото, лейтенант Лобо е при нас. Искаш ли да го питам нещо?
reidt@fbi.gov:	Хм... не. Но ако до няколко часа не пратят доклада си, двамата полковници ще дойдат тук, за да разговарят с хората си на живо, тъй като нашата връзка изглежда по-стабилна.
sg@rlogin.net:	Ще предам. Нещо друго?
reidt@fbi.gov:	Не. До десетина-петнайсет минути ще ти пратя резултатите от сравнението. Зависи колко време ще отнеме тази вечер.

Сюзан прекъсна разговора, но остави връзката, за да може да качва файлове. Тя прегледа съдържанието на засечения тази вечер вирус и се увери, че мутационната последователност изглежда същата като по-рано, както и че има двеста и шейсетбайтов неразшифрован сектор, различен от всички други версии. Тя прибави този код към файл, съдържащ аналогичните сектори от другите вируси, и ги отвори на екрана един до друг.

— И винаги е на едно и също място — отбеляза тя. — От байт триста шейсет и седем до шестстотин дваисет и седем. Ето кода от първия ден, в който засякохме вируса и който съответства на този от втория ден. В един байт има осем бита или две хиляди и осемдесет бита в дваисет и шест мегабайта. Редовете са от по седемдесет и един байта — освен последния.

100010110101010010110011111010101010011000111100011101010101011001101
101011010111010110010101010101001010111010101100101010101110101010110
10100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110111010100
01001101010010100101010010101101111100101001010100111100101010010
01011001101101011010111010110010101010101010010101110101011001010101011
1010101011010100110110100101010100101011110010111001010101011101001101
01011001101101011010111010110010101010101010010101110101011001010101011
1010101011010100110110100101010100101011110010111001010101011101001101
10111010100010011010100101001010100101011011111001010010101001111
01011001101101011010111010110010101010101010010101110101011001010101011
1010101011010100110110100101010100101011110010111001010101011101001101
0101011001101011010101001010101100101011110101010101001010101010101
01111010011100101010010101001010100100011001010010101001010110000101010
101010010110011001010010100101011001010101010100101001001101100101010
101010101010010101010101101010100101010100101101001111001010100101010
010100101010101001010100101010000110101010010101010110010101010101011
10111010100010011010100101001010100101011011111001010010101001111
01011001101101011010111010110010101010101010010101110101011001010101011
1010101011010100110110100101010100101011110010111001010101011101001101
10001011010101001011001111101010101010011000111100011101010101011001101
10001011010101001011001111101010101010011000111100011101010101011001101
10101101011101011001010101010101001010111010101100101010101110101010110
10101101011101011001010101010101001010111010101100101010101110101010110
001101010001100101010100110100101010101110101010101010111010101010101
01101101001111010101101010101010101010010111110011111101010101010100
1010101101001010101010010100100110101010010100101010110101101010010101
001010100101100101010010101010100101011100101010010110100101010010101
101010101010100110010101010101101011001101011001010010101000011100101
01011010110010101100110100110110100101010010101111001011100101010101
110100110110111010100

— Изглежда съвсем случайно — каза Камерон.

Сюзан кимна, загледана в непонятния код, който не приличаше нито на команди на асемблиращ език, нито на бинарна карта, и въздъхна:

— Не знам какво да правя.

— Ще разберем — отвърна археологът. — Убеден съм, че ще разберем, просто трябва да продължаваме да упорстваме.

Жоао забеляза в края на гората друг войник в камуфлажна униформа, стъпил с един крак върху повален дънер, а с другия в море от буйни папрати.

Вождът не си губи времето. Знаеше, че при следващата радиопроверка ще открият изчезването на убития часови. Трябваше да побърза и да елиминира колкото може повече хора, докато все още изненадата бе на негова страна.

Той извади ножа, стисна стоманеното острие между палеца и показалеца си и с опитна вещина го запрати по наемника. Хладната стомана светкавично прелетя петте метра и се заби в шията му.

Мъжът изпусна автомата си. Жоао се хвърли към него, удари с длан дръжката на ножа и назъбеното острие разсече хранопровода на войника. Той се свлече на земята и от гърлото му шурна фонтан кръв, която оплиска късата пола на вожд.

След секунди Жоао безшумно продължи напред и наближи светилището, където видя тъмен силует, очертан на по-светлия фон на огряното от луната открито пространство. До него гореше огън, върху който къкреше кафеник. По-нататък разпозна двамата, които се бяха изложили на риск, за да защитят свещения храм. Изпълни го облекчение, че още са живи, и му се прииска да направи нещо повече за тях, но в момента не можеше да си го позволи.

Той се приведе под папратите и с омраза впери очи в мъжа, застанал на няколко крачки от края на джунглата.

После запълзя като змия към неподвижния часови. Мъжът беше много висок и с огромни плещи. Навярно имаше и друго оръжие, освен автомата в ръцете си и ако бе толкова предпазлив, колкото партизаните, сражавали се с правителствените войски през осемдесетте години, най-вероятно носеше поне пистолет и един-два ножа.

Ловецът се приближаваше странично към плячката си и здраво стискаше ножа, докато се промъкваше сред олюляващите се от топлия ветрец храсти. В мрака бръмчаха мухи, край ушите му жужаха комари.

Жоао не откъсваше очи от часовия, който в момента гледаше в противоположната посока. Внезапно вождът рязко спря, усетил, че дясното му коляно опира в нещо, навярно сух клон. Той бързо се опита да прехвърли тежестта си, но клонът поддаде и се строши.

Жоао замръзна. Наемникът насочи автомата си към него, но явно не беше сигурен откъде е дошъл шумът, защото го въртеше насам-натам.

Вождът зачака, стиснал в дясната си ръка все още окървавения нож.

Часовият се колебаеше и стоеше неподвижно като восъчна фигура, прицелил се само на няколко метра вляво от Жоао. Бе предпазлив и не реагираше като аматьор на звук, който можеше да е издаден от горско създание. Той направи две крачки напред и внимателно плъзна поглед наоколо.

Когато стигна на два метра от него, вождът светкавично се хвърли отгоре му, без да му даде шанс да се защити. Часовият все още гледаше в противоположната посока, когато Жоао заби двајсет и пет сантиметровото стоманено острие в гърлото му. Мъжът изпусна автомата и се строполи на земята.

Вождът издърпа ножа и отскочи от бликналата струя кръв.

Непознатият потръпна и изцъкли очи. Жоао стоеше на няколко крачки от него и държеше окървавения нож.

После се наведе и хвана трупа за краката, за да го скрие в гъсталака. Погледът му попадна върху закачената на колана на наемника радиостанция. Жоао я свали и се заслуша.

— Сергей? Ханс? Алекс?

Той се намръщи. Беше разбрал две неща. Първо, хората му също напредваха към светилището и един по един елиминираха противника. Второ, чуждоземците бързо научаваха за изчезналите мъже. Вождът си пое дъх и нададе боен вик.

Сепната от странния вой, Сюзан Гарнет рязко вдигна глава.

— Какво беше това?

Преди Камерон да успее да отговори, Петров се свлече на колене, стисна с две ръце шията си, издърпа някаква черна стреличка, изненадано я погледна и се строполи на една страна. От устата му бликна пяна. Селина се втурна към прикритието на стелата и в същото време бързо заговори по малката си радиостанция. Очевидно някой ги нападнаше.

Камерон скочи, хвана Сюзан за ръката и се затича към малкия варовиков дворец. Джунглата оживя от животински звуци, викове, стрелба, последвана от нови викове и изстрели. Ехото в комплекса ги подемаше и скриваше посоката на източника им. Наоколо кипеше битка и двамата учени се озоваха наскоро сред кръстосан огън.

Два куршума се забиха в една колона от дясната им страна и вдигнаха бели облаци варовиков прах. Археологът се хвърли зад малка каменна стена, като повлече със себе си и Сюзан и омекоти падането ѝ със собственото си тяло. Животинският вой се усилваше. Изстрелите ставаха все по-редки. Разнесоха се стъпки и нещо край ниските колони на древния дворец се раздвижи. Между храма и двореца се появи слабата фигура на Селина Строк, която тичаше право към учените. Проблясъците на насоченото към тях дуло на автомата ѝ ясно издаваше намеренията ѝ.

Наоколо им избухна варовик, по рамото на Сюзан се посипаха парчета камък. Тя сбърчи лице, извади валтера, вдигна предпазителя и седна, опряла гръб в релефите по древния камък.

Селина изстреля още няколко откоса, после патроните ѝ свършиха. Сюзан използва момента, докато терористката презареждаше, изправи се и насочи пистолета към нея.

— Хвърли го! — нареди ѝ тя и се прицели в гърдите ѝ, като си представяше мишените на стрелбището във ФБР.

Терористката се усмихна презрително и пусна автомата и новия пълнител на варовиковите плочи. После бавно плъзна ръка към

оръжието на хълбока си и разкопча ремъка, който го задържаше в кобура.

— Не мърдай! — извика Сюзан. Спомняше си предупреждението на съпруга си в такива ситуации да се ограничава със съвсем кратки думи. Иначе щеше да се забави да стреля, защото мозъкът ѝ първо трябваше да престане да контролира речта преди да прати команда да натисне спусъка.

— Не се бой — отвърна терористката и отпусна длан върху пистолета си. — Просто се разоръжавам.

— Горے ръцете! — изкрещя Сюзан.

Селина стисна дръжката на оръжието.

Изчерпала всички възможности, Сюзан издиша и три пъти натисна спусъка. Изстрелите отекнаха из комплекса като автоматичен откос.

Куршумите улучиха терористката под шията. Тя политна назад, падна по гръб и изпод тялото ѝ се вдигна бял облак прах. Около нея за секунди се събра локва кръв. Неподвижните ѝ зеници бяха втренчени в небето.

Сюзан отпусна пистолета, мъчително преглътна и мислено прокле Селина, че я бе принудила да стреля. После бавно свали предпазителя.

— Тя не ти остави избор — тихо, но твърдо каза Камерон и я отведе зад ниските колони на двореца. Изстрелите заглъхнаха и отново се разнесоха пронизителните бойни викове на индианците.

Накрая над комплекса се възцари зловеща тишина. Нямаше ги животинските крясъци, гърмежите и предсмъртните викове. Сега единствените звуци бяха воят на маймуни, цвъртенето на птици, бръмченето на насекоми, естественият глас на джунглата.

— Какво стана? — попита Сюзан. Рамото ѝ пулсираше, но тя продължаваше да стиска пистолета с палец на предпазителя. Оставаха ѝ пет патрона, достатъчно, за да се защитят, ако ги заплашеше друг терорист. Но от джунглата не се появяваше нито един от наемниците.

— Рамото ти — рече Камерон и посочи кървавото петно на памучната ѝ риза. — Дай да го видя.

— После. Изглежда, си имаме компания — отвърна тя.

От гъстите клони се измъкна туземец, който носеше в лявата си ръка тръба. Последва го друг, облечен само с къса поличка.

— Маи — отбеляза археологът.

В комплекса влязоха още няколко воина и заеха позиция около пирамидата и храма. Само един се запъти към двореца — среден на ръст слаб мъж с пронизващи кафяви очи. По гърдите и поличката му имаше кръв.

— Няма да ви причиня зло — каза той. — Излезте, моля. Опасността премина.

Сюзан и Камерон се спогледаха озадачено.

— Той говори английски! — възкликна тя.

Ученият сви рамене.

Докато излизаха на двора, откъм източната страна на комплекса, по пътеката, проправена от тюлените, се появи мъж и жена. Приличаха на японци. Носеха големи раници, подобни на онези, които предния ден Строк и хората му бяха донесли от джунглата.

— Какво става? — попита Сюзан.

Мъжът и жената се приближиха към тях.

— Имам чувството, че скоро ще разбе... — започна Камерон.

В този момент от гората проехтя изстрел. Всички глави се завъртяха натам. Воинът, който стоеше пред Сюзан, погледна към хората си и щракна с пръсти. Двама души се затичаха към джунглата.

— Един избяга — поясни мъжът. — Мисля, че е водачът им.

— Хванете го това гадно копеле! — викна Сюзан.

— Няма да се измъкне. Чакайте тук — рече индианецът миг преди да изчезне в гъсталака.

Антонио Строк стреля към някакъв олюлял се клон. Сетивата му бяха притъпени от страх от онези безшумни непобедими воители. Бившият офицер от Спецназ тичаше през непроходимата джунгла към лодките. Ако успееше да стигне до реката, все още имаше шанс.

Двата резервни пълнителя за пистолета му, както и дългогодишният опит го изпълваха с увереност за перспективата му да оцелее, да се върне в цивилизацията. Имаше достатъчно пари, за да си купи малък остров и да живее като цар през остатъка от живота си. Може би този провал беше знак, че е време да се оттегли.

И той тичаше, като се водеше по дисплея на устройството за определяне на местоположението. Хората му бяха мъртви. Не можеше да се свърже с никого по радиостанцията. Диваците навярно бяха убили сестра му заедно с Петров и учените.

Строк за миг се разсея, препъна се в трупа на някакво животно и се блъсна във висока купчина пръст. Главата му проби твърдата повърхност и спря, когато раменете му заседнаха в отвора. Терористът се помъчи да се освободи, но не успя от първия път и това му отне няколко жизненоважни секунди. Накрая се измъкна, но по главата му вече бяха плъзнали безброй мравки, които сякаш забиваха хиляди нажежени до бяло игли в лицето, ноздрите, ушите, шията и раменете му.

Стиснал клепачи, полудял от болка, терористът започна да рита с крака, вече покрити с плътен пласт насекоми, които бързо се изкачваха по бедрата му. Успя да се освободи от мравуняка и запълзя назад, като се опитваше да махне с ръце разлютените мравки, пълзящи под дрехите му, по гърба и гърдите му, под панталоните. Отвори уста и извика, само за да усети нови ухапвания по езика, небцето и гърлото си. Падна на колене, закашля се и допусна грешката да отвори очи. Миг по-късно се разтрепери от ослепителна болка, когато десетки гадинки се впиха в очните му ябълки. Колкото и бързо да ги смачкваше с пръсти, мястото им заемаха други. Силите му отслабваха, мерна му се ужасяващата мисъл, че ще го изядат жив.

През страшните, влудяващи болки Строк полу видя, полу чу, че от двете му страни приближават двама туземци — но останаха на безопасно разстояние, докато той се гърчеше на покритата с мравки земя и разхвърляше оголените кости край могилката, неспособен да овладее движенията си. Искаше му се да умре, дори да го мъчат хиляди афганистански жени, да го кастрират десетки пъти, всичко друго, само не тази всепоглъщаща болка.

Езикът му се поду от стотиците ухапвания и той започна да се задушаваше. Пълзеше, търкаляше се, удряше впилите се в лицето му мравки, разкъсваше ризата си, за да разкрие дебел пласт насекоми, разкъсващи гърдите му.

Разтърсван от невъобразима болка, терористът извади пистолета си и се опита да го притисне под брадичката си и да вдигне предпазителя с палец, но болката му пречеше да направи дори това.

Гърчещ се, ослепял, разтреперан, Антонио изпусна оръжието и го чу да изтраква върху някакъв камък. Звукът се сля с постоянното шумолене на мравките, които се вмъкнаха в ушите му и изстреляха чиста болка право в мозъка му. В този миг той се молеше на смъртта да го вземе, защото нищо, абсолютно нищо не можеше да се сравнява с адските мъки, на които беше подложен.

Жоао гледаше терориста, чийто потръпващи крайници издаваха, че все още е жив. Вождът стоеше на безопасно разстояние от мравките, които извираха от земята, бързо обгръщаха плячката си и я разкъсваха на части, които да отнесат в дома си, за да нахранят своите малки.

Вождът кимна. Нищо, дори най-долните, най-презрени човешки същества не отиваше напразно в джунглата.

ГЛАВА 19

010011

19 декември 1999 г.

Новият ден донесе нови връзки, не само между различни култури, но и между различни времена. Когато аленото слънце се издигна над върхарите на изток, джунглата се разбуди. Нощните създания се върнаха в най-тъмните кътчета на гората и отстъпиха мястото си на утринната смяна, на кряскащите маймуни, подскачащи от клон на клон сред буйната зеленина, на безбройните пъстроцветни птици.

Сюзан Гарнет слушаше звуците, отекващи в древното светилище, храм на Киник Ахау според Жоао Пеиксото, вожда, който ги беше избавил от терористите.

Жоао се съвещаваше с Камерон Слейтър край ръба на кратера, над който се стелеше обагрена от алените лъчи мъгла. Другите воини връщаха златото и скъпоценните камъни на местата им.

Сюзан разтърка очи, прозя се и вдиша прохладния утринен въздух. Предната вечер бе прекарала часове в сравняване на записки с астрофизиците, които сега похъркваха в спалните си чували. Изправи се и се протегна. Камерон погледна към нея и ѝ махна, после продължи разговора си с Жоао. Скоро след края на битката се бяха свързали с Трой Рийд и следобед очакваха да пристигне нов взвод тюлени.

Сюзан отиде при компютъра си, включи го и започна да внася промени в електромагнитния обхват, установен между 900 мегахерца и 1 гигахерц с деления от по 10 мегахерца. Според получената от Рийд информация сравняването на бинарната карта не бе довело до нови съвпадения. Японците обаче ѝ бяха дали изключително важни данни. В „Черо Толо“ те търсили извънземен разум на честотата на водородните атоми, 1.420 гигахерца, в съответствие с разпространената сред тяхната общност теория, че тъй като водородът се среща най-често във вселената, други разумни същества най-вероятно биха използвали тази честота.

— И сигурно са прави — измърмори тя, като стартира написания преди няколко вечери търсец скрипт.

— Сама ли си приказваш?

Сюзан се обърна. Скръстил ръце, зад нея стоеше Ишигуро Накамура и гледаше цветния екран на лаптопа.

Тя се усмихна.

— Добро утро.

— Здравсти — отвърна ученият и коленичи до нея.

— Джаки още ли спи?

Японецът кимна.

— През последните няколко дни имахме страхотни преживявания. Трябва да си почине. Но същото се отнася и за теб. Как е рамото ти?

— По-добре — каза Сюзан. Вечерта Ишигуро и Камерон бяха дезинфектирали повърхностната рана от нападалите камъни и я бяха превързали. — Благодаря.

— Моля.

Тя отново се обърна към екрана и пръстите ѝ заиграха по тъмната клавиатура.

— Да се надяваме, че тази промяна ще повиши качеството на бинарния код — рече Сюзан, като коригира обхвата на сензорите на два стокилохерцови канала под 1.420 гигахерца и два над тази честота.

— Кой според теб може да праща тези сигнали? — попита Ишигуро и погледна към небето.

— Който и да е, определено е свързан с вярванията на древните май. Произходът на излъчването, което сте засекли, както и на глобалния вирус, съвпада с хунаб ку, така нареченото галактическо ядро — отвърна тя, докато променяше децибелната скала, за да не пропусне някой високоамплитуден пик. Като я коригираше от 20 на 30 децибела, Сюзан повишаваше и качеството. Вече можеше да го направи заради много по-тесния честотен обхват на търсенето — все едно да увеличиш звука на радиото, след като си го настроил на определена станция.

— Този хунаб ку обаче, изглежда, е планета — поне ако се съди по въртенето ѝ около HR4390A. Това предполага съществуване на развита цивилизация.

В този момент към тях се присъедини Камерон.

— Привет на тайфата. — Той седна от дясната страна на Сюзан.
— Добре ли спяхте?

Ишигуро кимна.

— Като бебе — каза Сюзан, наклони глава към археолога и прошепна: — Много щастливо бебе.

— Все така да спиш — Камерон я целуна по бузата.

Двамата бяха доближили един до друг спалните си чували и се прегръщаха през цялата нощ. Макар че не се любиха, Сюзан се наслаждаваше на близостта му, нещо, което ѝ бе липсвало от смъртта на съпруга ѝ.

— Научи ли нещо ново от Жоао? — попита Ишигуро.

Слейтър кимна.

— Лошата новина е, че Жоао няма представа как се влиза в храма. Знаели само старейшините, жреците, докато дойдело време да предадат тайната на новите жреци. За съжаление терористите убиха двама от тях, а третият още е в безсъзнание. Ранен е в главата. — Той докосна синината на слепоочието си. — Така че засега никой не може да ни помогне. Това е особено неприятно, защото според Жоао жреците се готвели за нещо, което наричали „момент на пълен синхрон“. Трябвало да настъпи след тринайсет кина или дни. Мисля, че те щяха да са ни от огромна полза за разрешаването на загадката, защото тази дата съвпада с...

— Нула първи, нула първи, нула нула — довърши Сюзан.

— Точно така.

— Поне не знае ли откъде са минавали преди да влязат? През терасата ли? Или по таен тунел? — попита тя.

— Това е добрата новина. Спомняш ли си числата в мозайките?

— Как бих могла да ги забравя?

— Е, според Жоао при някои церемонии тримата жреци се качвали по стъпалата сами. Жоао и неговите воини винаги оставали навън и не можели да видят какво правят вътре жреците.

— Това ли ти е добрата новина?

Камерон стисна ръката ѝ.

— Колкото си хубава, толкова си и нетърпелива.

Сюзан не беше сигурна дали трябва да му благодари, или да го удари.

— Е? — попита тя.

— Веднъж обаче слънцето било под такъв ъгъл, че Жоао успял да види сенките на жреците, които се били събрали край плочата до матрицата с числа на терасата. И ги натискали с ръце.

— Натискали ли ги?

Археологът кимна.

— Като... комбинация на сейф — рече Сюзан и погледна към варовиковата сграда.

— Точно така — потвърди Камерон. — Някаква комбинация от числа или отключва, или премества плочата.

— Ами ако не успеем да открием комбинацията? — попита тя, като си спомни за безплодните опити да открие система в матрицата.

— Когато пристигнат тук, тюлените могат да взривят плочата — каза Ишигуро.

Слейтър енергично поклати глава.

— Невъзможно. Не само защото това още повече ще оскверни светилището, но и ще ни конфронтира с местните май. Сам видя, че не е приятно да имаш такива врагове.

Сюзан кимна.

— Рийд ми даде дума, че след като си свършим работата тук, ще ги оставим на мира. Освен нас никой не знае за това място.

— Нашето правителство знае — възрази японецът.

— И за това са се погрижили — каза Сюзан. — От Белия дом вече са се свързали с началниците ти, за да запазят всичко в тайна.

Ишигуро се усмихна.

— Това няма да е много трудно. Нашето правителство има опит в тези неща.

— Ами терористите? Има вероятност да са се свързали с централата си, за да съобщят къде отиват — рече Сюзан.

— Ще трябва да се примирим с това — отвърна Камерон. — Не забравяй, че Жоао и хората му знаят как да се грижат за себе си. Ако някой се появи неканен и започне да граби златото, те ще се справят с него за секунди. Както и да е, има още няколко причини, поради които не искам да взривяваме плочата. Първо, защото това може да ни попречи да разкрием тази загадка. До този момент получаваме отделни данни, които трябва да използваме, за да открием смисъла на космическия контакт. Трябва да развържем възела, а не да го разсичаме с груба сила.

Сюзан и Ишигуро кимнаха.

— Освен това — тържествено прибави археологът — има някакъв капан за онези, които се опитат налучкат комбинацията.

— Какъв?

Той поклати глава.

— Не съм сигурен. Жоао спомена, че веднъж двама младежи, които жреците отхвърлили като кандидати за техни заместници, решили да се вмъкнат в храма. Той бил наблизко и чул стържене на камък в камък и писъците на младежите. Когато стигнал до храма, от тях нямало и следа. Това допълнително изяснява големия релеф откъм източната страна на терасата, на който няколко мъже пропадат в земята. Релефът всъщност е предупреждение, че имаш само един шанс да набереш комбинацията.

Сюзан тежко преглътна.

— Което означава — продължи Камерон, — че аз имам само един шанс, защото съм единственият с нужната квалификация да опитам.

— Не можеш да го направиш — възрази тя и го хвана за ръката. — Не знаем почти нищо за тази загадка, а още по-малко за комбинацията, която или ще ти позволи да влезеш... или ще те убие.

— Убеден съм, че ще измислим нещо.

— Нещо ли?! Знаеш ли колко време си блъсках главата с тези числа и не успях да стигна доникъде.

— Спомни ли си още нещо от онази нощ?

Тя отправи очи към голямата каменна сграда оттатък покрития с мъгла кратер под сянката на могъщите дървета. Спомняше си срещата с висшите жреци, които отговаряха на описанието на Ишигуро и Джаки. Затвори очи и видя продълговатите им черепи, странните им татуировки, обещите, всички особености на старейшините, които японците бяха видели в селището на майте. Опита се да си представи свръхестествената вътрешност на храма, релефите по стените, изобразяващи безброй пернати змии и ягуари. Без да вдига клепащи, тя повтори всичко на Камерон и Ишигуро, до най-малката подробност, включително числата в мозайките, които според археолога пазеха ключа за древната порта на древния храм. Когато свърши и отново отвори очи, видя, че Слейтър се вира в голямата варовикова сграда, а Ишигуро е свел поглед в земята.

— Повече не си спомням, но това явно не е достатъчно, за да влезем.

— Къде да влезем? — разнесе се зад тях женски глас и тримата се обърнаха. Джаки Накамура ги наблюдаваше сънено.

— Добро утро, скъпа — каза Ишигуро, отиде до нея и я прегърна.

Дребната японка отпусна глава на рамото му и затвори очи.

— Толкова съм уморена — промълви тя.

— Искаш ли да ти донесем нещо? — предложи Сюзан.

— Може ли малко вода? — помоли Джаки.

Камерон ѝ подаде манерката си и каза:

— Хайде всички да отидем на терасата. Сюзан, вземи си лаптопа. Мисля, че ще ни потрябва.

Камерон стоеше пред мозайките на терасата. Поставила компютъра в скута си, Сюзан седеше по турски от дясната му страна. Ишигуро и Джаки обикаляха наоколо и се любуваха на релефите.

Сюзан отвори десетичния вариант на матрицата в целия си екран. Археологът не се нуждаеше от него, защото имаше опит с числовата система на майите.

13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	8	6	5	4	3	2	66	12
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
10	3	0	0	0	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
8	5	20	20	20	66	20	21	13	20	20	13	22	20	66	20	20	20	5	8
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20
8	5	20	20	20	66	20	24	13	20	20	13	23	20	66	20	20	20	5	8
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
10	3	0	0	26	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	8	6	5	4	3	2	66	12
13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13

— Добре — като прелистваше бележките си, възбудено каза той.
— В центъра е представено числото тринайсет, което разделя матрицата на четири квадранта, всеки почти огледален образ на останалите, но не съвсем.

— Точно така — потвърди Сюзан, като гледаше числото 20 в средата на матрицата. Точно наляво от еднаквите колони тя забеляза числото 21. В огледалния си образ в горния десен квадрант то се превръщаше в 22. — Като се движиш по посока на часовниковата стрелка от горния ляв квадрант, числото започва от двайсет и едно, до двайсет и две, двайсет и три и накрая — двайсет и четири в долния ляв квадрант. Всички числа, във всеки отделен квадрант са огледални

образи едно спрямо друго, както по хоризонтала, така и по вертикала. Какво ти говори това?

— Последователност. Спомни си, че маите са дишали с последователности, но предимно геометрични. Това ми говори, че първото число от нашата комбинация идва от горния ляв квадрант.

— Сигурен ли си?

Археологът сви рамене.

— Никога не съм сигурен, Сюзан. Археологията не е точна наука. Но имам други податки. Числото тринайсет в майската митология означава хунаб ку.

— Галактическото ядро.

— Точно така. Маите също вярвали, че вселената се върти по посока на часовниковата стрелка. Тази матрица представлява част от вселената. Хунаб ку е в центъра ѝ, излъчва енергията си в галактиката и определя четирите формообразуващи принципа на енергията.

— Привличане, излъчване, предаване и приемане — каза Сюзан.

Камерон се усмихна.

— От теб ще излезе археолог. — Той коленичи до нея и я целуна по устните, кратко, но определено многозначително. Макар че се бяха прегръщали, досега не се бяха целували истински. Сюзан усети вкуса на езика му и отново се почувства жена. Но бързо се овладя, за да може да се съсредоточи върху проблема, и изчервена и усмихната прокара ръка през дългата му коса.

— Значи отговорът ми е бил правилен, така ли, професоре?

— Получаващ допълнителна награда — отвърна Камерон и я целуна по челото, после запрелиства бележника си. — Освен известния факт, че кодексите на маите се четат отляво надясно и от горе надолу, тези загатвания показват последователността на комбинацията.

Сюзан възвърна практичната си инженерска логика.

— Преди да започнеш да набираш комбинацията искам да обмислиш нещата. Между другото, не сме обсъдили как да го направим.

— След малко ще стигнем и дотам. Дойде ми страхотна идея. Този храм е издигнат в памет на Пакал Вотан, спомняш ли си?

— Естествено.

— Показват го всички йероглифи, които успях да прочета. Разбира се, има много други, които ще отнемат на мен и колегите ми

дългогодишна работа, но както самата ти вече отбеляза, не разполагаме с достатъчно време.

Сюзан кимна.

— Пакал е роден през шестстотин трийсет и първа. Това е първата ни податка. Трябваше да го забележа по-рано, когато видях числата, но тогава бях прекалено заинтригуван от релефите. Те обаче ме връщат обратно към матрицата, защото тук лежи ключът към храма, в който се надяваме да открием отговора на тази загадка.

Ишигуро и Джаки се бяха приближили и стояха от двете страни на Сюзан. Камерон говореше пред малката си публика, вече нараснала на четирима, защото към тях се присъедини и Жоао и застана под един от сводовете.

— През шестстотин трийсет и първа — повтори археологът, като прелистваше бележника си. — Което представлява един милион триста шейсет и шест хиляди петстотин и шейсет кина или дни от началото на последния Велик цикъл, който свършва след тринайсет дни на трийсет и първи декември.

Джаки вдигна ръка като ученичка. Сюзан и Ишигуро се усмихнаха.

— Да? — каза Слейтър.

— Какво е „велик цикъл“?

Трябваше му пет минути, за да обясни на японците дългото летоброене, с помощта на което маите отброявали състоящите се от тринайсет бактуна цикли или 5135 години от Григорианския календар.

— И така — продължи той, — маите били толкова погълнати от числата, че често наричали своите вождове според датата им на раждане. Нещо повече, те разделяли числата, за да ги представят по-лесно. Така Пакал става тринайсет, шейсет и шест, петдесет и шест, нула, число с невероятен хармоничен резонанс.

Джаки отново вдигна ръка.

— „Хармоничен резонанс“ ли?

— С две думи, числото се смята за хармонично резонантно, ако с прости математически действия може да се превърне в други важни числа. Един милион триста шейсет и шест хиляди петстотин и шейсет делено на триста и шейсет, броят дни в годината според дългия календар на маите или „хааб“, дава три хиляди седемстотин деветдесет и шест. Същото число, делено на триста шейсет и пет дни дава три

хиляди седемстотин четирийсет и четири. Разликата между три хиляди седемстотин деветдесет и шест и три хиляди седемстотин четирийсет и четири е петдесет и две, колкото години е живял Пакал Вотан — от шестстотин трийсет и първа до шестстотин осемдесет и трета. Маите имали и друг календар, наречен „цолкин“, който се състои от двеста и шейсет дни. Получен чрез умножаване на числото на хунаб ку, тринайсет, по друго познато свещено число, дваисет, този календар се използвал за различни религиозни цели. Сега, ако изравните първия ден на цолкин с първия ден на хааб, започва така нареченият „петдесет и две годишен цикъл“, според който до следващото изравняване на календарите ще изминат петдесет и две години от по триста шейсет и пет дни. Ето какво имах предвид, когато казах, че едно число има хармоничен резонанс, а числото на Пакал Вотан определено е най-резонантно.

Всички мълчаха и обмисляха значението на невероятните му обяснения.

— А сега — продължи той, очевидно свикнал да говори пред публика, — погледнете матрицата на екрана на Сюзан.

Тя сведе очи към лаптопа. Астрофизиците я последваха.

13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	8	6	5	4	3	2	66	12
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
10	3	0	0	0	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
8	5	20	20	20	66	20	21	13	20	20	13	22	20	66	20	20	20	5	8
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20
8	5	20	20	20	66	20	24	13	20	20	13	23	20	66	20	20	20	5	8
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
10	3	0	0	26	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	8	6	5	4	3	2	66	12
13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13

— Числото на Пакал е тайният ключ за тази загадъчна последователност. Тринайсет, шейсет и шест, петдесет и шест и нула са навсякъде, стига да знаете как да ги търсите.

Сюзан усети, че по гърба я полазват тръпки. Археологът имаше право. Тя незабавно забеляза последователността, която не само започваше във всеки ъгъл и продължаваше навътре по диагонал, но и се получаваше от сбора на някои съседни числа.

— Поразително! — възкликна Ишигуро. — Никога не съм си представял такава хармония.

Камерон кимна.

— Маите наистина са били поразителни. И по средата на числото на Пакал, хунаб ку, числото двайсет или нула едно, нула едно, нула, нула, величествено разперва криле и разделя галактиката според четирите формообразуващи сили.

Сюзан остави лаптопа си и се изправи. Ишигуро и Джаки направиха същото.

— Добре професоре. Каква е следващата ни стъпка?

— Съвсем проста, надявам се, поне за мен. Просто започни по посока на часовниковата стрелка. Четири числа, четири квадранта.

— Но кое от числата използваш? — попита Джаки.

Археологът се усмихна.

— Поредната загадка в загадката. За да отговориш на този въпрос, трябва да разбереш абсолютната крайност, в която изпадат маите по отношение на порядъка, на хармонията. Гор е вляво означава най-горе най-вляво, с други думи първото число от комбинацията трябва да е тринайсетицата в горния ляв ъгъл на горния ляв квадрант.

Сюзан кимна.

— Същото се отнася за другите квадранти. Гор е вдясно, долу вдясно и долу вляво.

— Точно така.

— Как ще набереш комбинацията? — попита тя.

Камерон посочи тънките като косми пролуки между мозайките.

— Човек не би ги забелязал, освен ако не знае какво да търси.

— Значи просто ще ги натиснеш, така ли?

— Да — каза археологът. — Но за всеки случай, защо всички не застанете при Жоао?

Ишигуро и Джаки се спогледаха и се подчиниха. Сюзан остана при него.

— Ти също, Сюзан. Не искам нещо да се случи с това прелестно лице.

— Трябваше да помислиш за това преди да ме прегърнеш снощи, преди да ме целунеш сега. Вече сме заедно, така че давай да натискаме. Няма да мръдна оттук.

Камерон поклати глава.

— Това е абсурдно. Ако нещо се случи с мен, поне ти трябва да оцелееш, за да...

Сюзан Гарнет затисна устата му с длан.

— Стига, моля те. Веднъж вече ми се е случвало.

— Но това не е разумно, Сюзан. Не можем да си позволим и двамата да...

— Винаги съм била безразсъдна — прекъсна го тя. Камерон тежко въздъхна, обхвана лицето ѝ, целуна я и се обърна към древните релефи.

Постави дясната си ръка върху най-горната лява мозайка, две линии с три точки отгоре, представляващи десетичното число 13.

— Камъкът е студен — каза той. После отстъпи назад с левия си крак и натисна. Мозайката поддаде и хлътна почти петнайсет сантиметра навътре. По терасата отекна висок стържещ звук, сякаш големи глинени гърнета се влачеха по бетон.

Сюзан затаи дъх в очакване, но не се случи нищо. Слейтър се премести от дясната страна на матрицата, опря длан върху следващото число от комбинацията — 66-и повтори същата операция.

— Остават още две — рече ученият и натисна мозайката в долния десен квадрант. — Сега е последното. — Той откри най-долния ляв сектор с числото нула и протегна ръка към него. После се обърна към Сюзан. — Последна възможност да се отдалечиш.

Тя стисна лявата му ръка.

— Веднъж вече загубих човек, когото много обичах. Този път отивам с него навсякъде.

Камерон я погледна за миг и натисна камъка.

Масивната плоча започна да потъва в стената като мозайките, но хлътна много по-навътре, завъртя се наляво и разкри не само голямата зала, която компютърната специалистка си спомняше от по-предишната нощ, но и невероятно дебелината външна стена — близо два метра плътен варовик.

— А ти искаше да я взривиш, а? — измърмори Камерон. Отвътре полъхваше студен въздух и развяваше косата му. Сюзан продължаваше да го държи за ръка. — Ще ни трябват фенери.

Няколко минути по-късно, въоръжени с три лампи, петимата влязоха в храма. Водеше Камерон, последен вървеше вождът. Ишигуро носеше третия фенер и оглеждаше залата със същата смесица от благоговение и страх, която се бе изписала на лицата на Джаки, Жоао и Сюзан, но не и на Слейтър.

Той вдигна лампата към най-близката стена и освети невероятни барелефи, които обхващаха цялото правоъгълно помещение, приблизително петнайсет на десет метра.

— Почакайте тук — каза Камерон. Сюзан стоеше до него, изненадана колкото от сложните изображения, толкова и от спокойното му изражение.

— Мили Боже — промълви той и отстъпи няколко крачки. Погледна наляво, после надясно и накрая към фигурата в средата.

— Какво има? — попита Сюзан. — Какво виждаш?

Археологът посочи наляво към релеф на млада майка с бебе в ръце, заобиколена от огън, летящи кетцали и пернати змии. Тя протягаше детето към слънцето, а в краката ѝ бяха коленичили обикновени хора с прости набедрени препаски или къси полички.

— Това е господарката Зак-Кук, майката на Пакал. Представено е раждането на прочутия вожд през шестстотин трийсет и първа година.

Камерон насочи съскация фенер към следващия релеф, изобразяващ дванайсетинагодишно момче в церемониална роба и сложна шапка, седнало на трон. От дясната му страна стоеше жена с деформирано лице. В краката му отново бяха коленичили поданиците му.

— Младият Пакал — поясни ученият. — Майка му е до него, за да го съветва и да укрепва властта му, точно както е описано в йероглифите по терасата и стъпалата, както и на релефите от Паленке.

— Защо жената изглежда така? — попита Ишигуро и посочи уголемената челюст и изпъкналото чело.

— Майката на Пакал страдала от синдром, известен като акромегалия. Костите и меките ѝ тъкани прогресивно се деформирали в резултат на заболяване на хипофизата. По-нататък е възрастният Пакал, почитан от народа му заради неговата мъдрост, справедливост и прозорливост. Ето там е представен как строи Храма на надписите. Виж, това е много странно. Елате — каза той и се запъти към дясната страна на релефа.

— Пакал наистина е умрял в Паленке през шестстотин осемдесет и трета, както показва датата под тялото му, положено върху олтар и заобиколено от летящи кетцали. Но тук не го внасят в Храма на надписите, в гробницата, построена специално за него и уникална за цяла Централна Америка. Никоя друга сграда на маите не е била използвана като гробница, както е в Египет.

Сюзан присви очи. На релефа беше представено отнасянето на Пакал от Паленке, от храма, в който се предполагаше, че е погребан.

— Но щом Пакал не е бил погребан там, кого е открил през петдесет и втора година Рус? Кой е бил в Паленке?

Археологът сви рамене и промърмори:

— Това определено обяснява нещата.

— Какво обяснява? — попита Сюзан.

— Спомняш ли си какво ти разказвах за благородниците на маите? За това как деформирали черепите си и запълвали зъбите си с нефрит и злато?

— Да.

— Откритите от Алберто Рус в Храма на надписите мумифицирани останки бяха съвсем обикновени. Защо Пакал Вотан, най-великият вожд на маите, не е бил с издължен череп и изпилени зъби, нещо типично за онова време? Археолозите отдавна спорят по този въпрос. Сега най-последно разбирам причината. В Паленке не е бил погребан той.

— Тогава къде са го погребали? — попита Ишигуро, който вече стоеше до него и протягаше лампата си към най-дясната част на релефа.

Камерон посочи последните две изображения. На едното бе представена процесия, носеща нещо като ковчег в джунглата, а на второто — същата група, спряла край голямо сеноте на открито пространство сред гората.

— Искаш да кажеш, че...

— Погребан е тук — отвърна Слейтър. — Според последния релеф и придружаващите го йероглифи.

— Но къде? — попита Жоао, който за пръв път пристъпи напред. Вождът очевидно внимателно беше слушал обясненията. — Не виждам гробница.

— Аз също — съгласи се Ишигуро и вдигна фенера по-високо.

Камерон поклати глава.

— Не трябва да подценявате поданиците на Пакал. Не биха го погребали тук. Щом са положили толкова усилия в Паленке, за да погребат друг човек в камера на четири нива под земята, определено трябва да са направили нещо подобно и тук, където очевидно е погребан истинският Пакал.

— Но къде? — настоя Сюзан.

Археологът също се огледа и усмихнато посочи друга матрица с числа на стената до релефното изображение на майте, носещи тялото на Пакал.

— Ето го и следващия ни сейф. Най-вероятно и той крие някакъв капан.

Сюзан се приближи и с облекчение видя, че последователността на числата изглежда същата като на външната стена на храма.

— Един и същ ключ за две ключалки, така ли?

Камерон не отговори. Поглаждаше наболата си брада и внимателно наблюдаваше матрицата.

Тя записа числата в бележника си.

13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	7	6	5	4	3	2	66	12
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
10	3	0	0	0	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
8	5	20	20	20	66	20	24	13	20	20	13	21	20	66	20	20	20	5	8
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20
8	5	20	20	20	66	20	23	13	20	20	13	22	20	66	20	20	20	5	8
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
10	3	0	0	26	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	7	6	5	4	3	2	66	12
13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13

— Малко по-различна е — каза Сюзан, когато забеляза, че неповтарящите се числа са преместени с един квадрант по посока на часовниковата стрелка. — Гаден номер, за да проверят дали внимаващ.

— Такива са маите, винаги поставят на изпитание човешкия ум. И ако изобщо зная нещо за начина им на мислене, предполагам, че грешната комбинация незабавно ще затвори главния вход и ще ни хване в капан. За няколко часа ще умрем от задушаване. Така че за всеки случай защо не ме почакайте навън? Така, ако остана вътре, не само ще имам въздух за повече време, но и можете пак да наберете комбинацията и да отворите вратата.

Ишигуро и Джаки кимнаха и излязоха от храма. Жоао ги последва, като остави фенера си на пода. Сюзан го вдигна и се приближи до Камерон.

— Не мога да те убедя да не участваш, нали? — попита Слейтър.

Тя се усмихна и сви рамене.

— Нали сме един отбор?

Археологът не отговори и натисна с длан първото число. Мозайката хлътна. Той продължи с второто, третото и четвъртото.

Сякаш задвижена от пружини, масивната плоча на входа бързо се плъзна обратно. Точно изсеченият каменен блок се захлопна и остави учените втрещени един в друг под жълтата светлина на лампите.

Звукът накара Сюзан да настръхне.

— Какво ще правим? — Гласът ѝ отекна в голямата зала.

— Пази кислорода. — Камерон незабавно намали пламъчето на лампата си и угаси другата.

Внезапният сумрак още повече усили паниката, която Сюзан се опитваше да овладее. Бяха заключени в стотици тонове древен камък.

— Имаш ли кибрит, за да я запалиш, когато се наложи?

— Бившите пушачи винаги носят запалка — отвърна той и сбърчи лице. — Но май съм допуснал грешка.

Тя отвори уста да отговори, но в този момент се разнесе вече познатото стържение като от камък, който се търка в бетон.

— Мисля... мисля, че не. — Сюзан с треперещ показалец посочи пода вдясно от тях, където започваше да потъва голям квадратен каменен блок. Отдолу се показва тунел.

Камерон я погали по лицето.

— Успокой се. Ще ти кажа кога да започнеш да се молиш, разбрахме ли се?

Тя кимна.

Когато камъкът престана да се движи, двамата предпазливо се приближиха до отвора и го осветиха с фенера.

— Стъпала — каза Сюзан. От прохода се издигаше сух студен въздух. Миришеше на нещо старо и застояло. — Маите наистина са били много изобретателни.

— Сега вече схващаш картинката.

— Ако я схващам, нямаше да съм в този капан.

На лицето му се изписа познатото й спокойно изражение.

— Кой казва, че сме в капан?

— Миличък — саркастично рече тя, — главният вход е затворен. Ясно ли ти е? Затворен. Заключен.

— Докато можем да продължаваме напред, не сме хванати в капан. Натам — Камерон посочи с палец през рамо към входа на храма — е назад, а не напред.

— Казвала ли съм ти колко странно разсъждаваш понякога, Камерон Слейтър? — прихна тя.

Смехът я изпълни с облекчение, въпреки страха ѝ, че завинаги ще остане тук, като жените на древните фараони, погребвани живи, за да придружат съпрузите си в отвъдния свят. Тази мисъл ѝ се стори смешна, но ѝ напомни и за живота ѝ след смъртта на Том.

Тя дълбоко вдиша мъртвия въздух, който струеше от отвора, и посочи мрачния проход.

— След теб съм, скъпи.

— Брой стъпалата. Аз ще направя същото — каза Камерон, протегна фенера напред и направи първата крачка надолу.

— Затворени са! — възкликна Джаки, като прокараваше пръсти по миниатюрната пролука между масивната варовикова плоча и стената. — Как ще ги измъкнем?

Ишигуро се обърна към Жоао, но вождът поклати глава.

— Моята работа беше да пазя жреците. Подготвиха ме за това, откакто съм роден. Не зная нищо за вътрешността на светилището. Ще пратя един от хората ми в селото. Висшият жрец може да е дошъл в съзнание.

Докато вождът викаше нещо на един от воините си, астрофизикът се огледа наоколо. Не знаеше какво да прави. Камерон Слейтър и Сюзан Гарнет бяха истинските специалисти тук, а сега бяха хванати в капан и въздухът им свършваше.

Той се обърна към мозайките, но четирите числа от комбинацията все още бяха хлътнали навътре. Ишигуро си погледна часовника и стартира дигиталния хронометър. Камерон смяташе, че въздухът вътре ще стигне на петимата за около час. Това означаваше, че двамата със Сюзан разполагат с не повече от три часа да излязат.

— Ела — каза той на Джаки. — Да подготвим техниката. Може би ще успеем да им помогнем, като засечем някаква информация в следващия сигнал.

— Това не ми харесва — отвърна тя. — Все едно че ги изоставяме. Бедната Сюзан сигурно е изпаднала в паника.

Ишигуро я хвана за ръка.

— Тя има на кого да разчита. Ако аз бях попаднал в този капан, какъв по-добър приятел бих могъл да искам от опитен археолог? Ела, имам чувството, че Камерон и Сюзан не стоят със скръстени ръце. На нас също ни предстои работа. Ще се върнем пак след около половин час и ще проверим дали нещо се е променило.

Джаки погледна варовиковата плоча на входа и неохотно последва съпруга си.

ГЛАВА 20

01.01.01

19 декември 1999 г.

Стените на древното стълбище оживяваха под светлината на фенера. Археологът жадно поглъщаше с очи красотата на сложните релефи, които превръщаха вертикалните каменни плочи в поразителни изображения на различни моменти от живота на великия владетел на майите — застанал върху церемониален олтар, седнал на трона си, ръководещ игра на покаток.

Камерон се замисли за Алберто Рус Лулиер, човека, открил през 1952 година първата гробница на Пакал Вотан в Паленке. Представи си вълнението, страха, нетърпението му, докато се бе спускал по подобно стълбище към сърцето на сграда от друга епоха, друга култура.

Археологът предпазливо слизаше по варовиковите стъпала, едно по едно, бавно и почтително, попиваше детайлите на релефите, които продължаваха картинния разказ от горната зала. Всъщност не го продължаваха, а го допълваха, представяха погребването на владетеля Пакал в Храма на надписите в Паленке от неговия син Чан-Балум. Но на хоризонта се чернеело мрачно бъдеще за някога кипящия от живот град, бъдеще на нашествия, оскверняване, плячкосване и опустошение. И затова през 688 година Чан-Балум наредил да извадят баща му от гробницата, само пет години след смъртта му, и да потърсят сигурно място в буйните джунгли на Петен, далеч от наближаващата вълна нашественици. Решението му да съхрани тленните останки на Пакал Вотан трябвало да остане в тайна. Към всички краища на Юкатан потеглили пратеници и накрая било избрано това място. Гробницата била завършена в края на 689 година и тялото на владетеля било преместено тук, както показваше последното изображение в залата.

Камерон продължаваше да тълкува релефите, мъчеше се да овладее вълнението си, еуфорията, която през петдесет и втора трябваше да е изпитвал и Рус от мисълта, че прави откритието на живота си, че достига кулминацията на своята кариера. Той говореше високо и ясно, обясняваше на Сюзан всичко, което виждаше, всичко, което чувстваше. Разказа ѝ как през 693 година най-после издигнали

целия комплекс и владетелят наредил да бъде пазен през вековете от поколения висши жреци под охраната на опитни воители.

— За колко време? Завинаги ли? — попита тя.

Археологът сви рамене.

— Не зная.

Двайсет стъпала по-надолу стигнаха на площадка с обратен завой, следвана от още тринайсет стъпала, където Слейтър видя нови релефи, представящи началото на посткласическия период, според датите от 792 докъм 1201 година.

— Това обяснява пернатата змия и другите характерни за посткласическия период образи. Наследниците на Пакал и Чан-Балум известно време са продължили да документират историята си — отбеляза той.

Стигнаха до втора площадка и пред тях се разкри широк коридор с триъгълен стъпаловиден свод. Камерон бе поразен, че всичко това е издържало изпитанието на времето, недокоснато от развитието на техниката, от нашественическите вълни, опустошили Централна Америка и унищожили местната култура. Но храмът не беше останал съвсем изолиран. През вековете други цивилизации някак бяха оказали влияние върху предците на Жоао, може би в резултат на традицията военните вождове на майте да се отправят на пътешествия, за да опознаят външния свят. Това обясняваше връзките с Уксмал и други древни култури, включително методите за обработка на златото, заети от инките в Перу и ацтеките в централно и северно Мексико.

— Разбирам да са повлияни от ацтеките, които не са били толкова далеч. Но чак от перуанските инки? — удивено отбеляза Сюзан. — Разстоянието дотам е огромно.

— Забравяш, че първите испанци са стъпили на Юкатан почти петстотин години след построяването на тази гробница. Това е много време. За толкова години могат да се случат много неща.

— Изобщо не помислих за това — отвърна тя и погледна надолу към тъмното стълбище. — Нямах представа, че е толкова дълбоко.

— Дай да видим. Трийсет и три стъпала правят десетина метра под равнището на горната зала. Този храм е по-дълбок, отколкото висок. Построен е така, за да остане скрит от външния свят. Навярно са използвали целия варовик, който са изкопали, за да издигнат частта над земята, както и пирамидата, двореца и двора.

— Усещам ветреца — отбеляза Сюзан.

Камерон кимна.

— На това се надявах. Също като в Паленке, архитектите са прокарали вентилационни тръби отвън, за да контролират влажността на въздуха.

— Божичко, толкова се радвам!

— Естествено. Това означава, че няма да умрем от задушаване.

— Но можем да умрем от студ.

— Студено ли ти е?

Сюзан кимна.

— Ще ти покажа един номер — каза той, пресегна се към лявото си рамо и откопча цип, скрит под плата на якето. — Прави като мен. — Слейтър извади отвътре сгънатия найлонов ръкав и го опъна до китката си.

Тя се усмихна и последва примера му.

— Хитро. Благодаря ти. Така е по-добре.

— И това не е всичко. — Той се приближи до нея, откопча четирите ремъка на якето ѝ, обърна ги наопаки и разкри дълъг цип, минаващ от кръста до шията ѝ. Археологът го вдигна догоре, после свали друг цип под яката ѝ и извади качулка.

— Това е нещо нормално за моята професия. Пържиш се в страхотна жегата, после влизаш в някаква пещера и температурата изведнъж пада до нулата. С тези якета резките климатични промени стават малко по-поносими.

Продължиха по коридора покрай дълги маси с жертвоприношения: миди, пълни с перли, мъниста от нефрит, десетки керамични съдове, златни върхове на стрели и няколко нефритени статуетки.

— Точно като в Паленке — отбеляза Камерон и ѝ обясни, че Рус попаднал на подобни находки в подземията на Храма на надписите.

Стигнаха до края на коридора и откриха трета плоча, която затваряше изхода. На стената до нея имаше релеф с мозайки. Учените отново се хванаха на работа.

13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	7	6	5	4	3	2	66	12
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
10	3	0	0	0	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
8	5	20	20	20	66	20	23	13	20	20	13	24	20	66	20	20	20	5	8
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20
8	5	20	20	20	66	20	22	13	20	20	13	21	20	66	20	20	20	5	8
9	4	33	33	56	0	6	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
10	3	0	0	26	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	7	6	5	4	3	2	66	12
13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13

— Системата е същата, но както обикновено, с малка промяна — посочи Сюзан.

Камерон се усмихна. Рядко беше срещал жена, която да е не само красива и интелигентна, но и с която би могъл да се свърже.

— Искаш ли този път да го направиш ти? — попита той.

Сюзан с готовност прие и натисна числата, като започна от долния десен квадрант и продължи по посока на часовниковата стрелка. Откъм стълбището, по което току-що се бяха спуснали, се разнесоха стържещи звуци.

— Отворът в пода — рече Слейтър. — Затваря се.

Очите ѝ се разшириха.

— Спокойно — каза той и я прегърна. Тя силно се притисна към него. — Запомни първото правило в археологическото проучване — прошепна в ухото ѝ Камерон. — Докато можеш да продължаваш напред, не си попаднала в капан. Освен това, независимо дали пътят ни назад е затворен с една или хиляди плочи, крайният резултат си остава същият — не можеш да се върнеш по същия маршрут. Трябва да продължим и да открием нещо, което да отвори каменните блокове или да ни покаже друг изход.

Точно в този момент плочата пред тях със стържение потъна в стената. Чу се съскащият звук на въздуха, който излизаше от следващата зала, за да изравни налягането в двете помещения. Тъпанчетата им изпукаха.

Камерон влезе вътре и замръзна. Пред него се разкриваше пълно копие на гробната камера, открита от Алберто Рус Лулиер в Паленке, чак до капака на големия саркофаг, който изобразяваше Пакал, управляващ космически кораб към звездите. В хода на работата си ученият бе запомнил наизуст много от творбите на централноамериканското изкуство. Един от тези шедеври беше саркофагът на великия владетел на майите, петтонен варовиков блок, широк два и половина, дълъг три и половина метра и дебел почти трийсет сантиметра. Релефното изображение бе заобиколено от йероглифи, които разказваха за основната мисия на Пакал Вотан.

Слейтър заобиколи саркофага, разгледа йероглифите и се увери, че са същите като в Паленке.

— Какво пише? — попита Сюзан.

— Пакал Вотан, галактически пратеник тринайсет, шейсет и шест, петдесет и шест, нула, получил заповед от онези над него да напусне родния си дом край хунаб ку и да отиде на Юкатан, страната на майите на Земята, като пътува по куксан суум. Пристигнал при реката Усуамасинта близо до мястото, което станало в Паленке, град, основан от него. Пакал издигнал Храма на надписите, предназначен за обратното му пътуване към хунаб ку, където трябвало да съобщи, че земните май са готови за хармоничния синхрон през петте хиляди и двеста години на Великия цикъл, завършващ в края на тринайсетия бактун или нула първи, нула първи, нула нула.

Сюзан се намръщи — не бе сигурна как да възприема обяснението му. После посочи една двайсет и пет сантиметров отвор от отсрещната страна на камерата, който сякаш водеше нагоре към повърхността.

— Какво е това?

— Поразително! — възкликна археологът. — Дори са построили съобщителна шахта, която археолозите наричат „психодукт“, свързваща гробницата с храма над нас, също като в Паленке.

— Съобщителна шахта... — повтори Сюзан. — Къде води?

— Към... хм — Камерон погладя брадичката си.

— Смяташ ли, че още работи?

— Има само един начин да проверим. — Той посочи отвора. — Заповядай.

Джаки Накамура го чу първа — далечен вик, който идваше откъм терасата, усилен от невероятната акустика на древния комплекс.

— Там — каза тя и посочи един тъмен отвор от лявата страна на храма.

Ишигуро я последва и вдигна глава да огледа релефа. На него бяха изобразени двама жреци: завъртели глави към трийсетина сантиметров квадратен отвор, те сякаш се вслушваха в нещо.

— Това е Сюзан — прибави Джаки.

Докато Сюзан викаше за помощ, Слейтър продължаваше да проучва вътрешността на гробницата и търсеше разлики между нея и Паленке. На лявата стена имаше рисунка на космоса, представяща южното съзвездие Кентавър, заобиколено от други галактики.

— Камерон — повика го тя и посочи съобщителната шахта. — Слушай.

— ... добре ли сте? Чуваме ви съвсем ясно.

— Всичко е наред — отвърна Сюзан на Джаки. Гласът на японката долиташе удивително силно, все едно някой говореше от съседната стая. — Можете ли да наберете същата комбинация, за да отворите входа?

— Не можем. Четирите плочки все още са хлътнали. След затварянето си плочата не ги освободи.

Сюзан свъси вежди. Това навярно означаваше, че мозайките, контролиращи подвижния под в горната зала, също са хлътнали.

— Ще открием начин да се измъкнем оттук — каза Камерон и постави ръка на рамото ѝ. — Довери ми се. И преди съм попадал в подобни ситуации. Ако познавам майте, в тази камера има нещо, което или отваря предишните врати, или връща мозайките обратно, така че да могат да влизат и други хора. Номерът е да разбереш какво е, без да задействаш капаните, предназначени за нежелани натрапници.

— Като нас ли?

— Всичко ще бъде наред, Сюзан.

— Наистина ли имаш идея как да се измъкнем оттук?

Археологът кимна.

— Имам известни подозрения, но още не съм съвсем сигурен.

— Това означава, че нямаш идея.

— Тази небесна карта например — каза Слейтър. — Обърни внимание на тънките цепнатини, около които са съсредоточени групите звезди. Една от тях отговаря на хунаб ку. Това е една от възможностите. Има и друга, ето там. — Той освети стената край входа на гробницата. Няколко вдлъбнатини следваха тънка като косъм

пролука с форма на квадрат. — Приличат на места за хващане с пръсти. В стената може да има нещо като чекмедже с жертвоприношения за Пакал. А пък онези релефи там представят спускането на вожда в новия му гроб. Забележи и фините цепнатини около щита на Пакал. — Камерон посочи една петнайсетинасантиметрова квадратна мозайка. — Проблемът е, че ако не съм абсолютно сигурен, не мога просто така да започна да натискам и дърпам разни неща.

Сюзан кимна.

— Защото може да са капани.

— Точно така.

Тя възвърна самообладанието си и дълбоко си пое дъх.

— Добре, Камерон. Вярвам ти.

— Какво облекчение — усмихна се ученият.

Сюзан понечи да му отговори, но в този момент в гробницата отекна гласът на Джаки.

— Ще се опитаме да ви спуснем няколко бутилки вода.

— Благодаря — отвърна компютърната специалистка.

Наистина ожадняхме.

— Няма проблем. Нещо друго?

— Да. В случай че не успеем да се измъкнем до сигнала довечера, искам да подгответе някои неща. Имаш ли къде да си записваш?

— Един момент.

Докато Камерон продължаваше да разглежда гробната камера, Сюзан стъпка по стъпка обясни на астрофизиците как да работят с компютъра ѝ, съобщи им нужните пароли, кои програми да качат и как да го настроят за приемане. Сутринта вече беше внесла необходимите промени в честотния обхват. Ишигуро и Жоао успяха да спуснат две пластмасови бутилки минерална вода и пакет телешка пастърма, която Сюзан и Слейтър бързо изядоха. И двамата не бяха закусвали. Докато се хранеха, японецът им съобщи, че пристига помощ, включително санитарен хеликоптер за ранения жрец и другите пострадали туземци, както и двајсетина тюлени. Идвал и Трой Рийд, който водел с петима души от отдела на Сюзан. Носели и още компютърна техника.

Сюзан и Камерон уморено седяха на каменния под. Беше студено. Камерон още повече бе намалил фитила на фенера и в

камерата цареше почти пълен мрак. Релефите на отсрещната стена едва се различаваха.

— Прегърни ме — прошепна Сюзан и отпусна глава на гърдите му. Той я притисна към себе си, затвори очи и близостта ѝ го накара да забрави за всякакви компютърни вируси и древни храмове. Бяха сами, напълно изолирани от външния свят под десетки тонове камък.

Камерон Слейтър, прочутият археолог, известен университетски професор, разбираше, че за пръв път през съзнателния си живот изпитва силни чувства към друг човек — въпреки всичките си усилия да си припомни някогашните си връзки, за да овладее тези чужди за него емоции. Нямаше време, желание и потребност да се ангажира с нещо, което далеч надхвърляше досегашните му преживявания, което го правеше уязвим и го тласкаше към непознати води.

Но първичният му инстинкт се беше разбудил, изплуваше от най-дълбоките кътчета на душата му и бавно взимаше връх над разума му. Логиката му подсказваше да не го допуска, да избяга, да потърси утеха другаде. Но Сюзан Гарнет вече присъстваше в живота му и разпалваше чувства, за чието съществуване той не бе подозирал, караше го да копнее за живот, съвсем различен от досегашния. Не бе сигурен с какво Сюзан го привлича толкова силно, много повече от бразилската танцьорка или перуанската хубавица. Да, тя беше красива, но имаше безброй други красиви жени, някои още по-прелестни и екзотични. Навярно се дължеше на усмивката ѝ или на кафявите ѝ очи, честни, дълбоки, излъчващи нещо повече от обикновена плътска страст, предлагащи приятелство и любов.

Дишането на Сюзан стана равномерно и спокойно. Бе се сгушила като дете, положила глава на гърдите му. Той я целуна по косата и също заспа.

Електромагнитните сензори и на астрофизиците, и на Сюзан оживяха на честота 1.420 гигахерца, достигнаха пик при амплитуда от 30 децибела и дадоха на Ишигуро и Джаки ясна представа за електромагнитната енергия в района.

Трой Рийд, плешивият възпълен служител от Федералното бюро за разследване, стоеше зад двамата японци и попиваше потта от челото си с носна кърпичка. Намираха се в една от дванайсетте палатки, които американците бяха разпънали след пристигането си същия следобед. Сега в комплекса се бяха събрали близо трийсет души, сред които малък взвод тюлени, ефикасно разгърнати наоколо. В селото в джунглата беше кацнал санитарен хеликоптер. Жоао им бе пратил съобщение, че хората от племето отказали да позволят на чуждоземците да откарат единствения им оцелял висш жрец и ги принудили да се погрижат за него на място. Според последната информация лекарите били стабилизирали състоянието на стареца, но не били сигурни кога ще дойде в съзнание. Рийд дълго бе разговарял със Сюзан по съобщителната шахта, която в момента тюлените използваха като вентилационна и вкарваха въздух в гробната камера. Американците бяха инсталирали в една от палатките три мощни компютъра и бяха установили сателитна връзка с Вашингтон.

Ишигуро не откъсваше очи от датчика на екрана и от прозореца до него, показващ в мегабайтове количеството вълнова информация, която аналогово-дигиталните конвертори превръщаха в бинарен код.

В същото време Джаки използваше оцелялата им апаратура, сред която петнайсетсантиметровият радиотелескоп, за да събере допълнителни данни за сигнала и да направи радиоснимки на южното съзвездие Кентавър. Но не възлагаха големи надежди на това, защото щом техният сто и шест метров телескоп в „Черо Толо“ не можеше да засече нищо друго, освен бледовиолетова мъглявина, заобикаляща далечната звезда, малкият уред пред палатката сигурно щеше да регистрира само земните електромагнитни смущения.

Сигналят продължи тринайсет секунди и Ишигуро изключи сензорите.

— Това беше — каза той. — Малко над четирийсет и два мегабайта. Както предвиди Сюзан. Направи ли някакви снимки?

Джаки кимна.

— Не съм сигурна какво ще получим с този малък телескоп. Засякох два образа, и двата от очаквания източник на сигнала според информацията от предишните дни, с други думи от елипсовидната му орбита около HR4390A. Всеки от файловете е около сто и петдесет мегабайта. Ще ни отнеме известно време, докато го превърнем в образи.

— Хайде първо да видим превода на електромагнитното излъчване — каза Рийд, който пишеше на лаптопа на Сюзан. — После ще обработим вашите радиотелескопски образи с мощните компютри.

[illegible]

Той прочете файла докрай.

11011011	00011000	00011000	00011000	00011000
00000000	00111100	00111100	00111100	00111100
11111111	00011000	00011000	00011000	00011000
00000000	00000000	00000000	00000000	00000000
11111111	00000000	00000000	00000000	00000000

Ишигуро кимна.

— Но системата е съвсем различна от предишните дни. Много
пределена.

— Струва ми се, че сега вече следим точната честота —
предположи астрофизикът.

— Да видим какво се получава — каза Рийд и прехвърли бинарния файл в мощните компютри.

Сюзан Гарнет лежеше със затворени очи, но не спеше. Мислите ѝ блуждаеха надалеч, в друго време, когато прохладният нощен въздух ѝ бе носил покой и наслада, мили спомени за Ребека и Том, за живот, който никога нямаше да се върне, който я изпълваше с нежност, но вече не с мъка. Сега тя отново изпитваше надежда.

Само допреди няколко дни се бе чувствала самотна, но не и сега, в тихата сумрачна камера, в прегръдките на Камерон Слейтър. Тялото ѝ беше принадлежало само на съпруга ѝ, но него го нямаше, нямаше го много отдавна и я бе оставил сама.

„Сама.“

Мразеше самотата. Копнееше за мъжка ласка, за прегръдката на този човек, който толкова неочаквано се беше появил в живота ѝ, за мъжа, който разбираше мъката ѝ и щеше да ѝ подаде ръка за помощ.

Сюзан отвори очи и погледна Камерон. Той се усмихна.

„Добър човек.“

— Мислех, че...

Тя допря показалец до устните му и бавно поклати глава. Седеше в скута му с лице към него, коленете ѝ се притискаха в тялото му, пръстите ѝ усещаха силните мускули на раменете му. Камерон затвори очи и се остави на милувките ѝ, Сюзан се наведе и го целуна, усети вкуса му, устните му, меки, съвсем различни от тялото му, закоравяло от години работа на открито. Той ѝ върна целувката, страстно, но с нежността на партньор, на съпруг.

— Благодаря ти — каза тя, притиснала длан към бузата му.

— Не. Аз ти благодаря. Не можеш да си представиш колко...

— Сю? Доктор Слейтър? Там ли сте, приятели?

Двамата погледнаха нагоре към съобщителната шахта.

— Къде другаде може да сме, Трой? — отвърна Сюзан и се изправи, но не и преди още веднъж да целуне Камерон.

— Запазвам си правото да продължим по-късно, нали? — прошепна той.

— Абсолютно.

— Имаме съвпадение — със странен глас каза Рийд.

— Наистина ли? Къде? — Слейтър застана до Сюзан.

— В Паленке. Имаме съвършено съвпадение с майския град Паленке.

Сюзан и Камерон се спогледаха озадачено.

— Какво означава това? — попита тя археолога, който усили лампата и закрачи из камерата.

— Че мястото на контакта на нула първи, нула първи, нула нула е Паленке, а не този комплекс.

— Какво според теб ще се случи там?

— Ами, според митологията на маите, завършването на Великия цикъл в края на тринайсетия бактун ще е време на глобална хармония, когато душата на Пакал Вотан, галактически пратеник тринайсет, шейсет и шест, петдесет и шест, нула, ще се завърне в Паленке, за да донесе единение на народа си. Тук има някои аналогии с християнската вяра във Второто пришествие.

— Искаш да кажеш денят на Страшния съд ли?

— Точно така. Но за християните този ден символизира свършека на света, последната глава от съществуването на Земята.

— Апокалиптичното послание в Откровението на Йоан Богослов.

— Откъде ги знаеш тези неща?

— От неделното училище, скъпи. Аз съм католичка. В Откровението ангелите Господни идват на Земята, за да я подготвят за Второто пришествие на Иисус Христос.

— Според митологията на маите този ден символизира ново начало, духовно прераждане за нов Велик цикъл.

— Но всички май са изчезнали — каза Сюзан. — Съвременният свят е унищожил културата им навсякъде другаде, освен на няколко изолирани места. Самият ти ми каза, че Паленке е просто туристическа атракция и археологически обект. Чии духове ще възроди Пакал? Дори терористите убиха двама от жреците и раниха третия.

Камерон въздъхна.

— Основателен въпрос. — После заговори право в съобщителната шахта, която ги свързваше с повърхността. — Рийд?

— Да, доктор Слейтър?

— Успяхте ли да преведете нещо друго? Каквото и да е?

— Датата е същата. Странното е, че макар да не се намира в географския център на Паленке, Храмът на надписите е в средата на бинарната карта.

Археологът се огледа.

— Липсва още нещо. Вече имаме мястото и времето и ми се струва, че разбираме смисъла на посланието. Опасявам се обаче, че ще трябва да се направи още нещо, защото Паленке не е същото място, което през шестстотин осемдесет и трета е напуснал Пакал. Оттогава са се променили много неща.

— Свързахме се с Белия дом — отвърна Рийд. — В момента президентът се съвещава с мексиканския президент. През следващите дни ще изолират района, ако изобщо има някаква нужда от това.

— Най-вероятно ще има, поне след като разберем какво още трябва да се направи.

Сюзан се приближи до отвора на шахтата.

— Ами тялото на вируса? Онези двеста и шейсет байта, които винаги са различни?

— Проверих ги, Сю. Продължават да следват същата система, откакто ги засякохме.

— Това може да е последната загадка — каза Камерон.

— Но къде е отговорът?

Археологът не отговори. Погледът му отново, се върна към древните релефи.

Камерон Слейтър не бе хазартна натура и определено можеше да свежда риска до минимум, като обмисли цялата налична информация преди да вземе решение. Знаеше, че глобалното събитие на 01.01.00 ще стане в Паленке. Знаеше също, че Пакал Вотан трябва да се върне там на тази дата, за да възроди човешкия дух и да го подготви за следващия Велик цикъл. В гробницата имаше каменни блокчета, които можеше да натисне. Предполагаше, че едно от тях не само ще разкрие изхода от камерата, но и ще им даде нови указания за това какво остава да се направи преди края на тринайсетия бактун.

— Но какво?

— Камерон? Каза ли нещо?

— Просто мислех на глас. — Сюзан седеше под отвора на шахтата, докато той продължаваше да претегля възможностите, убеден, че всички, освен истинската ще ги убият. Такива бяха майте.

— Онези двеста и шейсет байтови файлове — рече той. — Нали ги прегледа?

Сюзан кимна.

— И не откри система, така ли?

— Анализиращата ми програма не успя да ги разшифрова и не ми направи впечатление нищо особено.

— Майте обаче са били майстори на геометричните системи, както неотдавна сама се убеди. Анализирахме ли файловете от тази гледна точка?

— Всъщност не.

— Виж, трябва да мислим геометрично. Посланието е свързано с края на тринайсетия бактун.

— С нула първи, нула първи, нула нула.

— Точно така.

— Има ли начин да вкараме тук лаптоп?

Сюзан внимателно го изглежда.

— Моят е прекалено голям, но ще повикам Рийд. Навярно носи нещо по-малко, което може да работи в мрежа.

Ишигуро Накамура благоговейно наблюдаваше деветнайсетинчовия монитор на един от мощните компютри на ФБР. На екрана се виждаше първият от двата образа, заснети с портативния радиотелескоп, невероятно ясна снимка на планетите около HR4390A.

— Не... не може да бъде — възкликна Джаки.

— Как, по дяволите... — заекна той.

— Не е възможно — продължи жена му. — Това място е на сто четирийсет и девет светлинни години оттук. Даже да монтираме „Черо Толо“ на ракета и да го изстреляме в края на нашия Млечен път, няма да получим такова чисто изображение.

— Преброих тринайсет планети — каза Ишигуро, като се мъчеше да се съсредоточи, да се абстрахира от необяснимите обстоятелства.

Джаки Накамура почука с нокът по екрана.

— Същото. Тринайсет планети. Мамка му...

— По какво ги различавате от съседните звезди? — попита Рийд, който стоеше до тях и се взираше в екрана с присвити очи. Лицето му лъщеше от пот. Пълното му тяло не бе пригодно за тропичния климат.

— По много фактори, сред които цвят, форма и степен на пулсиране. Когато човек наблюдава вселената толкова дълго като нас, се научава да различава планетите и звездите. Повярвайте ми, това са планети.

— А тези малките са техните луни — прибави Джаки. — Общо двайсет.

Ишигуро се навъси.

— Тринайсет планети и двайсет луни?

— Точно като редовете и колоните от храма. Дали може да е просто съвпадение? — попита тя.

— Най-добре да съобщим на доктор Слейтър. Сигурно той ще измисли нещо — предложи Рийд.

— Почакайте — спря го Джаки и уголеми петте най-близки планети до HR4390A. — Да видим какво друго можем да научим от

снимката.

Съпругът ѝ кимна.

— Орбитите са прекалено близо до HR4390A. Повърхностната температура трябва да е много висока. Там не може да има живот.

— Поне такъв, какъвто го познаваме ние — каза тя.

— Вярно е.

— И все пак — продължи Джаки, като отвори няколко менюта, за да измери дължините на вълните, чийто честотен спектър им даваше информация не само във видимия обхват, но и в ултравиолетовия и инфрачервения диапазон — според данните за инфрачервеното излъчване най-близката планета спокойно може да е звезда. Температурата на повърхността е над деветстотин градуса. — Тя набра няколко команди на клавиатурата. — Температурата равномерно спада. Петата планета има средни стойности от около триста градуса, все още прекалено горещо за живот... какъвто го познаваме.

— Ами останалите планети? — с нарастващ интерес попита Рийд.

Джаки премести изображението.

— Това са следващите пет планети. Температурата им варира от сто и деветдесет до двайсет и два градуса.

— От кипене до замръзване — отбеляза Рийд. — Някоя от тях не прилича ли на Земята?

Ишигуро посочи на екрана.

— Десетата. Температурата, за която говори Джаки, е по Целзий, не по Фаренхайт. Двайсет и два градуса по Целзий е стайна температура или около седемдесет и два по Фаренхайт.

— Това е средна температура, разбира се — прибави жена му. — Убедена съм, че варира, също като на Земята.

— Значи може да е десетата, а? — попита Рийд и я посочи на екрана, синкавозелено кълбо, заобиколено от мрак. — Ами останалите?

Джаки отново премести образа.

— От минус пет до минус деветдесет по Целзий.

— Тези вече замръзват — поясни Ишигуро.

— Каква е втората снимка? — попита Рийд.

Астрофизичката отвори втория файл, вече преобразуван в дигитален образ.

— О, Господи! — възкликна тя и се наведе към монитора. Второто изображение показваше отблизо десетата планета, чийто синкави багри и облачна покривка напомняха тези на Земята.

— По дяволите. Как си успяла да я заснемеш? — рече Ишигуро.

— Не... не зная! — отвърна Джаки. — Мислех, че снимам с ниска разделителна способност... аз... микровълновият сигнал трябва да е съдържал образите. Не мога да се сетя за друго обяснение.

Няколко минути тримата удивено наблюдаваха планетата, дивяха се на приликата ѝ със Земята, включително покритите със сняг полярни шапки, синкавозелените океани и тъмнокафявите континенти.

— Уголеми тази точка. — Ишигуро посочи едно място на сушата близо до екватора. — Като че ли теренът има някакви странни неравности.

Джаки затрака на клавиатурата и в същото време стартира програма, за да почисти картината чрез осредняване на пикселите.

Когато на екрана се появи новият образ, никой не каза нито дума. Тримата не можеха да повярват на очите си, докато четяха числата върху огромна планинска верига, по-голяма от Андите и Хималаите, взети заедно.

— Часовници на хилядолетието! — промълви Джаки Накамура.

— Трябва да съобщим на Сюзан и доктор Слейтър! — облян в пот, каза Трой Рийд. — След това незабавно ще се свържа с Вашингтон!

Лесно спуснаха портативния компютър в камерата — миниатюрен ноутбук „НЕК“, дълъг само осемнайсет и широк десет сантиметра. Етернет-кабел свързваше Сюзан с мощните машини на повърхността. Системата работеше с джобен вариант на Windows'98 и имаше ограничена памет, но за щастие двеста и шейсетбайтовите файлове бяха достатъчно малки.

Сюзан седеше опряла гръб на стената с ноутбука в скута си. Дисплеят хвърляше свръхестествено сияние в гробницата и съживяваше хилядолетните релефи.

— Техниката на модерния свят осветява творбите на древния — промълви Камерон.

Тя го изгледа с възхищение. Този човек възприемаше живота много по-различно от всичките й познати, извличаше удоволствие от мигове, които другите обикновено не забелязваха, откриваше красота в неща, които често убягваха на окото.

Сюзан се наведе към него и го целуна по бузата.

— Това пък защо?

— За новата перспектива в живота ми.

Миниатюрният компютър забръмча и сравнително слабият му микропроцесор показва исканата информация на екрана.

Тя прегледа редовете от първия файл.

— Последователността изглежда съвсем случайна. Някаква мъдрост от света на археологията?

10001011010101001011001111101010101010011000111100011101010101011001101
10101101011101011001010101010101001010111010101100101010101110101010110
10100110110100101010100101011111001011100101010101110100110110111010100
01001101010010100101010010100101011011111100101001010100111100101010010
010110011011010110101110101100101010101010010101110101011001010101011
10101010110101001101101001010101001010111110010111001010101011101001101
01011001101101011010111010110010101010101010010101110101011001010101011
10101010110101001101101001010101001010111110010111001010101011101001101
10111010100010011010100101001010100101001010110111111001010010101001111
01011001101101011010111010110010101010101010010101110101011001010101011
10101010110101001101101001010101001010111110010111001010101011101001101
010101100110101101010101001010101100101011110101010101001010101010101
01111010011100101010010101001010100100011001010010101001010110000101010
10101001011001100101001010010101100101010101010100101001001101100101010
1010101010100101010101110101010010101010010110100111100101010010101010
01010010101010100101010010101000011010101001010101010110010101010101011
10111010100010011010100101001010100101001010110111111001010010101001111
01011001101101011010111010110010101010101010010101110101011001010101011
10101010110101001101101001010101001010111110010111001010101011101001101
10001011010101001011001111101010101010011000111100011101010101011001101
10001011010101001011001111101010101010011000111100011101010101011001101
10101101011101011001010101010101001010111010101100101010101110101010110
10101101011101011001010101010101001010111010101100101010101110101010110
001101010001100101010100110100101010101110101010101010111010101010101
011011010011110101011010101010101010100101111100111111101010101010100
10101011010010101010100101001001101010100101001010010110101101010010101
00101010010110010101001010101010100101011100101010010110100101010010101
10101010101010100110010101010101101011001101011001010010101000011100101
01011010110010101100110100110110100101010100101011111001011100101010101
110100110110111010100

— От света на археологията и от света на астрофизиката.

Тя кимна. Бяха им трябвали няколко минути, за да асимилират невероятното откритие за планетите около HR4390A. Паралелите бяха поразителни, невъобразими.

— Тринайсет планети и дваайсет луни — благоговейно рече Сюзан.

— Точно така. Също като в цолкин, свещения календар на маите — тринайсет месеца по дваайсет дни, което прави двеста и шейсет дни. Хайде да представим кода по същия начин. Раздели го на тринайсет реда по дваайсет байта.

— Това означава да създам редове от сто и шейсет бита. Ето първите два сегмента.

```
01000101101010101101100111110101010101101100011110001110101010101100110
11010110101110101100101010101110100101011101010110010101010111010101011
0101011101101001010
```

```
11010001011111001011100101010101110100110110111010111010011010100101001
01010110100101011011111100101001011100111100101010110010110011011010110
10111010110011010100
```

— Виждаш ли нещо? — попита тя.

Камерон внимателно проучваше екрана.

— Последните пет бита са еднакви и в двата сегмента — отбеляза той.

— Нула, едно, нула, едно, нула. Липсва последната нула.

— Ти спомена, че това е вирусът от втория ден, нали така?

— Да. Първия ден не успяхме да го засечем.

— Хайде да компенсираме пропуска. Разположи първия бит като последния и коригирай сегментирането.

Тя го направи.

```
10001011010101011011001111101010101011011000111100011101010101011001101
10101101011101011001010101011101001010111010101100101010101110101010110
1010111011010010100
```

```
10100010111110010111001010101011101001101101110101110100110101001010010
10101101001010110111111001010010111001111001010101100101100110110101101
0111010110011010100
```

Камерон посочи последните шест бита във всеки сегмент.

— Виждаш ли това?

— Липсващите нули. Проклета да съм! Сега съвпада с всички наблюдения на астрофизиците. Броят планети и луни, както и числата, видени на десетата планета. — Тя отвори още пет сегмента и откри същата последователност.

0110101010111110100110101010110111001101100110111010110111011000100111
1010110100101011011111001010010111001111001010101100101100110110101101
1010101011010010100

00001101011101011001010101011101001010111010101100101010101110101010110
00101011111001110011001110011001110001101010101011001100011100111101100
1010101011010010100

01101010101111110100000111000110111001101100110111010110111011000100111
00101011111001111001110010101011110001101010101011001100011100111101100
1010101011010010100

11101010101111110100110101010110111001101100110111010110111011000100111
00101011111001110011001110011001110001101010101011001100011100111101100
1010101011010010100

01001111110101111110100110101010110111001101100110111010110111011000100
11100111111000000011001110011001110110011010101011001100011100111101100
1010101011010010100

— А сега — каза археологът, — базирам се на каквото искаш, че двеста и шейсетбайтовите сегменти от следващите дни ще имат същата система, след като промениш битовете, за да компенсираш деня, в който са получени, по отношение на първата дата дванайсети декември.

— Тогава трябва да ги изравним на основата на тези граници, така ли?

— Да. Разсъждаваш геометрично, също като маите. Сега създай файл от редовете, определени от кода нула едно, нула едно, нула нула, като свържеш следващите дни, сегментирани по същия начин. Ще получим бинарна карта.

Сюзан създаде 91 бинарни сегмента или редове, по 13 за всеки от седемте дни, в които бяха засичали вирус. Всеки сегмент съдържа

160 бита, подредени според кода 010100. Получаваха се редове от единици и нули с широчина 160 и дължина 91 бита. Тя завъртя редовете на деветдесет градуса, за да ги покаже на екрана.

[illegible]

ПРОДЪЛЖАВАТЕ ЛИ ТЪРСЕНЕТО? ДА/НЕ

— Чудесно — незабавно открила геометричния мотив, каза Сюзан. — Ще пратя файла на Рийд, за да провери дали отговаря на другия терен...

— По-спокойно. — Камерон прокара пръст по екрана и проследи единиците над фона от нули. — Не мисля, че това е терен.

— Какво е тогава?

— Йероглифи. Последната загадка.

Тя присви очи и се наведе към екрана.

— Можеш ли да ги разчетеш?

— Като че ли са в ред, като картуш.

— Картуш ли? Нали каза, че били като съвременните изречения и йероглифите представлявали отделни думи?

— Да. — Археологът се пресегна за бележника си и потърси първия йероглиф. После се усмихна.

— Това е символът на Паленке. Прати имейл на Рийд. Ще ми трябват книгите ми за разшифроване.

Както очакваше, картушът се оказа непълен, тъй като бяха качили само седем от първите осем съобщения и до 01.01.00 им оставаха още дванайсет. До този момент бинарният файл съдържаеше седем и половина йероглифи, които Камерон трябваше да разшифрова и да сглоби разказ, допълващ релефите в свещения храм. Той започна с онова, което вече знаеше от древните релефи.

— Пакал бил ексхумиран от сина си Чан-Балум, както е изобразено на стените на храма. После го донесли тук. Както вече казах, тази информация обяснява защо мумифицираното тяло, открито от Алберто Рус в Храма на надписите, не е имало деформиран череп и изпилени зъби, толкова характерни за владетелите на майте. В бързината да скрие тялото на баща си на сигурно място Чан-Балум навярно е взел първата мумия, която е успял да намери, и я е поставил в гробницата под прочутата нефритена маска и другите скъпоценни жертви, открити през петдесет и втора. После незабавно започнало тайно строителство. Релефите описват историята дотук. Липсва ни продължението. И сега вече го имаме с този последен картуш. Проблемът е, че го получаваме малко по малко, по няколко йероглифа на ден. Освен това майте са си май и ни излагат историята отзад напред. Това обяснява защо първият йероглиф означава Паленке, където всичко се слива на нула първи, нула първи, нула нула. Останалите йероглифи дават инструкции за необходимите приготовления, които трябва да се направят в оригиналната гробна камера в Паленке, включително боядисването с киновар, червеникавото вещество, задължително присъстващо в гробниците на майте — по стените или по предметите, придружаващи покойниците. В тяхната космогония този цвят символизира възраждането и надеждата за безсмъртие. Другите йероглифи дават обяснения за още някои неща, които трябва да се направят около Храма на надписите за отбелязването на края на Великия цикъл и началото на нов, например разполагането на някои стели и други малки сгради.

— Ами самата гробница? Какво трябва да се постави там, щом откритото от Рус тяло не е на истинския Пакал?

— Йероглифите свършват дотук, но съм съвсем сигурен, че ще намерим отговора във вирусите през следващите дни. — Той погледна големия саркофаг в средата на камерата. — Разбира се, мога да се досетя кой трябва да бъде върнат в Паленке.

Сюзан кимна.

— Само че това няма да стане като се завъртиш три пъти на токове и кажеш вълшебните думи.

— Възможно е — отвърна Камерон, приближи се до релефа, представящ полагането на Пакал в новата гробница, постави дланта си върху мозайката на печата на владетеля и я натисна. Камъкът хлътна почти трийсет сантиметра. Капакът на саркофага със скърцане се измести, стигна до задната стена и тя също започна да се завърта. Зад нея се разкри тунел, който се издигаше нагоре към повърхността.

— Но пък може и да не е — триумфално прибави археологът. Той погледна в червеникавата вътрешност на саркофага и видя човешки скелет. Върху лицето му имаше мозаична маска от нефрит, същата като онази, която Рус бе открил в Паленке.

При вида на тленните останки на Пакал и на отворилия се проход Сюзан изгуби дар слово.

— От... от колко време знаеш как да го отвориш?

Той се засмя.

— Както вече ти казах, имах някои подозрения, но не бях сигурен. Убедих се, когато видях йероглифите за приготовленията в Паленке.

Тунелът ги отведе при ново стълбище, този път с голи каменни стени. Тринайсет стъпала по-нагоре стигнаха до площадка с обратен завой, подобна на онази по пътя на идване. Следваха още двайсет стъпала и нова площадка. Каменна плоча препречваше изхода. До нея имаше друга матрица с мозайки.

13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	7	6	5	4	3	2	66	12
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
10	3	0	0	0	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
8	5	20	20	20	66	20	22	13	20	20	13	23	20	66	20	20	20	5	8
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20
8	5	20	20	20	66	20	21	13	20	20	13	24	20	66	20	20	20	5	8
9	4	33	33	56	0	56	33	33	20	20	33	33	56	0	56	33	33	4	9
10	3	0	0	26	0	0	0	0	20	20	0	0	0	0	0	0	0	3	10
11	2	56	0	66	13	66	56	0	20	20	0	56	66	13	66	0	56	2	11
12	66	2	3	4	5	6	7	8	20	20	8	7	6	5	4	3	2	66	12
13	12	11	10	9	8	7	6	5	20	20	5	6	7	8	9	10	11	12	13

— Последната — каза Камерон и започна от долния ляв квадрант.

Плочата в основата на стълбището се затвори, докато горната се завъртя и разкри гъста джунгла. Лъхна ги струя свеж нощен въздух.

— Свобода — промълви Сюзан, докато излизаха от отвора зад храма.

Миг по-късно плочата се плъзна на мястото си, сякаш управлявана от древен брояч.

— Затварящият механизъм — каза Камерон. — Вече знаем тайната на целия цикъл.

Сюзан го целуна по бузата.

— Благодаря.

— Защо?

— За най-чудесното и най-страшното преживяване в живота ми.

Той се усмихна.

— Ако останеш с мен, Сюзан, ще трябва да ме целуваш непрекъснато.

Заобиколиха сградата и стигнаха до входа от лявата страна на комплекса, където само преди два дни ги бяха заплашвали Строк и терористите. Сега същото място край каменната колона се охраняваше от двама тюлени, които обърнаха тъмните си от маскировъчната боя лица към тях и подозрително присвиха очи.

— Здравсти — каза Сюзан. — Ние сме онези, дето бяха затворени долу.

Един от войниците погледна към храма, после пак към тях, и попита:

— Как успяхте, госпожо?

— Дълга история — отвърна Камерон и прегърна Сюзан, която също плъзна ръка около кръста му и пхна палец в задния му джоб, преди да продължат напред.

— Затова пък невероятна — прибави тя, докато минаваха покрай сепнатите тюлени и махаха с ръце на Рийд и японците.

ЕПИЛОГ

В лето Господне 1999-о Земята продължаваше да се върти около оста си, също като през последните 4.5 милиарда години, по вечен път, определен много преди да се роди Слънчевата система, много преди от милиардите експлодиращи звезди да се образува вихреща се мъглявина от кипящ газ и да се превърне в нашата галактика — Млечния път, много преди цялата вселена, безкрайна маса от свръхтежка материя, да започне да се разширява след най-феноменалното и уникално отделяне на галактическа енергия в космоса.

Планетата Земя продължаваше да се върти и при приближаването на новото хилядолетие продължаваше да излъчва алената енергия на хиляди дигитални часовници, отброяващи последователността от числа, която щеше да доведе до пълния планетарен синхрон с една далечна форма на живот, за която никой от участвалите в това историческо разследване учени дори не бе подозирал, защото тя бе съществувала много преди всичко друго, известно на човечеството, и можеше да продължи да съществува много след като Слънцето в края на живота си се разширило и погълнело Земята, за да се свие в черна маса от тежки метали.

В дните след като Камерон Слейтър обяви най-важното откритие в историята на доколумбовите проучвания и в храма на Киник Ахау, и в Паленке закипя оживена дейност. Всичко се ръководеше от четиримата учени, които заедно бяха намерили ключа към постигането на галактически синхрон. Докато дните до 01.01.00 изтичаха и прибавяха нови йероглифи към картуша, Камерон продължаваше с приготовленията дълбоко в Храма на надписите. Не само че тленните останки на Пакал Вотан бяха върнати в каменния саркофаг, точно както преди 1200 години, но и в съответствие с ежедневните вируси бяха оставяни и съответните жертвоприношения.

Часовниците на хилядолетието замръзнаха по цялата Земя, когато в едно малко лондонско предградие, наречено Гринуич, настъпи

полунощ на 31-ви декември. Последователността от числа, необходима за пълен планетарен синхрон, обля небесата от Вашингтон до Сеул, от Токио до Рио де Жанейро, от Сингапур до Москва, от Делхи до Париж. Видимата енергия се разпространи из галактиката и потвърди състоянието на готовност, съответстващо на неотдавнашните събития, разиграли се в далечния храм на полуостров Юкатан, и отговарящо на подобна комбинация от числа от доскоро неизвестна планета, отдалечена на 149 светлинни години от Земята.

Хиляди синхронизирани часовници показаха последната поредица от числа, хилядолетието завърши и затвори Великия цикъл, тринайсетия бактун. Небесата се изпълниха с друг вид енергия, неизмерима от човешки уреди, която с невъобразима скорост запулсира из галактиката, пресече границите на времето и пространството, премина през огненото ядро на Слънцето и с абсолютна точност достигна до третата му планета.

Камерон и Сюзан седяха на стъпалата на Храма на надписите и чакаха. Отначало проблесна ослепителна светлина, като от хиляди автомобилни фарове, само че много по-мощна и топла, ала не от топлина, която се свързваше с висока температура. Сюзан я усети в себе си и тя сгръ душата ѝ, докато светлината я обгръщаше, скриваше всичко наоколо, поглъщаше джунглата, варовиковите сгради, самото небе.

Сетне я връхлетя видение от много далечното минало, последвано от второ и трето, вече по-скорошно, и накрая четвърто отпреди десет години. Спомените не спазваха определена последователност, редуваха се като на видео, превъртано на бързи обороти, но много по-светкавично и далеч по-ясно, защото всеки носеше свои собствени чувства. Сюзан изживя всички, но не както си ги спомняше, а както действително се бяха случили, без лични предубеждения, завист, алчност или гордост, които да изопачат реалността. Видя болката, която съзнателно или не, беше причинявала на други. Испита щастието, което бе раздавала през живота си. Но я вледени ново усещане, защото сега съдеше не само делата и думите си, но и самите си мисли. Всъщност в тази мъглява съдебна зала мислите носеха много по-голяма тежест от делата, защото болката и радостта изглеждаха по-силни, по-ясни.

Обзе я всепоглъщащо чувство за вина, носещо силата на хиляди кошмари, не само от самите постъпки, но и от това, че вижда резултатите от делата, думите и мислите си за другите хора. Виденията ѝ идваха на различни равнища, доминирани от зрителните спомени за живота ѝ, но точно под тях следваха моменти от живота на други. Някои видения бяха приятни, защото често беше реагирала от любов, без мрачното було на егоизма, гнева и алчността. Но други изгаряха мозъка ѝ като нажежени до бяло игли, които бавно се въртяха в нея. Видя последствията от прекъснатите връзки с приятели, от неизпълнените обещания, от суровото си отношение към студентите, от незначителното на родителите си. Със свръхестествени подробности видя всяка възможност в живота си, в която можеше да направи добрина на някого и не я бе направила, от бездомника на тротоара, от старата вдовица, която просто искаше компания, до дискаса в черквата, в който понякога пропускаше да остави пари. С ужас видя как бездомникът се самоуби след нейната нравоучителна реч да си намери работа и да престане да скита. Угризенията я разкъсваха, ядяха месата ѝ като хищник. Не, като рак, защото я разяждаха отвътре. Сърцето ѝ молеше виденията да престанат, когато видя, че старата вдовица се връща в апартамента си разбита от скръб всеки път, щом Сюзан се престореше, че не си е вкъщи, за да не си губи времето в празни приказки с нея. И имаше още безброй неочаквани видения, които я потресоха — видения от училище, от детството ѝ, от първите дни на брака ѝ, от бременността ѝ, от съдебния процес, когато отвеждаха Ханс Кървавата брадва от залата. Засрами я радостта, която бе изпитала тогава — радостта от възмездието, което бе постигнала.

Откри, че няма къде да се скрие от тези мъчителни спомени, няма къде да избяга, няма как да обясни или да се оправдае, няма как да се извини. Имаше само безусловно приемане на делата ѝ, само вина или радост, две чувства, които се вплитаха в безкраен цикъл, докато животът ѝ, както се казва, прелиташе пред очите ѝ.

Вихрещата се мъгла, подобна на онази от нощното ѝ преживяване в храма на майте, се въртеше все по-бързо и по-бързо. Небесното торнадо профуча през нея и не само разкри всичко лошо в живота ѝ, но и го извлече като филтър, пречисти злините, без да докосва доброто. Всяко мъчително видение се следваше от усиливащо

се чувство на облекчение, на прошка, на възродена надежда, на обещание за промяна.

Едва тогава, след като разумът и душата ѝ се пречистиха, след като мислено изкупи всеки свой грях, лоша дума или мисъл, след като цялата ѝ същност придоби детска невинност, Сюзан беше готова за новата стъпка, за следващото видение, което ѝ донесе неописуем покой и ликуване. Тя усети около и в себе си могъщо присъствие, което я изпълни с пълна хармония, с абсолютен молекулярен синхрон. Усети и присъствието на Том и Ребека, но споменът за тях вече не я измъчваше. Той се въртеше около нея като свръхестествена мъгла, окуражаваше я да продължи напред, да изживее живота си, да запомни този миг, да запази невинното състояние на душата си.

Мъглата започна да се разсейва като утринни изпарения, чезнещи под слънчевите лъчи, докато накрая останаха само чистите, покрити със звезди небеса и ведрата серенада на джунглата. Сюзан седеше до Камерон Слейтър на стъпалата пред Храма на надписите в Паленке.

Двамата се спогледаха. Не знаеха какво да кажат и как да го кажат.

— И ти ли?... — започна тя.

— Да — стисна ръката ѝ Камерон. — До последната мисъл.

Изправиха се и впериха очи в древните развалини, сред които бяха разпънати бели палатки. Хората вървяха като замаяни и гледаха към звездите. От една палатка излязоха Трой Рийд и неколцина от хората му, заозъртаха се и също вдигнаха лица към космоса.

— Погледни ги, Камерон. Погледни всички.

— И те са го преживели.

Сюзан си погледна часовника, удивена, че толкова дълбоко, разтърсващо преживяване е продължило само минута, по-точно една минута и една секунда, макар че не бе сигурна откъде го знае. Просто го знаеше, знаеше и че го знаят всички други. Замръзналите числа на часовниците на хилядолетието по света бяха последната стъпка, задействала постигането на галактически синхрон с далечната цивилизация. Или не бе просто цивилизация?

— Ами другите? — попита тя. — Мислиш ли, че всички... да. — Сюзан внезапно осъзна, че също като ежедневното глобално блокиране

на компютрите, това събитие е докоснало всяко кътче на света. — И всички други. Но как е възможно да го знаея?

— Пълен хармоничен синхрон — отвърна Слейтър, чийто поглед също се рееше в далечината. — Маите са го знаели от хиляди години. Сигурен съм, че навремето го е знаел и всеки човек на планетата, в края на последния Велик цикъл, точно както сега ние. Но само някои цивилизации са били в състояние да съхранят този небесен дар, това видение, това пророчество. Останалите навярно са го изгубили след няколко поколения или още по-рано.

— Смяташ ли, че този път човечеството ще го запомни?

Археологът сви рамене.

— Кой знае. Но съм убеден, че утре ще има хора, които ще предложат логично обяснение на това събитие и ще се опитат да го отхвърлят. Някои ще се съгласят с тях, други не, и ще приемат истинското послание. Много религиозни групи също ще вложат свой собствен смисъл в случилото се, ще се помъчат да вместят фактите в собствените си вярвания, макар да подозирам, че до известна степен ще са прави. Нещо в мен ми подсказва, че преживяното тази нощ е от свръхестествен характер.

— И на мен. Само нещо всемогъщо би могло да предизвика такова самооценяващо видение от глобален мащаб... дори знаех чувствата на хората, предизвикани от моите постъпки.

— Да — отвърна той. — И някои от тях не бяха приятни. Но може би... може би не е било свръхестествено. Може би на онази десета планета живее толкова високо развита цивилизация, че не сме в състояние да си я представим и затова търсим други обяснения.

— Възможно е — разнесе се зад тях женски глас.

Те се обърнаха. Хванати ръка за ръка, по стъпалата се спускаха Ишигуро и Джаки. Сюзан съвсем бе забравила за тях. Астрофизиците бяха разположили уредите си на върха на храма, най-високата сграда на километри наоколо. Сега двамата седнаха до тях. Лицата им излъчваха същото неземно сияние като лицето на Камерон Слейтър, а несъмнено и нейното.

— От научна гледна точка — каза Ишигуро Накамура, — методите за установяване на контакт с извънземни са на по-малко от петдесет години. Като се има предвид възрастта на вселената, ако друга цивилизация е успяла да засече сигналите ни, тя най-вероятно е

много пред нашата, навярно с хиляди години. Ако вземете постигнатото през последния век и го екстраполирате след едно хилядолетие, веднага ще видите защо, в сравнение с техния, нашият свят би изглеждал като в каменната ера.

Джаки кимна.

— И дори хиляди години са нищо. Някоя цивилизация може да е съществувала много по-дълго и да е развила науки, за които не се досеща даже фантастиката, като в онези митове на майте, които ти ни разказа.

— Психоконтрол, пътуване до други галактики без помощта на днешните несъвършени механични средства — рече Камерон. — Ето какво са развили класическите май. Галактическите пратеници като Пакал Вотан са осъзнали този невероятен дар и са го използвали, за да създадат цяла цивилизация.

— До идването на европейците — навъси се Сюзан. — Тяхната жестокост им е попречила да го разберат и вместо това са палили, поробвали и опустошавали.

— Но синът на Пакал го е предвидил и е издигнал таен храм, за да опази дара от варвари като Диего де Ланда, който изгорил толкова много документи, толкова много история... — Слейтър погледна нагоре към стълбището, към храма на върха на пирамидата.

— Какво ще се случи с тайния комплекс в Петен? — попита Джаки.

— Той изобщо не е съществувал — отвърна Сюзан. — Отново е в ръцете на законните си собственици. Един от жреците остана жив, но нещо повече, всички в селото са преживели същото като нас. И са получили дара, за да го съхранят за още пет хиляди и двеста години.

Ишигуро се намръщи.

— Но не трябва ли да им осигурим някаква закрила, за да сме сигурни, че традицията няма да се изгуби?

Камерон се усмихна и поклати глава.

— Тъкмо напротив, приятелю. Този храм навярно е най-големият шанс на нашия свят да запази дара за бъдещите поколения, защото ще остане чист, без изопаченията, с които най-вероятно ще го изпълнят наследниците ни. Гарантирам ти, че по-голямата част от света ще забрави случилото се днес само за стотина години, а смътният спомен ще оцелее най-много пет века. Но при майте този дар е оцелял повече

от пет хилядолетия и ако не им пречим, ще оцелее още толкова. Ако се опитаме да им помогнем, ще направим същото, каквото преди петстотин години са направили испанците. Повярвай ми, най-добре е да ги оставим на мира.

Ишигуро не изглеждаше убеден.

— Какво ще попречи на други терористи да плякосат храма?

— Воините на маите се справиха с терористите за минути, както навярно са побеждавали и други нашественици през вековете. Пазят го още от издигането му през шестстотин и деветдесета. Това са над хиляда и триста години. Коя друга цивилизация е съществувала толкова дълго? Нашите Съединени щати са създадени едва преди двеста години. Как бихме могли да им помогнем, след като сме тук от толкова кратко?

Японският учен кимна.

— До този момент не бях разглеждал нещата в тази светлина.

— Така е с повечето хора — отвърна Камерон. — Още от раждането ни са ни учили да разсъждаваме от гледна точка на следващите десетина-двайсет години. Маите мислят за следващите хилядолетия. Вземете например онзи храм в джунглата. Построен е преди тринайсет века и плочите все още се отварят и затварят с механизми, функциониращи толкова гладко, все едно са създадени вчера. Това е чуждо на нашия начин на мислене. Най-добрите ни автомобили и уреди имат десетина-петнайсет години живот и изискват постоянно поддържане. Нашата техника не издържа изпитанието на времето. Това е отражение на обществото ни. Всичко е като бърза закуска — искаш го веднага, получаваш го веднага, но не за дълго. Това обаче няма значение, защото винаги можеш да получиш ново. Абсолютно съм убеден, че не можем да предложим на маите никаква помощ, за да съхранят дара, който получихме днес. Трябва да ги оставим на мира, това е най-доброто, което сме в състояние да направим в замяна на днешното пречистване на душите ни.

— И ще стане точно така — каза Сюзан. — Унищожени са всички документи, съдържащи онези координати. Онзи ден научих, че подкрепленията, които преди две седмици ни пратиха, са били със завързани очи, за да не видят точното местоположение на храма. На пилотите било казано, че тюлените провеждат учение заедно с компютърния отдел на ФБР. Що се отнася до лекарите в селото, те

изобщо не са зървали комплекса. Тайната е запазена — дотогава, докогато ние решим да я запазим.

— Светът поне получи снимките на десетата планета — рече Ишигуро. Образът на планетата, наречена Мая, украсяваше кориците на много списания по света, включително „Нюзуик“, „Тайм“ и „Ю Ес Нюз & Уърлд Рипорт“. — Сега астрономите имат конкретна информация, на която да се опрат в търсенето си на извънземен разум.

— Проблемът е — прибави Джаки, — че с днешната техника можем само да наблюдаваме. Не сме в състояние да пращаме сигнали, защото с тази скорост те ще стигнат до Мая за повече от сто четирийсет и девет години.

— Те обаче притежават способността да общуват с нас — отвърна Камерон. — Ако поискат да го направят. Както с ежедневните си предавания или по начина, по който са сканирали нашите часовници на хилядолетието.

Сюзан се усмихна.

— Като става дума за техника, вчера Рийд ми каза, че в НАСА разработвали проект за пътуване до Мая.

Ишигуро се намръщи.

— Как? Та ние едва стигнахме до Луната, а проектите за полет до Марс още са на чертожната дъска.

Сюзан сви рамене.

— И през шейсет и първа ни се струваше, че полетът до Луната не е възможен. И все пак осем години след това кацнахме там.

Камерон вдигна вежди.

— Това определено ще донесе единство на света, както донесе единство на нацията през шейсетте.

Четиримата замълчаха, замислени за възможностите на такъв проект.

След два дни Камерон и Сюзан бяха откарани на недалечно летище, откъдето с военен самолет отлетяха за Ню Орлиънс. В столицата на Луизиана взеха редовен полет за Вашингтон. Сутрешните вестници вече бяха пълни с предположения за смисъла на свръхестественото глобално събитие, включително няколко статии за Мая, новооткритата планета в южното съзвездие Кентавър.

Всеки — от радикалните религиозни групи и държавните ръководители до телевизионните водещи — имаше свое мнение и повечето бяха абсолютно противоречиви. Сюзан и Камерон не се изненадаха, че новините за събитието се конкурират с първоначалните резултати за последиците от проблема „2000“, които не бяха толкова лоши, колкото се опасяваха всички. Някои системи бяха издържали, други — не. Най-тежко бе в страните от Южна Америка и Средния изток, но положението бързо се оправяше. Специалистите от компютърната промишленост смятаха, че проблемът ще бъде забравен за по-малко от половин година.

— Нали ти казвах — посочи към статиите във вестника Камерон. — Всеки тълкува събитието по различен начин и това само ще изопачи действителния му смисъл.

— И никога няма да разберат колко малко ни е оставало до пълното унищожение — отвърна Сюзан, спомнила си последните два йероглифа, които бяха разшифровали в предпоследния ден от старото хилядолетие. Те предупреждаваха, че неизпълнението на получените до този момент инструкции ще доведе до пристигането на нов галактически пратеник.

— Очевидно имат достатъчно хляб за предположения. Вече набират скорост с откритието на японците и събитието отпреди две нощи.

— Какво ще правиш от сега нататък? — попита тя, загледана през прозореца към скритите в облаци блата около Ню Орлиънс.

Камерон Слейтър взе ръката ѝ и я целуна.

— С малко късмет нашите имена изобщо няма да се появят във вестниците, което означава, че ще можем да се върнем към нормалния си живот. — По единодушно искане на учените Съединените щати и Япония се бяха договорили да не разгласяват имената им пред медиите. Двете държави бяха запазили файловете с цялата информация за храма на полуостров Юкатан в две времеви капсули. Едната се съхраняваше в Белия дом и нямаше да се отвори през следващите пет хилядолетия. Другата беше заровена на тайно място в Япония.

— Нормален живот ли? — въздъхна Сюзан. — Звучи прекалено хубаво, за да е истина.

— Мисля, че все пак бихме могли да опитаме, нали?

Тя се вгледа в тъмните очи на Камерон и се усмихна.

За пръв път от две години чувстваше душата си в мир. Нормалният живот ѝ се струваше достижим и Камерон Слейтър определено бе човек, с когото можеше да го сподели.

Без да престава да гледа през прозореца, Сюзан Гарнет хвана ръката му и я притисна към сърцето си. Облаците се простираха до пламтящия хоризонт и утринното слънце огряваше с лъчите си новото хилядолетие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.